

KANIM SANA AIT SERİSİ BEŞİNCİ KİTAP

YEMİN

ARTISAN

AMANDA HOCKING

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

GEÇMİŞTEN GELEN BİR MESAJ GELECEĞİ KURTARABİLİR Mİ?

Başına gelenlerden sonra yoluna devam etmeye karar veren Alice, yeni bir kariyerle yeni bir ülkeye yerleşiyor ve sonunda kendisi ve ailesi için istikrarlı, mutlu bir hayat inşa etmeyi başarıyor. Tabii bir vampir avcısının hayatı ne kadar istikrarlı olabilirse, özellikle de ortaya çıkmakta olan tehlikeli bir vampir tarikatı varken.

Ancak Alice geçmişten gelen rahatsız edici bir mesaj aldığı anda uğrunda çabaladığı her şey tehlikeye giriyor. Alice'i yıllardır Peter'in peşini bırakmayan trajik ve esrarengiz olayın peşine düşüren bu mesaj, gelecek tehlikelerin bir habercisi.

"Kanım Sana Ait" serisi müthiş ve beklenmedik bir finalle veda ediyor.

KANIM SANA AİT SERİSİ

KANIM SANA ALT SERİSİNİN 5 KİTABI

YEMİN

NEW YORK TIMES ÇOKSATICAR YAZARI

AMANDA HOCKING

İngilizceden Çeviren: Seyhan DÖNMEZ

ARTEMİS YAYINLARI

KAKTUSUN

1

Şehre soğuk bir sis çöküyordu. Kanalin iki yanındaki binalar, üzerlerindeki ışıklarla kıpkırmızı parlıyorlardı. Ortalıktaki turistler havanın serinliğine aldırılmaz görünüyor, gezinti yapmakta da zorluk çekmiyorlardı.

Bobby birkaç adım geriden geliyordu, ne olur ne olmaz diye yanına aldığı silah çantamı omzuna asmıştı. Gerçi bu gece onlara ihtiyacım olacağını sanmıyordum. Düzenli müşterilerimizden birine, tabiri caizse, sadece ev ziyaretinde bulunacaktık. Ama vampir avı söz konusuysen hiçbir şeyden fazla emin olamazsınız.

Bobby'nin siyah saçları yüzüne dökülüyor, geçenlerde vahşi bir vampirle yaşadığımız boğuşmada kaşının üstüne aldığı yaranın izini gizliyordu. Onunla tanıştığımda yirmi yaşında, cılız, güzel sanatlardaki eğitimini sürdürmeye çalışan bir öğrenciydi ve kardeşimle çıkıyordu. O zamandan bu yana birkaç yara izi, yeni dövmele ve on kilogram kadar da kas sahibi oldu ve en yakın arkadaşlarımdan biri haline geldi.

Bobby'ye görevlerimde bana yardım etmek istiyorsa kendini geliştirmesi gerektiğini söylemiştim, o da tavsiyeme uymak için elinden geleni yapmıştı. Sonunda eğitim görmek ve bütün zamanını benimle çalışarak geçirmek için okulu bırakmıştı.

Kardeşim Milo ve ben ilk başlarda Bobby gibi bir insanın işe yarayacağından şüphe duymuştuk ama Bobby birkaç kez gerçekten hayatımı kurtarmıştı. Arkamı kollayarak, bana titanyum

kazık fırlatarak ya da kaçmam için tam zamanında araç getirerek vampir avlarımın vazgeçilmezi haline gelmişti.

Minnesota'dan bir daha dönmek üzere ayrılışımızın üzerinden beş yıldan fazla zaman geçtiğine inanmak zordu. İlk birkaç yılı Avrupa'da dolaşıp dördümüzün de evinde gibi hissedeceği bir yer arayarak geçirmiş, sonunda Amsterdam'da karar kılmıştık.

O zamandan beri pek çok geceyi parlak kırmızı ışıklarla ve mağaza önlerinde dans eden yarı çıplak kadınlarla dolu Singelgebied bölgesinde devriye gezmekle geçirdim. Burası seks ticaretiyle ünlü bir bölgeydi ama Bobby ve beni gece geç saatlere kadar meşgul eden şey fuhuşun bu türü değildi.

“Fazla uzun sürmez, değil mi?” diye sordu Bobby, evden çıktığımızdan beri kim bilir kaç kez sormuştu bunu.

“Sana bu gece gelmesen de olur demiştim. Sadece ufak bir karışıklık olmuş. Beş dakikalık bir iş.”

“Hayır, hayır,” diye diretti. “Bu hafta sonundan önce başına bir şey gelirse kardeşin beni asla bağışlamaz.”

Ona bir bakış fırlattım. “Evet, ayrıca bu hafta sonundan önce senin başına bir şey gelirse Milo ikimizi de asla bağışlamaz.”

“Doğru. O yüzden bu gece ikimiz de yaralanmamaya bakalım.”

“Anlaştık,” dedim hedefimize yaklaşırken.

Kanalın sonunda, etrafındaki yapılara çok benzeyen bir bina vardı. Diğer iki binanın arasına sıkışmış, dikdörtgen şeklinde, tuğladan yapılmış tarihi bir binaydı bu. İnsan gözü tarafından fark edilmesi mümkün olmasa da ön cephesinden vuran kırmızı ışığın caddedeki diğer binalardan birkaç ton daha koyu olduğunu söyleyebilirdim.

Kapının yukarısındaki dövme demirden tabelada *Darah Merah* yazıyordu. Evin büyük kapısını tıklattım, iriyarı bir korumaya kapıyı açtı.

Darah Merah'ya belki yüzüncü kez çağrıldığımdan bu korumayı daha önce pek çok defa görmüştüm, ama her defasında o

çıkıntılı alnının altından uykudan yeni uyanmış ve diğer insanların neye benzediğini unutmuş bir mağara adamı gibi bakıyordu bana.

“Ottaline beni çağırmış,” dememe kalmadan Ottaline görünüp korumayı kenara itti.

“Neden bu kadar geciktiniz?” diye sordu o kendine özgü sesiyle. Bariz bir Rus aksanına sahip, rahatsız edici bir konuşması vardı. Kathleen Turner’ın Moskova şubesi gibiydi.

Ottaline Rebane randevu evi işleten bir vampirdi, yaşadığı 285 yılın yarıdan fazlasını bu işi yaparak geçirmişti. Benden birkaç santim uzundu ve muhteşem bir zarafeti vardı. Sarı saçları kısa ve dağınıktı, her zaman dökümlü giysiler giyerdi, uzun geceliğin üzerine aldığı saten bir sabahlık gibi.

“Çağırıyor alırmaz geldik,” dedim, bu esnada Ottaline, Bobby’yle beni lüks döşenmiş salona buyur ediyordu.

“Bu geceki sorun nedir?” diye sordu Bobby.

Ottaline’in endişe dolu mavi gözleri merdiven boşluğuna kaydı. Bina insanlarla beslenen vampirlerle doluydu, dolayısıyla kalp atışlarını birbirinden ayırt etmek zordu, ayrıca ortalığa hafif bir kan kokusu yayılıyordu.

“Yeni müşteri,” dedi Ottaline gözlerini merdiven boşluğundan ayırmadan. “En iyi *beethoer*’larımdan birini yukarı götürdü, sonra çığlık sesleri geldi, şimdi de içeri girmeme izin vermiyor.”

Beethoer *kan fahişesi*’nin Felemenkçe karşılığıydı. Ottaline işletmesini bir vampir genelevinin olabileceği kadar sıkı yönetiyordu. Çalıştırdığı genç hanımlara son derece iyi bakılıyor, Ottaline onları şiddet eğilimli müşterilerden korumaya çalışıyordu. Bobby’yle beni çağırmasının sebebi de buydu.

Ottaline pek kavgacı sayılmazdı, kapıdaki koruma sadece ayaktakımından insanları uzak tutmak içindi. O yüzden işler kontrolden çıktığı zaman insanların zarar görmesine meydan vermeden vampirlere hadlerini bildirmek için biz devreye giriyorduk. Çoğunlukla da kimseyi öldürmeden işi yoluna koyabiliyorduk, ama her zaman değil.

“Hangi odadalar?” diye sordum merdivenlere yönelerek.

Ottaline, “Koridorun...” diye söze başlamıştı ki parçalanan ahşabın sesiyle lafı yarıda kaldı.

Vampir ortalığı tahta parçalarına boğarak kapıyı paramparça edip dışarı çıktı, sonra yüzünden damlayan kanlarla ve deliye dönmüş bakışlarla doğrudan üzerime atıldı.

2

Üstüme atlayan vampiri boğazından yakalayıp duvara yapıştırdım, ne olup bittiğini anlayamamıştı bile.

Minnesota'da Olivia'yla eğitimde geçirdiğim aylar, bana *Dhampyr*'den vampire dönüşmüş biri olarak gücümü dizginlemeyi öğretmişti ve şimdi diğer vampirlerin çoğundan daha hızlı hareket edip daha sıkı dövüşebiliyordum. Besin zincirinin tepesine çıkmıştım.

Dövüştüğüm vampir, insan yaşına göre genç görünüyordu, yirmili yaşlarının başında olabilirdi. Koyu kahverengi gözlerindeki vahşi açlık bana çok da uzun süredir vampir olmadığını düşündürdü.

Onu duvara yapıştırıp havaya kaldırdım, ayakları basamakların üstünde boş yere sallanıp duruyordu. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı ve kalın dudaklarından kan damlıyordu. Beyhude bir çabayla ellerimi tırmalıyordu. Sert tırnakları etimi parçalasa da ne yerimden kımıldıyor ne de boğazını gevşetiyordum.

Bobby bana titanyum kazıklardan birini uzattı, boş elimle yalnız sadece derisini delemek kadar göğsüne batırdım. Gözleri öfkeyle parıldasa da sonunda kendini salıverdi.

Ottaline kızların durumuna bakmak ve gerekirse yardım etmek için yanımdan koşarak geçip yukarı çıktı.

“Kimsin sen?” diye sordu vampir, sesinde bariz bir İspanyol aksanı vardı.

“Düzeni sağlamak için buradayım,” diye homurdandım sertçe. “Ve bana karşı koyarsan kâbusun olurum.”

Ottaline, vampirin saldırısına uğrayan kızın yanından, “O iyi!” diye seslendi. “Biraz kan kaybetmiş ama iyileştirebilirim.”

Merdivenlerin başına üç beş *beethoer* toplanmış, bazıları el ele tutuşmuştu. Hepsi de genç ve güzel kadınlardı, boyunlarında ve kollarında geçmeye yüz tutmuş ısırık izleri vardı. Burada birkaç erkeğin olduğunu da biliyordum ama kadınlar canlı kan torbaları olarak çok daha fazla popülerdi.

“Kurtulduğu için şanslısın, yoksa senin için çok kötü olurdu,” dedim duvara yapıştırdığım vampire.

“Onu öldürmediğimi biliyordum,” diye directti vampir. “Şimdi beni indirir misin?”

“Uslu duracağına söz verirsen.”

Homurdanarak cevap verince vampiri bıraktım, merdivenlere yığılıverdi. Ahşap döşemeye çarpınca çıkardığı patırtıyı duyan *beethoer*’lar bir anda dağılıp koridorda koşturarak güvenli odalarına sığındılar.

“Kimsin sen?” diye sordum.

Ayağa kalkan vampir boynunu ovuşturuyordu, insan olsaydı boynunda koyu bir morluk olurdu ama vampir kanı daha hiçbir çürüme belirtisi görülmeden yaraları iyileştiriyordu.

Bobby’yle bana endişeli bakışlar atarak “Iris Emmanuel,” dedi. “Siz kimsiniz peki?”

“Alice.” Titanyum kazıkla önce kendimi, sonra Bobby’yi işaret ettim. “Bu da Bobby. İşler çığırından çıktığında insanlar zarar görmesin diye devreye gireriz. Neler oldu?”

“Açtım,” dedi Iris. “Bu insanların zarar görmesi sizin için neden önemli? Onlar sadece fahişe ve süprüntü.”

Ona biraz daha yaklaştım, büzülerek geri çekildi. “Tüm canlılar değerlidir ve narin olduklarından bizim korumamızı en çok insanlar hak ediyor.”

“Yani insanlar için mi çalışıyorsun?” dedi Iris küçümsemeyle. “Belli oluyor zaten.”

“İnsanlar için çalışmıyorum,” diye düzelttim. “Ama yerinde olsam kendine hâkim olmayı ve saygılı olmayı öğrenene kadar Darah Merah’dan ve çalışanlarından uzak dururdum.”

Gözlerini devirince omzundan kavrayıp sırtını duvara çarparak bana bakmaya zorladım.

“Anladın mı?”

Iris başını salladı. “Şimdi gidebilir miyim?”

“Önce temizlen,” deyip gitmesine izin verdim.

Kolunun tersiyle ağzındaki kanı sildi, kapıdan çıkıp gitmeden önce bana son kez kızgın gözlerle baktı.

Iris’in kurbanına bakmak için yukarı çıktım. Odanın kapısı tamamen parçalanmış, her yere kıymıklar saçılmıştı. Ottaline da kızı koridorun sonundaki istirahat odasına götürmüştü.

Burası da genelevin diğer odaları gibi dizayn edilmişti, tamamen Viktorya tarzında hoş bir odaydı, sadece bu odada bir hasta karyolası, buzdolabı ve malzemelerle dolu bir de dolap vardı. Kız yatakta yatıyordu, boynundaki korkunç ısırık iziyle solgun görünüyordu. Koluna serum takılmıştı.

Ottaline ıslak bir havluyu kızın yüzünde gezdirirken bir kez daha, “İyileşecek,” dedi. “Ben kızlarıma iyi bakarım.”

“Biliyorum,” dedim ama yatakta yatan kızı öyle gördükçe hâlâ midem bulanıyordu.

Zihnim ister istemez geçmişe kaydı, aklıma en yakın dostum Jane geldi. Vampir ısırıklarına bağımlı hale gelişini ve sonunda o vampirlerden biri tarafından öldürülüşünü hatırladım. Öleli beş buçuk yıldan fazla olmuştu ve hâlâ etkisinden kurtulamamıştım.

Darah Merah da çevredeki alışılmış genelevler gibi zorbalığın, yozlaşmanın ve bazen de ölümün bir birleşimiydi. Ama hiç değilse buradaki genç hanımlar ne yaptıklarını biliyorlardı, Ottaline de sınırlar çizmek ve onları sağlıklı ve güvende tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Yine de bir türlü içime sinmeyen bir şeydi bu.

Ottaline kızın yüzünü ovalamayı bırakıp bana baktı. “Tekrar teşekkür ederim Alice. Yardımın olmasa mahvolurduk.”

“Önemli değil.” Geçıştirmeye çalıştım. “Yine sorun çıkarsa haber ver yeter.”

“Elbette.” Ottaline gülümseyip kızla ilgilenmeye döndü.

Bobby basamakların dibinde beni bekliyor, korumayla çene çalmaya çalışsa da pek başarılı olamıyordu.

“Hiç futbol maçı izlemiyor musun yani?” diye soruyordu adama. Tırabzana yaslanmış, bir kaşını kaldırarak korumaya bakıyordu. Koruma ise ellerini önünde kavuşturmuş, sabrederek dikiliyordu. Ben Iris’le dövüşürken bile pek tepki vermemişti.

“*Nein*,” diye homurdandı koruma cevap olarak.

“Ama herkes futbol izler!” diye diretti Bobby. “Hastalık gibidir.”

Yanlarına gidip, “Sohbet etmek istediğini sanmıyorum,” dedim Bobby’ye, gözlerimi Alman neandertale diktim. “Bizim işimiz bitti. Iris Emmanuel’in buraya bir daha girmemesini sağlayabilir misin?”

O bariz aksanıyla yüzüme hiç bakmadan, “Benim işim basit, insanları içeri sokma ve emirleri Ottaline’dan al,” diye yanıtladı. “Ottaline’in bu konuda söyleyeceklerini bekleyeceğim, sonra da ne dediyse onu yapacağım.”

“Pekâlâ.” Yanından geçerken hafifçe omzuna vurdum çünkü beni durdurmak istediğini ve bunun onu deli ettiğini biliyordum. “Seninle konuşmak güzeldi.”

Serin haziran gecesine çıkınca Bobby üşümemek için Member’s Only ceketinin fermuarını çekti.

“Gördün mü?” dedim şehir merkezi yakınındaki ofise dönmek için hızlı hızlı yürürken. “Uzun sürmeyeceğini söylemiştim sana.”

“Haklı olduğunu biliyordum,” diye onayladı beni. “Ama yine de Milo deliye dönecek.”

“Bu hafta sonu sizi neyin beklediğini düşünürsek Milo zaten her şeyden sürekli deliye dönecek.”

3

Ajans, Amsterdam şehir merkezindeki diğer binalarla uyumlu, cam ve betondan yapılmış bir binanın üçüncü katında küçük bir ofis tutmuştu. Giriş kapısındaki tabelada The Stoker&Hawthorn Reklam Ajansı yazıyordu, burası sözde bir reklam ajansının ofisiydi (yeni müşteriler edinemeyecek kadar meşgul bir reklam ajansının tabii).

Ama çoğumuz buraya sadece Ajans diyorduk. Böylesi daha kolaydı.

Bekleme odası hoş ve moderndi, pahalı mobilyaların sergilendiği bir *showroom*'a benziyordu. Açık olduğu saatleri saymazsak şehirdeki herhangi bir şirket gibiydi. Biri sürekli Ajans'ta kalıp çalışıyor, aramalara cevap veriyor, direktifleri iletiyor ya da kayıtları tutuyordu. Vampir avı yirmi dört saat süren bir operasyondur.

Ofise geldiğimde genellikle danışmadaki asistan dışında kimse olmazdı ve bugün de durum farklı değildi. Sabine bilgisayarda yazı yazıyordu, Bobby'yle beni görünce gülümsedi. Yirmili yaşlarının başında, her zaman kare şeklinde kocaman numaralı gözlük takan ve gergin olduğu zamanlarda gözlüğünü daha çok düzeltme eğiliminde olan bir kızdı.

"İyi akşamlar Bayan Bonham," dedi. "Bay Swanson. Bu akşamki göreviniz yolunda gitti mi?"

Ona gülümsedim. "Olabileceği kadar iyiydi."

"Bayan Lefèvre bu akşam dışarıda ama görmek isterseniz Bay Driscoll ofisine döndü," dedi Sabine.

Her zaman çok düzgün konuşur, bana 1960'ların sekreterlerini hatırlatırdı, özellikle mi bu şekilde eğitildi acaba diye merak ederdim. Amirinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü günlük meselelerle pek ilgilenmiyordum, yine de çalışanların çoğunun vampir olduğunu biliyordum, o yüzden patronunun muhtemelen geçmişe bir düşkünlüğü vardı.

“Bay Driscoll’la görüşsem iyi olur,” diye yanıtladım kızın resmiyetine uygun şekilde. “Onu hemen görebilir miyim?”

“Elbette. Sizi beklediğine eminim.”

Ettie Lefèvre bölge şefiydi ve çoğu zaman onunla görüşürdüm. Ama Lefèvre dışarıda olduğunda genellikle yerini Abner Driscoll alırdı. Driscoll en yüksek rütbeli bölge ajanıydı ve beni Ajans için çalışmaya ikna eden oydu.

Vampir avcılığına ilk başladığım zamanlarda herhangi bir kurum ya da şirket için çalışmak istemiyordum. Sadece parayı umursayan ve kendilerinden başka kimseye faydası olmayan üç “vampir avcısı” ile korkunç bir sorun yaşamıştım. Peter’la birlikte icaplarına bakıp öldürmeseydik neredeyse kardeşimi ve erkek arkadaşımı öldürecekler ve tüm aileme saldıracaklardı.

Olivia’dan eğitim almaya başlamamın sebebi kendimi ve ailemi korumak istememdi ama vampir avcıları bize saldırdıktan sonra korunmaya ihtiyaç duyan başka vampirlerle insanların da olduğunun farkına vardım ve yardım etmek için üzerime düşeni yapmak istedim.

Bağımsız ajan olarak çalışmaya başladım ama sonunda Abner onlara katılmamı teklif etti. Başlarda temkinliydim ama Abner sevecen ve iyi yürekli davranıyordu. Rahatsızlık duyacağım hiçbir işi yapmak zorunda kalmayacağıma ve sevdiklerime destek olup güvende olmalarını sağlayacağına dair bana söz verdi.

Ben de teklifini geri çeviremedim. Üç yıldan biraz fazla bir zaman önce Ajans için çalışmaya başladım ve hiçbir zaman da bundan pişmanlık duymadım.

Abner’ın çalışma odası koridorun sonundaydı. Ofisteki en küçük odaydı, Abner burayı antikalardan ve döküntü mobilya-

lardan oluşan az sayıda eşyayla döşemişti. Storlar yarı kapalıydı, içeriyi sadece küçük masa lambası aydınlatıyor, bu da odaya gizemli bir hava veriyordu.

Ama bu tam da Abner'a göre idi. Abner yirminci yüzyılın başında vampire dönüşmüştü, bana hep Humphrey Bogart'ı hatırlatan bir havası vardı. Gerçi Abner, Bogart'tan daha genç görünüyordu ve kocaman gri gözleri, kemerli burnu ve güzelce şekillendirilmiş küllü sarı saçlarıyla daha yakışıklı bir yüze sahipti.

Açık duran kapısını tıklattığımda bana bakıp gülümsedi, Bobby ve ben içeri girerken ayağa kalktı.

“İşi çabuk bitirdiniz,” dedi masasının önündeki sandalyeleri göstererek. “Ottaline arayıp rapor verdi bile.”

Oturmadan önce bir an durakladım. “Rapor iyi miydi peki?”

“Doğal olarak. Ottaline senden her zaman memnun kalmıştır.”

“Bu akşam çağrı geldiğinde Alice'e Ottaline'in beni tekrar görmek için bahane ürettiğini söylemiştim.” Bobby şaka yapıyordu ama tamamen haksız da sayılmazdı. Ottaline uzun süre önce ölmüş olan oğlunu hatırlattığını söyleyerek geçmişte Bobby'ye özel bir düşkünlük göstermişti.

“Suçlu hakkında bir şey öğrenebildiniz mi?” Abner gelip yarı oturur gibi masasına yaslandı. “Ottaline tanıdık bir olmadığını söyledi.”

“Adının Iris Emmanuel olduğunu söyledi. Fazla yaşlı görünmüyordu, o yüzden kan açlığını nasıl kontrol edeceğini henüz bilmediğinden şüpheleniyorum,” dedim.

“İnsanlara karşı özel bir nefreti var gibiydi,” diye ekledi Bobby. “İnsanlar için çalıştığını sandığında gerçekten tiksiniş gibi oldu.”

Abner kaşlarını çatı. “Son zamanlarda insan düşmanlığında bir artış var. Sebebini tam olarak bilmesem de kesinlikle dikkat etmemiz gereken bir konu olduğunu düşünüyorum.”

“Bir şey duyarsam haber veririm,” diye söz verdim.

“Sonradan pişman olmaktansa tedbir almak iyidir,” dedi Abner, sonra Bobby’ye döndü. “En azından tatilden önce kolay bir göreve gitmiş oldun.”

“Ottaline’dan gelen bir çağrıdan daha ciddi bir mesele olsaydı evde kalırdım,” dedi Bobby, ne var ki bunun doğru olduğundan emin değildim.

Hiçbir zaman geride durmak istemezdi ve genellikle işe yaradığı halde ölümlü olduğu için onu götürmek istemediğim yerler olurdu. Benim yüzümden ölmesine dayanamazdım.

“İşi tek parça olarak bitirdiğin için mutluyum,” dedi Abner gülümseyerek. “Seni göndereyim de büyük güne hazırlan.”

“Teşekkürler.” dedi Bobby ayağa kalkarken.

“Iris Emmanuel hakkında bir rapor hazırladıktan sonra ödemelerinizin havalesini bu akşam yapacağım,” dedi Abner bizimle tokalaşarak, sanki usta bir ölümsüz avcısı değil de sigorta satıcısı falandı.

4

Her zamanki gibi başladı, her yerde mavi çiçekler vardı. Havayı tatlı ama iç bayıltıcı kokularla dolduruyorlardı, gözlerimi açtığımda tıpkı beklediğim gibi minik çiçeklerle kaplı bir tarlada yatıyordum.

Güneş ışığı tenimi ısıtıyordu ama genelde yaptığı gibi enerjimi alıp götürmek yerine hafiflemiş ve canlanmış hissetmeme neden oluyordu. İstesem uçacak gibiydim.

Ama istemiyordum. Onun yerine kalkıp oturdum ve gelmesini bekledim, uzun sürmedi. Bana doğru yürürken ayakları çiçekleri hafifçe sıyrıp geçiyordu. Uzun elbisesinin etekleri arkasında dalgalanıyor, kızıl saçları sadece kendisinin hissedebildiği bir esintiyle uçuşuyordu. Ağır çekimde yürüyormuş gibi ürkütücü bir şekilde ilerlerken içinden solgun tenini alevlendiren bir ışık yansıyor sanki.

“Alice,” dedi kıvrak bir aksanla. Sesi berrak ve güzeldi ama belli belirsiz yankı yapıyor, kendisi tam önümde durduğu halde sanki uzaklardan geliyordu.

Beni her ziyaret edişinde olduğu gibi, “Bu kez ne istiyorsun?” diye sordum.

“Ne istediğimi biliyorsun,” dedi. “Sevdiklerin için huzuru bulmak zorundasın.”

“Sevdiğim herkes oldukça huzurlu görünüyor. Olmasalar bile mutluluk içten gelen bir şey değil midir zaten? Bunu kendilerinin çözmesi gerekiyor.”

Kalın dudaklarını birbirine bastırıp ince bir çizgi haline getirdi, yürüttüğüm mantık hoşuna gitmemiştir galiba. “Alice. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, gerçekten bilmiyorum.”

“Öyleyse bulmak zorundasın. Hem de bir an önce. Zaman azalıyor,” dedi tehdit eder gibi.

“Ne için zaman azalıyor? Bunun anlamı ne?” Ayağa kalkmaya çalıştım ama yer beni kendine çekiyordu sanki. Çiçekler büyüyor, beni olduğum yerde tutmak için ayaklarıma ve ellerime uzanıyordu.

“Acele et Alice.”

Bitkilere karşı koymaya çalışsam da beni bırakmıyorlardı. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum ama o çoktan uzaklaşmaya başlamış, geldiği yere geri dönüyordu. “Kimsin sen?”

Şimdiye dek hiç cevap vermedi. Geçen birkaç ay boyunca rüyama girdiği onlarca seferde bir kez bile cevap vermedi. Kim olduğunu ya da tam olarak ne yapmam gerektiğini bana hiç söylemedi.

Üstümdeki battanilerle boğuşmaya başladığımda hâlâ yarı uykudaydım. Sonra Jack’in koluma dokunan yumuşak ve güven verici elini hissettim, sonunda gevşeyip kendimi tekrar yatağa bıraktım.

Jack kalkıp otururken, “Yine o rüya mıydı?” diye sordu uykulu uykulu.

Matilda -Jack’in kocaman, pofuduk, beyaz çoban köpeği- endişeyle mızızlanmaya başlayınca Jack eğilip onu okşadı. Matilda yatakta Jack’in yanına yatıp battanilerle yastıkların arasına kıvrıldı. Bacağındaki eski bir yaradan ve ilerlemiş yaşından dolayı yanımıza çıkabilmesi için yatağın yanında küçük bir tabure bulundurmak zorundaydık çünkü her gece bizimle uyuyordu.

“Evet,” diye sızlandım.

Dönüp bana baktı. “Bu hafta ikinci, değil mi?”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledim.

Mavi çiçekler içindeki tuhaf kadının esrarengiz uyarılarda bulunduğu bir rüyayı görüp durmak beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Rüyadan Jack'e bahsetmemin sebebi sürekli yatak örtülerine saldırarak uyanmamdı ama endişelenmesin diye durumu elimden geldiğince önemsiz gösteriyordum. Kötü rüyalar yüzünden endişeye kapılmanın hiçbir anlamı yoktu, değil mi?

Jack'i şöyle bir gözden geçirdim, yatağımızda üstü çıplak halde oturuyor, gözlerindeki endişeyi saklayamıyordu. Her zaman yanık olan teniyle, içten gülümsemesiyle ve dağınık saman sarısı saçlarıyla vampirden çok bir plaj serserisine benziyordu. Bedeni yirmi dört yaşından beri yaşlanmıyor ve hâlâ çocuksu bir cazibeye sahip olsa da son yıllarda olgunlaşmaya başlamıştı.

Jack her zamanki kadar yakışıklıydı -tişörtünü çıkardığında mükemmel vücudu hâlâ nefesimi kesiyordu- ama hemen göze çarpmayan bazı değişiklikler de vardı. Yumuşak bakışlı mavi gözleri artık o kadar parlak değildi; zaman, sorumluluklar ve geçmişte yaşadıklarımız yüzünden gölgelenmişti.

Neşesinden bir şey kaybetmemişti ve kolları benim için güvenlik ve konfor sunan daimi bir kale gibiydi. Ama gerçek şu ki artık daha yaşlıydı. İkimiz de öyleydik. Neredeyse altı yıldır birlikteydik, kendi beklentilerimiz ve rollerimizle bir hayat inşa ediyorduk. Jack beni seviyordu, bana güveni tamdı ama bazen bu duygular birbiriyle çatışıyordu.

Bu çatışmayı şimdi gözlerinde görebiliyordum, dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmış, ağzı ince bir çizgiye dönüşmüştü. Yüzünden umutsuz bir kabulleniş okunuyordu. Rüyalarda ona söylediğimden fazlasının olduğunu biliyordu ama bunun üstesinden tek başıma gelmek istediğimin de farkındaydı, o yüzden de işi olurluna bırakmaya çalışıyordu.

“Saat kaç?” diye sordum konuyu değiştirerek.

Matilda'yı kaşımayı bırakıp komodinin üzerindeki telefonuna baktı. “İkiyi biraz geçiyor.”

“Kalkmam lazım,” diye sızlandım. “İnsanlar az sonra burada olur.”

“Önümüzde gerçekten uzun bir hafta sonu var.”

Yataktan kalkmamla Milo’nun yatak odamızın kapısını ardına kadar açması bir oldu. Koyu renk gözlerinde delici bir bakış vardı, normalde dümdüz olan kahverengi saçları havaya dikilmişti, bu haliyle çılgın bir bilim insanına benziyordu.

“Güzel, uyanmışsın,” dedi Milo, öyle hızlı konuşmuştu ki hepsi tek bir kelime gibi çıkıvermişti ağzından. “Şu an bir sürü kriz yaşıyoruz.”

“Neymiş o krizler?” diye sordum sakın bir şekilde, çünkü son üç ayı erkek kardeşimin sözümona krizlerini çözmekle geçirmiştim. Hatta bir keresinde papyonu tam olarak istediği saten parlaklığında değil diye kriz yaratmıştı.

“Annem Leif’le binecekleri uçağın rötar yaptığını söyledi,” dedi. “Çiçekçi bana bir çiçek aranjmanı fotoğrafı yolladı ama çiçekler konuştuğumuz mavinin daha griye çalan tonu.”

“Griye çalan mavi mi?” diye sordu Jack bir kaşını kaldırarak, Milo’nun moralini daha fazla bozmadan onu susturmak için bir elimi havaya kaldırdım.

“Buz mavisi olması gerekiyordu ama bunlar kesinlikle buz grisi,” diye belirtti Milo öfkeyle titreyerek.

“Tamam, tamam,” dedim elimden geldiğince sakinleştirici bir sesle. “Daha yeni kalktım ve banyoya gideceğim, sen de dışarı çıkıp biraz derin nefes al, sonra yanına gelip her konuda sana yardım edeceğim, tamam mı?”

İsteksizce başını salladı. “Tamam.”

Milo çıkıp kapıyı ardından kapatınca şakağımı ovuşturarak mırıldandım, “İşte bu yüzden düğün yapmak istemiyorum.”

“İstediğimiz an hâkim karşısına çıkabiliriz,” dedi Jack, bense çoktan banyoya girmiştim bile.

Birkaç yıl önce evlenmekten konuşmuştuk ama evlenmek bana anlamsız geliyordu. Ölümlü olmadığımızdan tüm evraklarımız sahteydi, evlilik cüzdanımız da düzmece olacaktı nasılsa.

Jack bana ölümsüzlük vermişti, birbirimize kanımızla bağlanmıştık. Bunun yerine geçebilecek bir kâğıt parçası ya da tören yoktu.

Banyoda dişlerimi fırçalamayı yeni bitirmiştım ki Jack arkamda belirdi. Kollarını belime dolayıp boynumu öptü, ben de ona yaslanıp göğsünde usulca çarpan kalbini dinlemenin tadını çıkardım.

“Seni seviyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Ona dönüp yüzüne baktım, kolları hâlâ belimdeydi. “Ben de seni seviyorum.”

“Bu gerçekten de uzun bir hafta sonu olacak. Ama her şeyin üstesinden nasıl geliyorsak bunun üstesinden de öyle geleceğiz.”

“Nasıl peki?”

“Yersiz espriler yaparak, gizli gizli oynaşarak ve kafayı bulacak kadar kan içerek,” dedi gülümseyerek.

Onu öpmek için uzandım ama Milo diğer odadan bana seslenince dudaklarına acele bir öpücük kondurdum.

“Görev çağırıyor,” dedim sevgilimin kollarından sıyrılırken. “Oynaşma sözünü unutma ama.”

5

Dairemiz Amsterdam'ın tam merkezinde, yıl boyunca çiçek satan ve bulunduğumuz yeri lalelerin, nergislerin ve satılan diğer çiçeklerin harika kokularıyla dolduran meşhur Bloemenmarkt'ın hemen karşısındaydı.

İki yatak odalı, üç banyolu ve içimizden sadece biri yemek yediği için (köpeği de sayarsak iki, ama o daha çok' kuru mama yiyordu) gayet yeterli olan küçük mutfağıyla minimalist ve modern bir daireydi.

Pencereler yerden tavana kadar uzanıyor, çatı verandası aşağıdaki kanala doğru çıkıntı yapıyordu. Terasta harika bir bahçe ve acil durumlarda köpek tuvaleti olmaya uygun çimenler vardı.

Eşyalarımız gösterişsiz olsa da güzeldi, büyük oturma odası sade mobilyalarla döşenmişti. Mermer şöminede ve koyu ahşap yer döşemelerinde olduğu gibi daha çok süsten uzak bir tarzı benimsemiştik. Canlı renklerde yağlı pastel kullanarak yapılmış birkaç resim, çıplak duvarlara bir parça renk katıyordu.

Milo ve Bobby altı ay önce düğünlerini planlamaya başlanana kadar durum böyleydi. Ev şimdi havaya uçmuş bir çeyiz mağazasına benziyor, her bir metrekaresini süsler, kumaşlar ve kırtasiye gereçleri kaplıyordu.

Düğünlerinden bir önceki gündü ve Milo her nasılsa hâlâ hangi ayakkabıyı giyeceğine karar verememişti. Seçenekleri azaltıp iki ayakkabı arasında kalmıştı (güya) ama her nedense yemek masasının üzerine dağılmış en az bir düzine ayakkabı vardı.

Milo masanın bir ucunda deli gibi ayakkabılardan birini alıp birini bırakırken Bobby ve ben masanın diğer ucunda duruyor, elimizden geldiğince onu sakinleştirmeye çalışıyorduk.

“Elindeki güzel bence.” Sol elinde tuttuğu suni deriden ayakkabıyı işaret ettim, ne var ki Milo tiksintiyle burnunu kırıstırdı. “Belki de değil.”

“En rahat hangisiyse onu giy,” dedi Bobby, sesindeki gerginliğe bakarak içine fenalık geldiğini belli etmemek için tüm enerjisini kullandığını söyleyebilirdim.

Milo dik dik Bobby’ye baktı, kahverengi gözlerini öfke bürüdü. “O fotoğraflara *sonsuza kadar* bakacağım, o yüzden de kusursuz olmalarını istiyorum.”

“Kusursuz olacaklar zaten.” Bobby yumuşadı, masanın etrafından dolaşıp Milo’nun yanına gitti. “Onları kusursuz yapan şey birbirimize olan sevgimiz, bu sevgi fotoğraflara da yansıyacak, önemli olan tek şey de bu zaten.”

Milo kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bunu duyunca derin bir nefes alıp kollarını iki yanına bıraktı. “Haklısın.”

“Düşündüğünden daha sık haklı çıkıyorum aslında.” Bobby uzanıp Milo’nun yüzünü ellerinin arasına aldı, eğilip alnını onunkine dayadı. “Seni seviyorum, düğünümüz de çok güzel olacak.”

Bobby ve Milo tam olarak ruh eşi sayılmazlardı -vampirlerde olduğu gibi hiç ayrılmamak üzere kanla bağlanmamışlardı- ama birbirlerine ne kadar önem verdiklerini inkâr etmek mümkün değildi. Neredeyse altı yıldır birlikteydiler, bu süre içinde daha da yakınlaşmışlardı ve aşkları daha da güçlenmişti, açıkçası onları birbirinden ayrı düşünemiyordum bile.

Yine de aralarındaki bağa rağmen ilk başta evlilikleriyle ilgili bazı şüphelerim vardı çünkü Bobby dönüşmeyi reddediyordu. Bir vampirle yakın ilişkide olmasına rağmen Bobby’nin vampir olmaya niyeti yoktu.

Tanıştıkları zaman Milo çekici bir yeniyetmeyken Bobby yirmi beş yaşında, yakışıklı bir genç adamdı. Gelecekte doğacak

sorunları ancak hayal edebiliyor, Bobby'nin hayatının bizimkinden çok daha kısa ve daha hassas olduğu gerçeğini saymıyordum bile.

Altı ay önce Milo'ya evlenme teklif ettiği akşam Bobby'yi bir kenara çektim. Hava soğuk olmasına rağmen kar yağarken balkona çıktık.

Korkuluklara yaslanıp karın aşağıdaki kanala yağışını izlerken, "Senin adına mutluyum," dedim.

"Ama?" Bobby yanımda duruyordu ama bakışlarını evin içine dikmiş, Jack ve Milo'nun dolaptan çıkardıkları kıpkırmızı kanla doldurdukları şampanya kadehleriyle kutlama yapmalarını izliyordu.

"Milo'yu sevdiğini biliyorum, onunla olmak istemeni de anlşılır buluyorum." Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışırken derin bir nefes aldım. "Galiba onunla evlenmek istediğın halde onun için vampir olmaya yanaşmayışın bana garip geliyor."

Bobby bir kahkaha attı. "Vampir olmak istemeyişimin Milo'yla ilgisi yok. Sadece kendi adıma istemiyorum. Bunun sizler için harika bir şey olduğunu anlayabiliyorum ama sonsuza dek yaşamayı ve sürekli kan içmeyi düşündükçe... bunlar bana hiçbir zaman çekici gelmedi."

"Ölümsüzlük nasıl çekici gelmez?" diye sordum. "Kimse ölmek istemez."

"Bazı insanlar ister," dedi. "Yalnızca intihara meyilli insanlardan bahsetmiyorum. Sadece bir yaşam hakkım var, bunun tadını çıkarmak istiyorum ama sahip olduğumdan fazlasını istemiyorum. Bu hayatımı doğru düzgün yaşamak benim için yeterli. Sonsuzluğa ihtiyacım yok."

Jack'in büyük ağabeyi Ezra bir keresinde bana hayata anlam katanın ölüm olduğunu söylemişti. Yaşadığımız ânı özel kılan şey, bu ânın sonsuza dek sürmeyeceğini bilmemizdi. Ayrıca vampir olmak için bazı şeylerden vazgeçmek gerekiyordu. Asla geleneksel anlamda aile kuramamak, çocuk sahibi olamamak gibi. Çevrendeki herkesin yaşlanıp ölmesini izlemek. İnsan yi-

yeceklerinin iğrenç gelmesi, güneş ışığının acı verecek kadar katlanılmaz olması.

Ama sonuçta kazandığım şeyleri düşününce bunlara değer gibi geliyordu bana. Ölümsüzlük. Olağanüstü güç. Gelişmiş duyular. En önemlisi de sevdiğim adamla sonsuza kadar birlikte olmak.

“Peki, ya Milo?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Bobby içini çekti. “Milo benim vazgeçilmezim ama ben onun için vazgeçilmez değilim, biliyorum. Bir gün ruh eşi karşısına çıkınca kanı buna tepki gösterecek. Bunda bir sorun yok. Çünkü ben sadece elimdeki tek hayatı onunla geçirmek istiyorum. Açıkçası çoğu insandan fazlasına sahibim ve bu kadarı benim için yeterli. O yüzden Milo için de yeterli olması gerekir.”

Şimdi, düğünlerinden bir gün önce, Bobby’nin haklı olduğunu anlıyordum. Onlarınkı kadar muhteşem bir aşkla geçen tek bir ömür çoğu insanın sahip olamadığı bir şeydi.

6

Kapının çalınmasıyla ayakkabı seçimi konusunda Milo'ya yardım etmeyi bıraktım, dürüst olmak gerekirse bir süreliğine de olsa kurtulduğuma seviniyordum.

Matilda kapıya atılıyor, heyecanla havlıyordu. Ben kapıyı açar açmaz gelenlerin üstüne atladı. Onları öpücüklere boğduğundan kapıdakilerin Ezra ve Mae olduğunu zar zor anlayabildim.

"Ah, biliyorum," diye mırıldandı Mae, Matilda'yı rahatça sevebilmek için çömelirken. "Ben de seni her gün görmeyi özleyorum tatlım."

Mae köpekle ilgilenirken Ezra bana döndü. Koyu kahverengi gözleri her zamanki gibi sıcak bakıyordu, onun varlığı beni hep sakinleştirirdi. Kocaman gülümsedi ve bir şey söylememe fırsat vermeden bana sarıldı.

"Nasılsın Alice?" Kalın sesi İngiliz aksanıyla daha da gürle-şiyordu.

"İyiyim. Çok iyiyim," dedim çabucak, bana sarılmayı bıraktı. "Sizler nasılsınız?"

"Gayet iyiyiz," dedi Ezra ama bunu söylerken koyu sarı saçlarını karıştırıyor ve gözlerime bakmıyordu.

"Her şey yolunda," diye söze karıştı Mae ayağa kalkarak, Matilda kendisiyle ilgilenecek başka birini bulmak için koşarak kapıdan çıkıp gitti.

"İyi görünüyorsun," dedim, oysa bu tam olarak doğru değildi.

Jack hâlâ yarı zamanlı Ezra'yla birlikte çalışıyor, hisse yönetimiyle ve bazı uluslararası şirketlerin perde arkası işleriyle ilgiliniyordu. Amsterdam'ın göbeğinde geniş bir dairede oturabilmemizi sağlayan da buydu. Ama Jack'in yaptığı işlerin büyük kısmı internetten yapılabilirdi, o yüzden artık sürekli seyahat etmek zorunda değildi.

Bu da ona bolca boş vakit bırakıyordu. Bobby ve benim hırslarımızın peşinden koşuşumuzu, Milo'nun ödüllü bir şef olma hayaliyle ilerleyişini görünce o da sevdiği bir şeyin peşine düşmeye karar verdi ve bir çizgi roman dükkânı açtı.

"Bu işin ona iyi gelmesine sevindim." Ezra başını salladı, etkilmiş görünüyordu. "Hazır şehre gelmişken gidip bir göreyim."

"Evet, sana etrafı gezdirmek Jack'in hoşuna gider," dedim. "Kaldığınız otel buraya yakın mı?"

Ezra başını salladı. "Güzel bir otel. Birkaç gün daha kalırız diye düşünüyorum."

"Sadece ikiniz misiniz?" diye sordum elimden geldiğince umursamıyormuş gibi görünerek.

"Şimdilik. Peter'in bu gece geç saatte ya da yarın sabah erkenden gelmesi gerek. Düğünü kaçırmayacağına söz verdi ama Peter nasıldır bilirsin."

Peter'ı en son bir buçuk yıl önce Londra'da, Ezra ve Mae ile paylaştığı evde görmüştüm. Hep birlikte Noel'i kutlamıştık, dramatik ya da keyif kaçırıcı hiçbir olayın yaşanmadığı oldukça güzel bir tatildi. Ama birkaç hafta sonra dünyayı tekrar gezip nelerin değiştiğini görmesi gerektiğine karar vererek çıkıp gitmişti.

Bildiğim kadarıyla Londra'ya dönmemişti ve o zamandan beri hiçbirimiz onu görmemiştik. Ezra zaman zaman onunla telefonda konuşuyor, Jack de sık sık mesaj atıyordu. Ama bunun dışında izini kaybettirmişti, kendi maceralarının peşinden koşuyordu.

Peter tek kişilik maceraları için yola koyulmadan önce o ve Jack ilişkilerini onarmaya başlamışlardı. Birlikte bir hafta sonu Alplerde kayak yapmışlardı ve Peter, Jack'e çizgi roman dükkânının vitrinini yenileme konusunda yardım etmişti.

Peter'ın son kayboluşunu diğerlerinden daha zor hale getiren nedenlerden biri buydu. Başta Jack meseleyi kişisel almıştı ama sonunda, bir sürü mesajdan ve Skype görüşmesinden sonra, yeniden kurdukları yarı sağlam zemine dönmeyi başarmışlardı.

“İngiltere’de oyalanacak bir şeyler buluyor musun?” diye sordum Ezra’ya, böylece sözü rahatsız edici Peter konusundan ustaca uzaklaştırmış oldum.

“Brunhamme Malikânesi’nin tadilatı Mae’i de beni de oldukça meşgul ediyor.” Ezra başarıyla üstesinden geldiği projeleri en ince ayrıntısına kadar anlatırken gülümsemesi gururla yüzüne yayıldı.

Geçtiğimiz sonbahar Mae bir kez daha değişikliğe ihtiyacı olduğuna karar verince Thames Nehri kıyısında yıkık dökük, eski bir malikâne satın almışlardı. Malikâne İkinci Dünya Savaşı sırasında hasar görmüş, sonra da çürümeye bırakılmıştı. Geçtiğimiz yüzyıl arazi birkaç kez el değiştirmiş, her satın alan sonunda içinden çıkılmaz hale gelen sorunları çözmeye çalışmıştı.

Şimdi de Ezra ve Mae evi onarmayı deniyorlardı. Öğrendiğimiz kadarıyla her şey iyi gidiyordu, açıkçası Mae de onu uzun süre önce gördüğümünden daha iyi görünüyordu. Tarihin bir parçasını restore etmek ikisine de iyi gelmiş gibiydi.

Sonsuzluğa sahip birinin zamanını nasıl geçireceği hakkında bir zamanlar Ezra’yla yaptığımız konuşmayı hatırladım. Bana yaşadığım anın değerini bilmeyi öğrenmemi, ama en önemlisi de uğrunda yaşayacak bir şey bulmam gerektiğini söylemişti. Amacımın ne olduğunu keşfetmem gerektiğini.

Hepimizin kendine bir amaç bulmuş olduğunu fark edince içime harika bir gönül rahatlığı yayıldı. Uğruna yüreğimizi koyabileceğimiz, sevdiğimiz amaçlar. Ezra ve Mae malikâneyle, Jack dükkânıyla, Milo restoranıyla, Bobby ve ben de avlanmakla meşguldük.

Ama bunun tam olarak doğru olmadığını fark edince yüreğim burkuldu. Hepimiz uğruna yaşayacak bir şey bulmuştuk. Peter hariç hepimiz.

Botanik bahçesi, havayı güzel kokularıyla dolduran beyazlı mavili parlak çiçekler içindeydi. Milo ve Bobby ilerideki gül bahçesini seçmişti, öğleden sonrasının geç saatlerinde, güneş batmadan hemen önce evleneceklerdi. Törenden önce fotoğraf çekimi vardı, tam çekime başlanacağı anda hafiften yağmur yağmaya başladı.

Milo'nun buna sinirleneceğini sandım ama yağmur güne güzel, sihirli bir hava katmıştı (kapalı havanın vampirleri güneş yorgunluğundan kurtarması da cabası). Giyindikten sonra gerçekten de şaşırtıcı derecede sakindi ve güllerden oluşan tentenin altında toplandığımızda Bobby'ye uysalca gülümsedi.

Birbiriyle uyumlu, yumuşak tonlarda gri takım elbise giymişlerdi, gerçi Milo yalnızca beyaz gömlek ve yelek giymişken Bobby'nin üzerinde ceket vardı. Milo açık mavi bir papyon takmıştı -tabii ki buz mavisi- Bobby ise ince uzun bir boyunbağını tercih etmişti. Birbirlerini her yönden kusursuzca tamamlıyorlardı, ikisini de şimdiye kadar bundan daha mutlu görmemiştim sanırım.

“Bugün o kadar yakışıklı görünüyorsun ki,” dedi annemiz Anna coşkuyla. Bir kenarda durmuş, fotoğraf çekiminin başlamasını bekliyor, babamız Leif de elinde büyük bir şemsiyeyle onun yanında duruyordu.

İkisi yeniden birleştikten sonra gizlice evlenmişlerdi ve annem vampir olmayı seçmişti. Dönüşüm ona şaşırtıcı şekilde iyi gel-

mişti. Koyu renk saçları hâlâ her zamanki gibi dağınıktı ama cildi yumuşamış, iri gözlerinin altındaki torbalar kaybolmuştu. Daha da önemlisi üzerine huzur dolu bir mutluluk çökmüştü.

Annem yıllarca kendini içkiye ve kumara vererek Leif'in bizi terk etmesini kabullenmekle uğraşmış, faturaları ödeyebilmek ve Leif'siz bir evin verdiği acıdan kaçmak için fazla mesai yapmıştı. Ama Leif döndüğünden beri daha içten gülümsüyor, daha özgürce kahkaha atıyor ve genel olarak daha rahat görünüyordu.

Leif benim hayatıma döneli daha hemen hemen altı yıl olmuştu, o yüzden annemle tekrar bir araya gelmeden önce neye benzediğini pek bilmiyordum. Vahşi bir yaşam sürdüğünü, mesela yıllarca bağınaz vampirlerden oluşan bir sürüyle ormanda yaşadığını biliyordum. Ama şimdi temizdi, saçlarını tarıyor, ayakkabı giyiyor, toplumun normal bir üyesi gibi görünüyordu.

Ben doğmadan uzun süre önce vampire dönüştüğünden hâlâ yirmilerindeymiş gibi görünüyor, bu da bazen işleri tuhaflaştırıyordu. Ergenlik yıllarım boyunca ortalarda olmadığından bahsetmiyorum bile. Milo ona "baba" demeye başlamıştı ama ben bunu yapabileceğimi pek sanmıyordum.

Fotoğrafçı sonunda aileyi bir araya toplanmaya çağırdığında annem dökümlü mavi pantolonunun paçaları uçuşa uçuşa Milo'nun yanına koştu.

Kolunu Milo'ya dolarken, "Ah, bu harika," dedi hayranlıkla. "Çok yakışıklı ve olgun duruyorsun. İkiniz adına çok mutluyum."

Kendini tutamamış gibi büyük bir şapırtıyla öptüğü Milo'nun yanağında koyu pembe bir ruj lekesi bıraktı.

"Ah, tatlım, pardon." Mendille ruj lekesini silerken bir kahkaha attı.

"Sorun değil anne," diye güldü Milo.

Annem tentenin altında Milo ve Bobby'ye eşlik etmek için benden, kendisinden ve Leif'den başka kimsenin olmadığını fark edince etrafına bakındı, "Ailen nerede Bobby?"

"Kardeşim bugün gelemedi," dedi Bobby, gözlerindeki acıyı gizlemeye çalışıyordu.

Yıllar önce babası evi terk ettikten ve annesi öldükten sonra ailesinden sadece ağabeyi kalmıştı. Onu düğüne gelmeye ikna etmek için aylarca uğraşıysa da ne yazık ki çabası işe yaramamıştı.

Fotoğrafçı deklanşöre basmadan hemen önce annem Bobby'yi rahatlatmak için, "Biz de senin aileniz, bak burada bir sürü kardeşin var," dedi.

Beşimiz değişik pozlarda birkaç fotoğraf çektirdikten sonra Milo bir kenardan bizi izleyen Ezra, Mae ve Jack'i eliyle yanına çağırdı.

"Hadi gelin," dedi, bir kolunu Bobby'ye, diğerini annemize dolayarak. "Bir tane de bütün aile bir arada çektirelim."

Jack koşup kollarını belime doladı, Mae ise tereddüt ederek Ezra'ya baktı. Rahatsızlık vermek istemediğinden mi yoksa Peter henüz gelmediği için fotoğrafta hep birlikte olamayacağımızdan mı kararsız davranıyordu, anlayamadım.

"Hey!" diye bağırdı annem onlara el sallayarak. "Büyük ve mutlu bir aile olduk, bunu kutlamak için de fotoğraf çektirmemiz lazım. Hadi buraya gelin."

"Madem öyle diyorsun." Mae'in sesi kararsız çıksa da tentenin altında bize katılırken gülümsüyordu.

"Kalabalıksınız, biraz sıkışmanız gerek," dedi fotoğrafçı.

Düşününce komik geliyor. Jack'le tanışmadan önce dünyaya karşı sadece Milo ve ben vardık sanki. Şimdiyse koca bir ailem vardı, fotoğraf karesine zor sığıyorduk. Mae beni uyarmış, vampire dönüşmenin pek çok şeyden vazgeçmek anlamına geldiğini, ailemi geride bırakacağımı ve çocuk sahibi olamayacağımı söylemişti.

Ama gerçek şu ki vampire dönüştüğümünden beri hayatımdaki sevgi çoğalıyordu.

8

Buz mavisi yazlık elbisemin eteğiyle oynayarak Jack'le birlikte köşede bekliyordum. Jack koyu gri bir takım elbise giymişti çünkü Milo'nun sağdıcısıydı, ben de Bobby'nin.

Yağmur kesilmişti ama gökyüzü hâlâ kapalıydı. Güneş batıp dizi dizi ışıklar yandığından bahçe büyülü bir parıltıya kavuşmuş, bu da ortama ayrı bir sihir ve romantizm katmıştı.

Geçidin en sonunda, bir gül ağacının yanına yerleştirilmiş büyük tabelada günün düğünü duyuruluyordu.

Milo Cr st pher Townsend

 

Bobby Grant Swanson

“Bugün hiç söylemediysem söyleyeyim, çok güzelsin,” dedi Jack, sesi alçak çıktığından köşenin diğ er tarafındaki koltuklarında oturmuş bekleyen konuklar bizi duyamazdı.

Ona gülümsedim. “Sen de çok seksisin.”

Gülümserken mavi gözleri parıldadı. Saman sarısı saçları sürekli bir dağınıklık hali sergilese de her nasılsa ona yakışıyordu. Ve bugünkü gibi takım elbise giydiğinde *GQ* dergisinden fırlamış bir model sanılabilirdi.

“Her zaman öyle değ l miyim?” diye sordu Jack neş yle gülerek, içimi tatlı bir ürperti kapladı.

Piyanist, Debussy'den bir parça  aldıktan sonra ustaca Sigur

Rós'un *Hoppípolla* isimli şarkısının güzel bir *cover*'ına geçti, ne var ki ben Jack'in gülümseyişinden öylesine büyülenmişim ki bunun hemen farkına varamadım.

"Senin sıran," diye fısıldadı Milo arkamdan. Sesimi çıkarmadan, dudaklarımı oynatarak özür diledim, Milo ise rahatlatıcı bir gülümsemeyle önemli değil dercesine elini salladı.

Jack kolunu bana uzattı. "Hadi gidelim."

Koluna girdim, hayatımın aşkıyla köşeyi dönerken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Bobby orada bekliyordu, dudakları heyecanlı bir sırıtişla çarpılmıştı, Milo yanına gelince birlikte geçitten yürüyeceklerdi.

Geçidin halısına gül yaprakları serpilmişti, Jack ve ben birlikte yürürken üzerimize dikilen gözleri hissediyordum. Bobby ve Milo çok fazla konuk davet etmemişti ama önem verdiğimiz hemen herkes buradaydı.

Hem Bobby'nin tarafından vampir, hem de Milo'nun tarafından hiçbir şeyden habersiz insan iş arkadaşları gelmişti. Olivia bile uçakla Minnesota'dan gelmiş, üçüncü sırada oturuyordu ve elbette siyahlar giyinmişti.

Ama mihraba vardığımızda elimde olmadan Ezra ve Mae'in yanındaki boş koltuğu fark ettim. Peter hâlâ gelmemişti, karnıma bir ağrı saplandı. Dün Ezra ve Mae'yle gelmediği zaman endişe tohumları içimde filizlenmeye başlamıştı zaten, gelişi geciktikçe bu filizler büyüyüp serpiliyordu.

Bunca zaman sonra ve yaşadığımız onca şeye rağmen Peter için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Jack'i seçtiğim için hiç pişmanlık duymamıştım ve yıllardır onunla hayal edilemeyecek kadar mutluydum. Ama gerçekten Peter için de aynısını diliyordum, bizim kadar mutlu olmasını.

Müzik sesi yükseldi, Milo ve Bobby geçidin başında el ele tutuşurlarken konuklar ayağa kalktı. Peter'la ilgili düşüncelerimi kafamdan attım. Şimdi endişelenmenin sırası değildi, kardeşimle en iyi dostumun birleşmesini kutlayıp mutlu olmalıydım.

Mutluydum da. Milo ve Bobby'nin yüzlerindeki parıltıyı gördüğüm an mutluluk ve aşktan başka şey hissedemez oldum.

Tören sorunsuz başladı, nikâh memuru tüm konuklara geldikleri için teşekkür etti. Sıra yemin etmeye geldi. Bobby yeminini kendi yazmıştı, titreyen ellerle cebinden not kâğıtlarını çıkardı.

“Bilirsiniz, kelimelerle aram çok iyi değildir,” dedi Bobby gergin bir gülüşle. “O yüzden hepsini yazdım, umarım böyle daha iyi olur.”

Okumaya başladığında içimi bir sıcaklığın kapladığını hissettim, sanki sevgi ve neşeyle bezenmiş parlak bir ışık huzmesi içime doluyordu. Derinlerime işliyor, damarlarımda akıyor, kemiklerimdeki iliğe karışarak kendimi alabildiğine harika hissetmemi sağlıyordu.

Bobby'nin diğer tarafında duran Jack'e baktım ve bunun Jack'ten geldiğini fark ettim. Onunla tanıştığımdan beri aramızda bu tuhaf bağlantı vardı, duygularını bana aktarabiliyordu ve o ne hissediyorsa ben de hissedebiliyordum.

Vampire dönüştüğümünden beri bu biraz azalmıştı ama Jack hâlâ kendini harika hissettiğinde -şimdi olduğu gibi- duygularını içine hapsedemiyordu. Bobby yeminini okumayı bitirirken gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark edip şaşırdım.

9

Sonunda bulutlar kayboldu, dans pistinin üstünde yıldızlarla dolu bir gökyüzü kaldı geriye. Orkestra son yirmi otuz yılın pop şarkılarını çalarken Jack ve Bobby *Truly, Madly, Deeply* eşliğinde dans ederek dikkatleri üzerlerine topladılar.

Milo yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle yakındaki masalardan birinde, annemle Mac'in yanında oturuyordu. Birkaç dakika gülerek ve alkışlayarak Jack ve Bobby'yi seyrettim ama sonra dans pistinin diğer ucundaki Olivia ilişti gözüme, şarap rengi kan dolu kadehiyle mezelerin yanında duruyordu.

Aç bakışlarla Milo'nun iş arkadaşlarından birini kesiyordu, aklına bir şey gelmeden müdahale etmeye karar verdim.

"Düğüne giderken siyah giyilir zaten," dedim yapmacık bir gülümsemeyle, Olivia gülüp içkisinden büyük bir yudum aldı.

Uzun, siyah saçları gevşek bir topuz halinde toplanmıştı, topuzdan kurtulan birkaç tutam mükemmel bir şekilde yüzünü çevreliyordu. Olivia insanken sürdüğü yaşamdan pek bahsetmediği için görünüşüne bakarak dönüşüm geçirdiğinde kırklarında olması gerektiğini tahmin ediyordum. Dönüşüm, yaşına göre çok hoş bir kadın olarak kalmasını sağlamıştı.

Keskin, zarif yüz hatları, porselen gibi bir cildi vardı. İri mavi gözleri genelde buğulu bakıyordu çünkü sık sık çok miktarda kan içtiğinden sürekli yarı sarhoş bir halde geziyordu.

"Güzel elbise ama, değil mi?" Olivia dökümlü şifonla dantelleri işaret etti, ilk defa deri giymemiş olduğunu fark ettim.

“Gerçekten öyle,” dedim. “Milo seni davet ettiğinde onca yolu geleceğinden emin olamamıştım.”

Uzun kirpiklerinin altından bana baktı, dudaklarındaki sin-si gülümseme bakışlarına düşünceli bir ifade katıyordu. “Seni *asırlardır* görmedim. Elbette gelip nasıl olduğuna bakacaktım.”

“Gayet iyiyim. Burada her şey harika gidiyor.” Korkunç bir tarzda break dans yapıp eğlencenin tadını çıkaran Jack ve Bobby’yi işaret ettim. “Amerika’da işler nasıl?”

“Violet V’de her şeyi kontrolü altına aldı,” dedi Olivia omuz silkerek. “Beni onunla tanıştırdığın için sana teşekkür etmeliyim. Aslında buradan sonra uzun bir seyahate çıkıp Avrupa’daki bütün eski uğrak yerlerimi ziyaret edeceğim. Doğru düzgün bir tatil yapmayalı çok uzun zaman oldu.”

“Violet’in işine yaramasına sevindim.”

“Ben de. İşler nasıl?” Gözlerini kısarak daha ciddi bakışlarla süzdü beni. “Hâlâ hayatta olduğuna bakılırsa çok kötü olmasa gerek.”

Olivia beni vampir avcısı olarak yetiştiren kişiydi. Yarım yüz-yıl önce emekli olup Minnesota’da bir vampir kulübü açana kadar kendisi de öyleydi, biz de o kulüpte tanışmıştık.

“Tadını çıkarıyorum, bu türden bir şeyin tadı ne kadar çıkarılabilirse,” dedim.

“Galiba demin Ettie Lefèvre’i gördüm.” Gözleriyle kalabalığı taradı, sonunda dans pistinin diğer tarafında Abner Driscoll’la dans eden Ettie’yi buldu. İkisi de Hollywood’un 1950’lerdeki büyüleyici havasını yayıyordu.

Ettie uzun boylu ve zayıftı, abartıya kaçmayan bir zarafeti vardı, bu da dehşet verici bir vampir avcısı oluşuyla çelişiyordu. Siyah saçları çok kısa kesilmişti. Elbisesinin altın sarısı, pürüzsüz teninin koyuluğunda harika duruyordu.

“Evet, o benim patronum,” dedim.

Olivia onaylarcasına başını salladı. “Yıllar önce onunla çalışmıştım. Harika biridir. Emin ellerdesin. Tabii benim ellerimde olsaydın çok daha iyi olurdu ama...”

Olivia'nın üstü kapalı yaptığı kurları her zamanki gibi gülerek geçiştirdim. "Bunu bir tarafa yazacağım."

"Sevgilinle aran nasıl?" İyice yaklaşmış, gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçaltmıştı. "Kardeşininkinden önce senin düğününe davet edilirim sanıyordum da."

"Jack'le her şey harika gidiyor," dedim açık sözlülükle. "Ama Milo her zaman evliliği benden daha çok istemiştir."

"Birkaç evlilik yaptım ama sonsuza dek biriyle yaşama düşüncesindense hep aşkın kendisine âşık oldum galiba," diye itiraf etti Olivia. Sesi yaşadığı her şeyden sıkılmış gibi çıkıyordu. "Ayrıca vampirlerin boşanması çok karışık bir iş, o yüzden evlilik bahsini artık kapattım."

"Müzmin romantik Olivia bir düğünde boşanma lafını açmasa olmazdı zaten," dedi biri arkamdan, sesteki kadifemsi derinliği anında tanıdım.

Dönüp baktığımda Peter arkamda duruyor, her zamanki kadar çarpıcı görünüyordu. Koyu renk saçları normalden kısaydı ve yer yer rengi açılmış olan kısımları parıltıyordu. Özel dikim takım elbisesi üstüne tam oturmuş, vücudunun kaslı hatlarını sarmıştı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Gözleri beni hâlâ açıklayamadığım bir şekilde etkiliyordu. Bu gözler öylesine zümrüt yeşiliydi ki karanlıkta bile parıldıyorlardı. Peter on dokuz yaşından büyük göstermezken gözleri yaşını bedeninden daha çok ele veriyor, son iki yüzyılda görüp geçirdiklerini sezdiriyordu sanki.

"Peter." Ona gülümsedim. "Geç kaldın."

"Biliyorum." Dudakları pişmanlıkla aşağı büküldü. "Milo'dan özür diledim bile. Çok fazla seyahat edince zaman kavramını yitiriyorum."

"Neredeydin?" diye sordu Olivia.

Peter eliyle etrafı göstererek, "Orada burada. Uzun süredir gitmediğim yerleri gezdim, birkaç da yeni yer gördüm. En son Sri Lanka'daydım," dedi.

Olivia'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Orayı sevdin mi?"

Peter'in kocaman, parlak gülümsemesi geri döndü. "Evet, harika bir yer. Daha önce gitmediysen muhakkak gitmelisin."

"Mesele birlikte seyahat edecek birini bulmak." Olivia başını iki yana salladı. "Tek başıma seyahat etmekten nefret ediyorum ama öte yandan çoğu insana da tahammül edemiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama ben tek başıma olmaya alıştım," dedi Peter, benimle göz göze gelmemeye çalıştığını hissettirdi.

Olivia kalan içkisini kafasına diktikten sonra kadehini havaya kaldırıp sallayarak dipte kalan damlacıkları döndürdü. "Bardağımda pek bir şey kalmadı, ayılmadan önce gidip doldur-sam iyi olacak."

Sinirli sinirli yürüyerek vampir barmenlerin ölümsüz konuklara sadece kan, insanlara da sadece şarap ikram etmeye gayret ettikleri bara gitti.

Jack ve Bobby danslarını bitirmiş, sohbet etmek için Milo'nun yanına gitmişlerdi. Jack arkasını dönüp Peter'la bana baktı, birkaç yıl önce gözlerinde okunan kıskançlıktan şimdi eser yoktu. Bana -ve Peter'a- güvenmeyi öğrenmişti, o yüzden bize gülümsemekle yetinip Milo'nun yanına oturdu.

"Demek keyfin yerinde," dedim Peter'a bakarak.

"Evet." Bana şöyle bir bakıp derin derin içini çekti. "Alice, kes şunu."

"Neyi?"

"Bana yine öyle bakıyorsun. Yaralı bir köpek yavrusuymuşum gibi." Sonunda gözlerime baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ben yetişkin bir adamım ve uzun süredir de tek başımayım. Bu gerçekten de o kadar korkunç bir şey değil."

"Tamam, tamam." Gözlerimi dans pistine dikip kolsuz elbisenin açıkta bıraktığı kollarımı ovuşturdum. "Ben sadece senin için endişeleniyorum."

"Endişelenmene gerek yok."

"Sen kimseye haber vermeden dünyanın dört bir köşesinde fink atarken, özel günlere gecikirken ya da hiçbir tatilde buraya

uğramazken endişelenmemek elimde değil,” dedim kızgınlığının kelimelere sızmasına aldırış etmeden.

“Seninle sürekli konuşmuyor oluşum herkesten kaçtığım anlamına gelmez. Kardeşimle konuşuyorum mesela,” dedi Peter. Sonra da, “Buralarda değilken ne yaptığımı görmek ister misin?” diye sordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Peter her zaman sırlarla dolu bir adam olmuştu, yolculuğunun bir kısmını benimle paylaşmak istemesinden afallamıştım. “Evet, tabii.”

Cep telefonunu çıkarıp fotoğrafları açtıktan sonra bana verdi. “İşte.”

İlk fotoğraf bir tapınağın önünde duran Peter’ı gösteriyordu, yanında gülümseyen birkaç kişi vardı. Sonraki birkaç fotoğrafta yeni bir okuldaki mutlu çocuklar görülüyordu, sonra da Peter’ı -pek çok kişiyle birlikte- okulda çalışırken gösteren bir fotoğraf geliyordu.

Ekranı kaydırıp fotoğraflara baktıkça bunlar gibi daha pek çoklarının olduğunu gördüm. Farklı yerler, farklı çocuklar ve insanlar, ama hepsi de yardıma ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. Peter’ın bu farklı yerlerin hepsinde çekilmiş fotoğrafları vardı, yiyecek ve ilaç dağıtıyor, temiz su elde etmek için makineler kuruyor, okul ve ev inşaatlarında çalışıyor, kitaplar hediye ediyordu.

“İnsanlara yardım mı ediyordun?” diye sordum, kendimi hem şaşkın hem de küçük düşmüş hissediyordum.

Peter başını sallayıp telefonunu benden geri aldı. “Hayatımın çok büyük bir kısmını savaşılar geçirdim. Kendimle savaşılar, geçmişle savaşılar ve gerçek savaşlarda insanların yanında savaşılar... Ama artık istediğim bu değil. O savaşan kişi olmak istemiyorum. Kaybettiğim aşk için öfkelenmenin ya da acı çekmenin bana hiçbir faydası yok.

“Yaşadığım hayat ve tattığım sevgi için minnet duymayı ve bunların karşılığını vermeyi öğreniyorum,” diye sürdürdü sözlerini. Sonra ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Artık kendimi ke-

derimle sınırlamak istemiyorum, senin etrafında olmak benim için zor çünkü sen bende hâlâ o perişan ve yalnız adamı görüyorsun.”

“Üzgünüm,” diyebildim çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Üzülme. Sadece... mutlu olduğumu söylediğimde bana inan.”

“Tamam.” Gülümsedim. “Mutlu olmana sevindim.”

O da bana gülümsedi, gözlerini ışılatan içten bir gülümse-meydi bu. “Ben de senin mutlu olmana sevindim.”

“Selam dostum.” Jack sırtıtarak bize doğru geliyordu. “Ne iyi ettin de geldin, tabii yine assolistler gibi geç geldin.”

“Beyzadelik benden sorulur,” dedi Peter Jack onu kucaklar-ken. “Görüşmeyeli nasılsın?”

“Harika. Ben de sana nasılsın diye soracaktım ama seyahat etmek sana yaramış bakıyorum,” dedi Jack.

Peter hafifçe karnına vurdu. “Sıtmaya yakalanmadığın ya da içtiğin sudan hasta olmadığın sürece, evet.”

Kendi aralarında benim anlamadığım şakalar yapmaya başladılar, ben de onları konuşup gülüşürlerken bırakıp damatlarla vakit geçirmeye gittim.

10

Oturmuş Bobby'yle konuşurken orkestra Beatles'ın *All My Loving*'ini slow versiyonda çalmaya başladı. Jack birden yanımda beliriverdi. Nereden, nasıl çıkıp geldiğini anlamamıştım. Elimi tuttu, tek kelime etmeden beni dans pistine doğru çekti.

Beni kollarına alırken keyifle kahkaha atıp “Bu da ne şimdi?” diye sordum.

“Bir adam kız arkadaşıyla dans edemez mi yani?” diye sordu en mest edici gülümseyişiyle.

“Benimle istediğin zaman dans edebilirsin. Bunu biliyorsun.”

Vücudum Jack'in vücuduna sımsıkı yapışmıştı, iki yana sallanıp duruyorduk, kalbi göğsünde müziğe tempo tutarcasına atıyordu. Elini bel çukuruma koymuştu, her zaman ılık olan teni ısınmaya başlamıştı, elbisemin ince kumaşından harika sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Tanıştığımız âni hatırlıyor musun?” diye sordu.

Tekrar güldüm. “Tabii ki. Nasıl unutabilirim? Soğuk bir Minnesota gecesi beni bir grup serseriden kurtarmıştın.”

“Alabama binerken hızlı hızlı atan kalbinin sesini duymuştum.” Yüz ifadesi yumuşadı, hatıralara dalarken mavi gözleri parıl parıldı. “Tıpkı bir kavanozun içinde kaçıp kurtulmak için çırpınan bir kelebek gibi. Karanlığın içinde donup kalmış gibi görünüyordun, pes edip ölmeye hazırmış gibi, ama kalbin bana tam tersini söylüyordu.”

“Kalbimi dinlediğin için memnunum öyleyse,” dedim.

“Hayatımda duyduğum en güzel sestti. Nasıl duymazdan gelebilirdim ki?” Jack düşüncelere daldı. “Ben sadece sana bir göz atmak, seni ve o güçlü kalbini bu kadar özel kılanın ne olduğunu anlamak istemiştım ama daha bunu anlayamadan sana âşık oldum.”

Bir kahkaha attım. “Sanki ayağın takılıp düşmüşsün gibi anlatıyorsun.”

Müziğin ritmi hızlanınca Jack beni dans pistinde hızla döndürdü. Elbisemin eteği etrafımda fırıl fırıl dönüyordu, neyse ki dans eğitimim sayesinde Jack’in hızlı adımlarına ayak uydurabiliyordum. Öyle hızlı dans ediyorduk ki saçıma takılı çiçeklerden biri yerinden kurtulup havada süzülerek arkamızda kaldı.

“Öyle olmadı mı?” diye sordu hareketlerimiz tekrar yavaşlar-ken, belimi saran kolu güçlü ve güven vericiydi. “Sana âşık değildim, sonra birlikte takılmaya başladık ve birden tek düşünebildiğim sen oldun.”

“Benim için her şey daha yavaş oldu,” dedim durumu kabullenerek. “İçimde yavaş yavaş gelişen bir şeydi, güneş yanığı gibi. Yanarken tam olarak anlamadım, ancak yanık oluştuktan sonra sıcaklığın şiddetini hissettim. Bir baktım âşık olmuşum.”

“Güneş yanığı mı?” Kaşlarını çatı. “Ne kadar romantiksin Alice.”

Sırıttım. “Bir dahaki sefere kesinlikle sana sone yazacağım.”

Şarkı bitti, orkestra daha tempolu bir şey çalmaya başlayınca Jack elimi tuttu, dans pistinden ayrıldık. Düşüne gelen diğer konukların yanına döneceğimizi sanıyordum ama Jack beni gül bahçesinin karanlık patikalarına doğru götürdü.

Vücut ısısı bir hayli düşmüştü, yürürken dudağını ısıırıyordu. Arkamızdan gelen müzik ve insan sesleri giderek zayıflıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum sonunda.

Durup derin bir nefes aldı. “Seninle evlenmek istiyorum.”

“Jack. Bunu konuşmuştuk. Bir kâğıt parçasının hiçbir anlamı yok. Sen o kâğıt üzerindeki kişi değilsin, yirmi dört yaşında değilsin, gerçekte soyadın bile Townsend değil.”

“Jack Hobbs olarak doğmuş olmam evlenmememiz için bir neden değil. Ama zaten kâğıtlardan bahsetmiyorum.” Dramatik bir şekilde elini salladı. “Senden ve benden bahsediyorum, arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde sonsuza kadar birlikte olacağımıza yemin etmekten.”

“Bunu her gün yapmıyor muyuz zaten?” diye sordum. “Birlikte olmak için büyük mücadele verdik, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi herkese kanıtlamak zorunda kaldık. İşte şimdi birlikteyiz, birlikte mutluyuz. Bu yeterli değil mi?”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum, pek çok yönden de haklısın, zaten o yüzden bu kadar uzun süre fikrine saygı gösterdim ama...” Sözüünü tamamlamadı. “Belki de ben eski kafalıyım Alice. Neredeyse kırk dört yıldır bu dünyadayım. Ve kulağa ne kadar sıradan gelirse gelsin, hep âşık olup evlenmek istedim. İlk kısmı gerçekleştirdim, şimdi senden ikinci kısımda benimle olmanı istiyorum.”

“Senin için gerçekten bu kadar önemli mi?” diye sordum ama istek dolu gözleri cevabı veriyordu zaten.

“Evet. Sen benim her şeyimsin ve seninle evlenmek istiyorum.”

“Tamam.” Gülümsedim. “Senin için her şeyi yaparım.”

“Gerçekten mi?” Jack’in gözleri parıldadı, yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. Başımı salladım. “Söylediğini duymak istiyorum.”

“Evet Jack, seninle evlenirim.”

O anda daha önce hiç hissetmediğim bir mutluluk hissettim. Jack’in mutluluğu bir patlamayla benimkine karışıyordu sanki. Binlerce beyaz ışık noktacığı içime nüfuz ediyor, tüm vücudumu ürperti ve heyecana boğuyordu.

Jack beni kollarına alıp havada döndürürken kahkahalar atıyordum. Hâlâ kollarındayken onu öptüm. Dudaklarının tadı onu ilk defa öptüğümde olduğu gibi harikaydı, sıcak teninde nabzının atışını hissediyordum.

“Gidip herkese söyleyelim mi?” diye sordu Jack beni yere indirdikten sonra.

Başımı iki yana salladım. “Bugün olmaz. Milo ve Bobby’nin düğününü gölgelemek istemem. Birkaç gün bekleyebiliriz.”

“Öyle gerekiyorsa peki.” Tekrar elimi tuttu, tören yerine doğru yürümeye başladık.

Zümrüt yeşili yapraklarla ve koyu mavi çiçeklerle kaplı uzun dalları olan büyük bir gül çalısı yolumuzu kapatıyordu. Jack elimi bırakıp geçebilmemiz için dallardan birini kaldırdı, üzerimize birkaç taç yaprağıyla çiçeklerin üstünde birikmiş yağmur damlaları düştü.

Saçımdaki yaprakları temizleyerek yürürken sordum, “Evlenme teklifine eşlik edecek olan yüzüğü ne zaman alabilirim acaba?”

Birkaç adım atmıştım ki Jack’in benimle olmadığını fark ettim, dönüp baktığımda olduğu yerde donup kaldığını gördüm. Dalı hâlâ kafasının üstünde tutuyor, saçlarını ıslatan yağmur suyuna aldırmiyordu, yüzünde çok garip bir ifade vardı ve gözlerini boşluğa dikmişti.

“Sadece şaka yapıyordum. Kızmadım,” dedim hemen onu terdirginlikten kurtarmak için, ama Jack cevap vermedi. “Jack?”

“Özür dilerim.” Başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı ama endişeli olduğunu hissediyordum, gergin ve soğuktu, deminki neşesinden eser kalmamıştı.

“Sorun nedir?” diye sordum yanıma geldiğinde.

Dudaklarını büzdü. “Tam olarak bilmiyorum. Sadece tanıdık ve... tatsız bir şeydi.”

“Ne demek bu?”

“Hadi partiye dönelim, olur mu?” Zoraki bir gülümsemeyle kolunu belime doladı.

Buraya gelirken yürüdüğümüzden çok daha hızlı yürüyerek dansa döndük, Jack eski neşesini tekrar kazanmaya çalışsa da onun aslında burada olmadığı duygusundan kurtulamıyordum. En azından tam olarak.

Gül bahçesine giden yoldan ayrılıp ahşap parkelerin dizi dizi ışıklar altında uzandığı açıklığa vardığımız anda Peter doğruca

yanımıza geldi. Dans pisti bir hayli kalabalıktı, herkes dans edip eğleniyordu ama yanımıza gelirken Peter'ın gözlerinde neşeden eser yoktu.

Jack çoktan koruma güdüsüyle belimi daha sıkı kavramıştı ama bu aptalcaydı çünkü ben ondan çok daha iyi bir dövüşçüydüm.

“Ne oldu?” diye sordu Jack, Peter yanımıza gelir gelmez.

“Bir sorun var,” dedi Peter ihtiyatla.

Ama Jack onu dinlemeyi bırakmıştı. Dikkatini kendinden emin ve uzun adımlarla bize doğru yürümekte olan bir kadına vermişti. Kadının daracık elbisesi seksi hatlarını sımsıkı sarıyor, koyu kahverengi saçları iri bukleler halinde omuzlarına doğru uzanıyordu. Yanık teniyle ve dolgun dudaklarındaki şehvetli gülümsemeyle güzel görünüyordu.

“Aisha burada,” dedi Peter, y'yi uzatarak *ayy-şa* dercesine.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu. “Aisha kim?”

Jack yutkundu. “Eski kız arkadaşım.”

Jack'in ilk sevgilisi olmadığımı başından beri biliyordum. İnsan olduğu zamanlarda birkaç ciddi ilişkisi olmuş, vampire dönüştükten sonra da bir süre önüne gelenle çıkmıştı. Bir vampirle ciddi sayılabilecek bir ilişkisi olduğunu duymuştum ama benimle tanışmadan bir süre önce ayrılmışlardı. Bu konuda pek konuşmamıştık çünkü o kadar önemli gelmemişti.

Ama şimdi eski kız arkadaşı tam karşımızda durmuş, koyu, kopkoyu, neredeyse siyah gözlerini Jack'e dikmişken keşke bu konuda daha fazla soru sorsaydım diye düşünüyordum. Kadın burnundan derin derin soluyor, tuhaf ve hüzünlü bir arzuyla parıldayan gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

"Merhaba Jack," dediği anda Jack alık alık bakmayı bırakıp hemen gülümsedi.

"Selam. Merhaba." Boğazını temizlemek için öksürdü. "Burada... şey, burada ne arıyorsun? Bobby'yi falan mı tanıyorsun yoksa?"

"Bobby mi? İnsan olanın adı bu mu?" diye sordu küçümseyen bir gülüşle. "Yapma Jack, beni çok daha iyi tanırsın. Dönüştüğümünden beri insanlarla arkadaşlık etmiyorum."

Jack elini saçlarında gezdirdi, tedirginliği gittikçe artıyordu. "Seninle görüşmeyeli altı yedi yıldan fazla oldu."

Jack'e bir göz attım. Geçtiğimiz bahar tanışmamızın altıncı yılını doldurmuştuk, demek ki ondan kısa süre önce ayrılmışlardı.

“İyi de bu kimin hatası?” diye sordu kadın, uzun kirpiklerinin altından bana bir bakış attıktan sonra tüm dikkatini üzerime yöneltti. “Pardon, doğru düzgün tanıştırılmadık. Ben Aisha Moore.”

“Alice Bonham,” dedim hafifçe gülümseyerek. Aisha elini uzatınca -yüzüklerinin öpülmesini bekleyen bir kraliçe gibi ki-bar ve zarifti- nazikçe sıktım.

“Alice benim kız arkadaşım,” dedi Jack beni kendine çekerek. “Daha doğrusu nişanlım.”

Yanımızdan ayrılmayan Peter ortam gerilirken kan kokteyli-ni yudumlayıp durmuştu ama şimdi Jack ve bana hayret ve tak-dir dolu gözlerle bakıyordu.

Aisha bakışlarını Jack’e çevirirken dilini şaklattı. “Bana ciddi bir ilişkiye girmek istediğinden emin olmadığını söylemiştin.”

“Hayır, seninle ciddi bir ilişkiye girmek istediğimden emin olmadığımı söylemiştim,” diye düzeltti Jack buz gibi bir havayla.

Aisha güldü. “Ah Jack, endişelenme. Çok uzun zaman önceydi. Biz çıkarken ben dönüşüm geçireli sadece birkaç yıl olmuştu. Hayat hakkında bir şey bildiğim yoktu ki ciddi bir ilişkiye girmem mümkün olsun.”

“Evet, ikimiz de gençtik,” dedi Jack sıkıntılı bir gülüşle.

Aisha yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu ve Jack’le birlikte olmadan kısa süre önce dönüşüm geçirdiyse hâlâ oldukça genç demekti. En azından vampir standartlarına göre.

“Peki, burada ne yapıyorsun Aisha?” diye sordu Peter o kendine özgü sıkılmış ve sinir olmuş ses tonuyla.

“Son zamanlarda Avrupa’yı dolaşıyordum ve Townsend diye bir vampirin evlendiğini duydum,” diye açıkladı omuz silkerek. “Jack olabileceğini düşündüm, ilk aşkıma hoşça kal deme şansını kaçırmak istemedim.”

Jack ensesini ovuşturdu. “Ben senin ilk... aşkın falan değilim.”

“Sen benim ilk gerçek vampir sevgilimdin.” Aisha seksi bir pozla suratını astı, Marilyn Monroe’nun ucuz bir taklidi gibiydi. “Kızlar böyle şeyleri unutmaz.”

“Jack’i çalmayı mı planlıyorsun?” diye sordu Peter pat diye.

Birden içimde bir kıskançlık alevlendi. İlkel bir sahiplenme duygusu damarlarımı yakıyordu ama duygularımı bastırıp gülümsemeye çalıştım. Jack beni seviyordu, benim onu seçtiğim gibi o da beni seçmişti ve geçmişte kalmış bir kız arkadaş bunu değiştiremezdi.

“Hayır hayır, elbette hayır.” Aisha yüksek sesle güldü. “Söyledim ya. Ben o defteri kapadım. Sadece nasıl olduğunu görmek ve yeni hayatında mutlu olduğundan emin olmak istedim.”

“Mutluyum,” dedi Jack. Belime doladığı kolu gevşedi, beni sarmayı bırakmadı ama şimdi daha rahattı. Sırtını dikleştirerek her zamanki meydan okuyan havasıyla gülümsedi. “Aslında çok mutluyum.” Sonra tekrar Aisha’ya baktı. “Sen nasılsın peki?”

“Bir şikâyetim yok,” dedi Aisha nazlı nazlı gülümseyerek. “Ölümden sonraki hayatım bana yaradı.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Jack, sesinden gerçekten de öyleymiş gibi duruyordu.

“Ben de iyiyim,” diye lafa karıştı Peter alaycı bir tonda, “Merak eden varsa.”

Aisha ona küçümseyici bir havayla gülümsedi. “Hep çok şakacısın Peter.”

“Sen de hep...” Peter sözünü yarıda kesip içkisinden bir yudum daha aldı. “Ee, seni görmediğimiz yıllar boyunca neler yaptın Aisha? Hâlâ zengin ve yalnız vampirleri mi kafesliyorsun?”

Aisha’nın gülümseyen dudakları büzüldü, hançer gibi keskin bakışlarla Peter’a baktı. “Böyle bir şey yaptığım yoktu.” Derin bir nefes alıp başını salladı. “Hayır. Artık sana karşı kendimi savunmama gerek yok. Jack’le birlikte olduğum zaman boyunca bunu yapmak zorunda kalmış olabilirim ama artık onunla değilim.”

“Hayır, değilsin, uzun zamandır da değildin,” diye karşılık verdi Peter. “Yani burada ne aradığını sormam gayet normal.”

“Söyledim ya,” diye parladı Aisha. “Buralarda geziyordum. İş için, gerçi bu seni hiç ilgilendirmez ya, sadece merhaba demek istedim.”

“Şu anda ne yapıyorsun peki? İş olarak?” diye sordu Jack, muhtemelen ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

“Bir vampir kuruluşuyla çalışıyorum, yeni dönüşüm geçirmiş vampirlerin ortama uyum sağlamasına ve huzur içinde yaşamasına yardım ediyoruz.” dedi Aisha hâlâ ters ters Peter’a bakarak.

“Gerçekten çok hoş,” dedim, Aisha orada olduğumu unutmuş gibi bana baktı, gerçekten de unutmuştu galiba.

“Her zaman iyilik yapmak istemişimdir,” dedi. Peter bunu duyunca alay edercesine yüksek sesle güldü.

Sıkıntı verici bir sessizlik oldu, sonunda Jack, “Evet, bu harika,” dedi.

“Yanlış anlamadıysam bu bir vampirle bir insanın düğünü, öyle değil mi?” diye sordu Aisha bir kaşını şüpheyile kaldırarak.

“Evet,” dedi Jack, “Bir süredir birlikteydiler.”

“Hımm.” Milo’nun iş arkadaşları yanımdan geçiyordu, Aisha arkasını dönüp bakarak içlerinden birini yiyecekmiş gibi kesti. “Deneyimlerime göre insanlar sadece tek bir işe yarıyor.” Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle tekrar bize baktı. “O da aşk ya da evlilik değil.”

Kaskatı kesildim, Jack belimi yine sıkıca kavradı ama bu kez Aisha’yı korumak içindi.

“Sizleri tekrar görmek güzeldi, gerçekten,” dedi Aisha, eski dostlarmışız gibi kocaman gülümsedi. “Ama yakında yola çıkmam gerek ve önce Mae’e selam vermek istiyorum.”

“Kendine iyi bak,” dedi Jack soğuk bir şekilde.

Aisha giderken omzunun üstünden Jack’e baktı, sonra dönüp dans pistinde yürümeye başladı. Kalabalığın önünden çekilmesini bekleyerek dümdüz gidiyordu ve herkes bu beklentiyi haklı çıkararak kenara çekilip ona yol veriyordu.

“Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Jack, Aisha bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca. “Gerçekten tuhaftı.”

“Çok acayip,” dedi Peter uzaklaşan Aisha’nın arkasından pis pis bakarak. “Ve Aisha her neyin peşindeyse, size garanti veriyorum hayırlı bir şey değildir.”

“Daha önce ciddi düşündüğün bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“*O kadar* ciddi değildik,” diye itiraz etti Jack. “Gerçekten. Bana da o yüzden tuhaf geldi ya. İkimiz de yalnız ve sıkılmıştık, bir süre takıldık. Aisha ilişkimizi daha ciddi bir seviyeye taşımak isteyince de ayrıldık.”

“Aisha zengin erkek avcısıydı,” dedi Peter. “Ezra’nın parasına konmak için yüzük istiyordu.”

Jack şakağını ovuşturarak bana baktı. “Bütün bunlar için üzgünüm. Kızmadın değil mi?”

“Hayır, elbette kızmadım,” diye rahatlattım onu. “Neden kızayım ki? Onu sen davet etmedin, ayrıca onunla benden uzun süre önce birlikte oldun. Hepsi geçmişte kaldı.”

“Güzel.” Beni şakağımdan öptü. “Çünkü endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Hayatımın geri kalanında tek istediğim sensin.”

12

Nihayet birkaç saat sonra tören sona erdi ve hepimiz yataklarımıza döndük. Kendimi aynı anda hem tükenmiş, hem hezeyanlar içinde, hem de sersemlemiş ve tedirgin hissederek hemen battaniyelerin içine daldım. Uzun, tuhaf, büyük ölçüde de harika bir gün olmuştu, Jack'in kollarında uykuya daldığıma mutluydum.

Hepimiz geç saatlere kadar uyuduk -gerçi dürüst olmak gerekirse daha da geç saatlere kadar uyuyabilirdim- sonra Mae ve annem, Milo ve Bobby'nin düğün hediyelerini açışını izlemeye geldiler. Bir an onlarla kalmayı düşündüysem de sonradan Ezra, Leif ve Peter'a şehri, bilhassa da çizgi roman dükkânını gezdirecek olan Jack'in peşine takılmaya karar verdim.

Beşimiz Kloveniersburgwal kanalını takip ederek evden Jack'in dükkânına kadar on beş dakikalık bir yürüyüş yaptık. Pazar akşamının geç saatleriydi ve kısmen yoğun sis, kısmen de uzaktan gümbürtüsü duyulan tehditkâr gök gürültüsü yüzünden sokaklar sakindi. Havanın yine sisli ve kapalı olması güneş yorgunluğundan korkmadan dışarı çıkmaya cesaret etmemize imkân tanımıştı.

Yol boyunca sıralanan eski binaların mimarisine hayran kalan Leif, "Burası epey güzelmiş," dedi.

"Evet, bizim de hoşumuza gidiyor," dedi Jack içten bir gülümsemeyle.

"Buraya daha önce hiç gelmedin mi?" diye sordu Ezra, Leif'e.

Leif başını iki yana salladı. “Hayır, hayatımın çoğunu şehirlerden uzak durarak geçirdim. Bu şekilde herkes daha güvende olur diye düşünüyordum.”

Babam hayatıma geri döndükten sonra eski yaşantısından biraz bahsetmişti ama fazla konuşmayan bir adamdı. Övgüyle bahsettiği az sayıda şey de genelde Kanada’nın -doğduğu ve vampire dönüştüğü yerdı orası- ya da *Lycan*’lara katıldıktan sonra Finlandiya’nın yaban yerlerinde hayatta kalmakla ilgili hikâyelerden ibaretti.

“Öyleyse bunu telafi etmemiz lazım,” dedi Ezra hafifçe Leif’in sırtına vurarak. “Amsterdam her zaman en sevdiğim şehirlerden biri olmuştur, eskiden takıldığım yerleri sana göstermekten ayrı bir mutluluk duyacağım.”

Leif gülümsedi. Bu sessiz, belli belirsiz gülümsemesi bana, Milo’nun vampir olmadan önceki gülümseyişini hatırlattı. Bu tuhaf duruma alışmak zordu, babam bir ömür ortada görünmedikten sonra dönmüştü ve o kadar gençti, Milo’ya o kadar benziyordu ki onun yaşça biraz büyük ağabeyi sanılabilirdi.

Hep birlikte arnavut kaldırımli dar sokağa girerken Jack, “Burada pek çok harika şey var ama şu anda en iyisini görmek üzeresin,” dedi.

Jack’inkinden önce birkaç dükkân daha vardı –bir bisiklet tamircisi, bir medyum, birkaç kahve dükkânı ve paket servis hizmeti veren bir Thai lokantası. Dükkânın vitrininde cama yapıştırılmış birkaç afiş ve son indirimleri gösteren reklamların yanı sıra Batman ve Deadpool’un kocaman heykelleri görölüyordu.

Tam ortada, Batman’in öfkeli, Deadpool’un alaycı figürlerinin arasında, büyük kalın harflerle dükkânın ismi yazılıydı:

JACK’İN MAHVEDİLMİŞ HAYATI

Ezra kaşlarını çatarak şaşkın şaşkın başını eğdi. “Tuhaf bir isim, değil mi? Bu senin en büyük hayalindi. Neden mahvedilmiş olsun ki?”

“*Dövüş Kulübü*”ne bir gönderme,” diye açıklamaya çalıştı Jack. “Sadece bir espri.” Ezra da Leif de anlamamış gibi görününce Jack devam etmeye karar verdi. “Hadi. Gelin size her şeyin gerçekleştiği yeri göstereyim.”

Gösterişli bir edayla kapıyı açarken bana çikolata fabrikasını gösteren Willy Wonka’yı hatırlattı. Ama burası çikolata yerine tavana kadar çizgi romanlarla, karikatür dergileriyle ve Jack’in hoşuna giden ne varsa onlarla dolu bir dükkândı tabii.

Dükkânın ön tarafı oyuncaklı şekerlerden sınırlı sayıda üretilmiş aksiyon figürlerine kadar her çeşit koleksiyon malzemesinin ve eski eşyanın yanı sıra, çok satan kitaplarla ve en popüler dergilerin son sayılarıyla doluydu.

Tam ortada at nalı biçiminde bir tezgâh vardı. O da türlü türlü süs eşyasıyla ve Jack gibi birinin hoşlanabileceği türden oyuncaklarla doluydu, yazar kasa da burada duruyordu. Tezgâhın gerisinde daha az bilinen çizgi romanların ve ikinci el kitapların bulunduğu ikinci kata çıkan dört basamak görülüyordu.

Bu akşam dükkâna müdür yardımcısı Jeroen De Vries bakıyordu, beni her gördüğünde yaptığı gibi belli belirsiz gülümse-di. Uzun boylu ve zayıftı, darmadağınık koyu sarı saçları vardı. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerindeki çukur gözleri bir defada birkaç saniyeden fazla göz teması kuramıyor gibiydi.

“Selam patron.” Jeroen neşeyle sıırtmayı denediyse de tek yapabildiği kuşkulu bir ifadeye bürünmek oldu. “Bu akşam gelmeni beklemiyordum.”

“Rahat, asker,” dedi Jack kahkaha atarak. “Ailem şehir dışından geldi, ben de onlara dükkânı göstermek istedim.”

Jeroen selam verir gibi yapıp hafifçe başını eğdi. “Elbette. Bir şeye ihtiyaç duyarsanız ya da sizin için yapabileceğim bir şey olursa haber verin.”

Jack çocuklara etrafı göstermeye başlarken -Ezra ve Leif, işi en küçük detayına kadar anlatan Jack’i dinliyor, Peter ise kendi başına dolaşmayı tercih ediyordu çünkü iki yıl önce dükkânın açılmasına yardım etmek için zaten buradaydı- Jeroen bizim

hakkımızda ne düşünüyor acaba diye merak ediyordum. Bunu ilk merak edişim de değildi.

Jeroen, Hollanda'da büyümüş normal bir kolej öğrencisiydi, bildiğim kadarıyla da Jack'in, benim ya da içimizden herhangi birinin sıradan Amerikalılar olmadığımızdan şüphelenmiyordu. Jack onun çalışkan olduğunu, asıl önemli olanın da bu olduğunu düşünüyordu.

Yine de hep birlikte sokaklarda gezinirken insanların bizi nasıl algıladığını düşünmeden edemiyordum. Vampir dönüşümü yüzünden hepimiz son derece iyi görünüyorduk, ölümlü halimize göre çok daha çekiciydik. Özellikle Ezra'nın öyle bir havası vardı ki insanlar sürekli durup gözlerini ona dikerdi.

Okumak isteyebileceğim bir şey var mı diye bakmak için ikinci kata çıkıyordum ki Jack'in kahkahası dikkatimi çekti. Dükkânda oraya buraya koşturup Ezra ve Leif'e -ve gözüne iliştiğinde Peter'a-en sevdiği parçaları gösterirken coşkusu ve övüncü iyice artmıştı.

Sonra birden ürpertiyle buraya ait olmayan bir şeyin kokusunu almaya başladım. Jack'in dükkânı daima eski kitap, kâğıt ve plastik kokardı. Ama bu koku... tatlıydı. Çiçek kokusu gibiydi.

Gözlerimi kapatıp derin nefes aldım, birden yüzüme soğuk su çarpılmış gibi ne olduğunu anladım. Bu benim rüyalarımdaydı ki kokuydu.

Sonra onun kafamın içinden gelen sesini duydum, yumuşak ama güçlü sesini. "*Zaman daralıyor Alice.*"

Peter bana seslenince düşüncelerimden sıyrıldım, onlar benim düşüncelerimse tabii. Daha çok halüsinasyon gibiydi. Gözlerimi açtım ve aşağıda Peter'ı gördüm, gözlerinden tedirginlik okunuyordu.

"Alice?" dedi tekrar. "Her şey yolunda mı?"

Başımı iki yana salladım, rüyalarımın gerçeğe karışmaya başladığını söylemek istemiyordum. "Evet, iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu Peter. "Hayalet görmüş gibisin de."

"Saçmalama. Jack'in dükkânı perili değil." Endişesini giderdikten sonra Jack'e doğru yürüdüm, mutluluğunun bana da

geçmesini ve midemde asılı kalan korkuyu defetmesini umut ediyordum.

“Bunu bilemezsiniz,” diye söze karıştı Jeroen, okumakta olduğu kalın *The Sandman* seçkisinden başını kaldırarak. Elini çenesine dayadı ama gözlerini kocaman açmıştı ve bakışları ciddiydi. “Büyükannem hep hayaletlerin onunla konuştuğunu ve Amsterdam çok eski bir şehir olduğu için burada normalden daha fazla ölünün gezindiğini söylerdi.”

Jack kolunu omzuma attı, ona yaslandım. “Dükkânı internetteki hayaletli turlar sitesine koyabiliriz diyorsun yani?”

Jeroen başını iki yana salladı. “Burası hayaletli olabilir ama ölülerden asla para kazanmamalısın. Onları kızdırmak istemiyorsan tabii, bu şimdiye dek kimseye iyilik getirmemiştir.”

13

Dükkândan çıktığımızda güneşin batmasına birkaç saat olduğu halde hava oldukça kararmıştı. Sis yoğun ve boğucuydu ama gök gürültüleri yaklaştığı halde yağmur daha başlamamıştı.

Ezra, Leif'i bir müzeye ve sevdiği eski bir vampir barına götürmeye karar verdi, Peter da eski zamanların hatırına onlarla gidiyordu. Benimse hiçbir yeri gezip görececek halim yoktu, o yüzden Jack ve ben onlardan ayrıldık. Onların gittiği yönün tersi istikamette yürürken Jack elimi tutup adımlarını yavaşlattı.

“Söyle bakalım,” diye başladı söze. “Dükkânda seni korkutan neydi?”

Omuz silktim. “Önemli bir şey değil.”

“Alice.” Durdu, hâlâ elimi tuttuğundan ona bakmak için geriye döndüm.

“Saçma sapan bir şeydi,” diye direttim.

“Ben saçmalıklardan hoşlanan bir adamım. Bence üstesinden gelebilirim.”

“Sadece bir rüyaydı.”

“Çiçeklerin ve şu tuhaf kadının olduğu rüya mı?”

“Onun gibi.”

Şaşkınlık ve endişeyle kaşlarını çatı. “Ama uyanıktın. Uyanırken rüya göremezsin ki.”

“Hayır, aslında rüya değildi. Sadece...” Tam olarak nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışırken elimle etrafı gösterdim.

“Sadece bir ses ve kokuydu.”

Jack bir süre düşündükten sonra, “Belki de Jeroen haklıydı. Belki de dükkânda hayalet vardır,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Jack. Ciddi ol.”

“Hayır, ciddiyim,” diye üsteledi. “Neden olmasın?”

“Pekâlâ, ilk olarak hayalet diye bir şey yoktur.”

“Bunu nereden biliyorsun? Sen hiç görmedin diye mi?” Kaşlarını çatı. “Sen bir vampirsin Alice. Bir başka doğaüstü varlığı nasıl inkâr edersin?”

“Peki,” dedim pes ederek. “Ama sen dükkânı açmadan önce de o rüyayı görüyordum, demek ki dükkânda hayalet falan yok.”

“Belki de hayalet senin içindedir.”

Jack’in söylediğini vurgularcasına çakan bir şimşekten sonra her yer bir gök gürültüsüyle inledi. Gök gürültüsü geçtikten sonra ürktüğümü belli etmemek için büyük çaba sarf ettim.

“İnsanın içinde nasıl hayalet olabilir?” diye sordum kuşkuçuluğuma ve mantığıma sarılarak. “Bunun hiçbir mantığı yok.”

“Bir hayalet senin peşine düşmeye karar vermiş işte.”

“Hayalet olduğunu bilmiyoruz. Muhtemelen stresten ya da hazımsızlıktan falandır,” dedim karşı çıkarak, şimdi gözlerini devirme sırası Jack’e gelmişti. “Dediğin gibi olsa bile beni takip ettiğini bilmiyoruz, hem neden takip etsin ki?”

“Haklısın,” dedi. “Öyleyse bir uzmana danışmalıyız.”

Gözlerimi kısarak Jack’e baktım. “Neden bahsediyorsun?”

Jack bana cevap vermek yerine dönüp elimden çekerek yürümeye başladı. Daha varmadan sisin içinden göz şeklindeki pembe neon tabelayı görebiliyordum. Jack’in yerinden sadece birkaç dükkân ilerideydi, bir yoga salonuyla sarımsak ve limon otu kokan bir Thai restoranın arasına sıkışmıştı.

Jack üstünde *MEDYUM JESSAMINE* yazan bir tabelanın altında durunca, “Bundan pek emin değilim,” dedim.

“İçeri girip konuşmanın ne zararı olabilir ki?” dedi Jack. “Belki de hiçbir şey bilmiyordur. Belki sahtekârın biridir, belki de hepsi palavradır. En fazla birkaç papel ve birkaç dakikadan olursun. Ama ya işe yarar bir şey biliyorsa?”

“Haklı olsan bile, peşime bir hayalet düşmüş olsa bile çok saçma gelmiyor mu?” diye sordum. “Bana hiçbir zararı yok.”

Mavi gözleri keder doldu. “Şimdilik.”

“Tamam,” dedim sonunda. “Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa öyle olsun.”

Girişi daracık olan dükkâna adımımızı atarken kapının çanı çaldı. Thai restorandan gelen keskin kokular duvarlardan içeri sızıyordu ama tütsü dumanı ve karanfiller bu kokuyu büyük ölçüde bastırıyordu. Her yere mandala desenli batık örtüler asılmıştı.

Dükkânın arka tarafında içi değerli taşlarla ve çeşitli incik boncukla dolu bir vitrin vardı. Vitrinin önündeki iki küçük ve yuvarlak masanın üzerine kat kat ipek örtüler serilmiş, onların üstüne de kartlar, taşlar ve mumlar yerleştirilmişti.

Görünürde dükkâna bakan biri yoktu, tam Jack’e gitmeyi teklif edecekken arkadaki boncuklu perdeden bir kadın çıktı. Medyum olarak nasıl birini görmeyi umuyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi.

Her şeyden önce kadın genç ve güzeldi, yaşı yirmi bir civarındaydı ve büyük beden *pin-up* kızlarına benziyordu. Giysileri 1950’lerin vamp kadınlarınıninki gibi bedeninin tüm hatlarını ortaya koyuyordu ve lavanta rengi saçları başının üzerinde bukleler halinde toplanmıştı. Çıplak kolları dövmelerle kaplıydı, kıpkırmızı rujlu dudaklarıyla bize göz alıcı bir şekilde gülümsedi.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi beni şok eden bir aksanla. Güç algılanan bir New England aksanıydı bu, Maine’de büyümüş gibiydi. Amsterdam dünyanın her yerinden insanlarla doluydu, her türden aksan vardı ama yine de Amerika’dan birilerini her gördüğümde şaşıırıyordum.

“Kız arkadaşım, şey, yani nişanlım ve ben fal baktırmak istiyorduk da,” diye açıkladı Jack.

“Öyleyse doğru yere geldiniz. Ben Jessamine, özel medyum,” dedi kadın, eliyle küçük dükkânı işaret ederken neşeyle gülüyordu.

“Ben Jack.” Jack eliyle önce kendini, sonra beni işaret etti. “Bu da Alice.”

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Jessamine bize doğru yürürken. “Size nasıl yardımcı olabilirim?” Jack ve ben sıkıntıyla birbirimize bakınca Jessamine, “Buraya gelen insanların çoğu ya ilişkileriyle ilgili tavsiye ister ya da para konusunda akıl danışır,” dedi.

“Bizim bu iki konuda da sorunumuz yok aslında,” dedim sinirli bir gülüşle.

“Harika,” dedi Jessamine, gerçekten içten söylemiş gibiydi, sonra küçük masalardan birinin önüne bir sandalye çekti. “Oturup sizin için ne yapabileceğimi konuşalım öyleyse.”

Önce Jack oturdu ve hemen konuya girdi. “Son zamanlarda bazı tuhaf şeyler oluyor, biz de bir fal baktıralım dedik.”

“Sana mı?” diye sordu Jessamine.

Jack beni işaret etti, yanında oturuyordum. “Ona, aslında kendisi biraz kuşkucudur.”

“Sorun değil. İşe yaradığını görene kadar hepimiz kuşkucuyuzdur.” Jessamine bana göz kırptı, öyle sevecen ve sıcak bir havası vardı ki elimde olmadan ondan hoşlanmıştım.

“Tam olarak kuşkucu sayılmam,” dedim itinayla. “Sadece bir medyumun yardım istemek için doğru kişi olduğundan emin değilim, hatta yardıma ihtiyacım olup olmadığından bile emin değilim.”

“Şuna ne dersiniz? Çift falı bakabiliriz,” dedi Jessamine. “Jack’le başlayacağım, böylece seni biraz rahatlatmış oluruz. Belki yardım edebilirim, belki de sen haklısındır ve yardıma ihtiyacın yoktur. Ama umarım her iki durumda da buradan eğlenceli bir deneyim yaşamış olarak çıkarsın.”

Gülümsedim. “Harika olur.”

“Yardım veya tavsiye istediğin özel bir konu var mı?” diye sordu Jessamine, şimdi bütün dikkatini Jack’e vermişti.

Jack omuz silkti. “Pek sayılmaz. Geleceğe dair öğrenmemde fayda olacak herhangi bir şey söyleyebilirsin sanırım.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Jessamine neşeyle. “El falıyla başlamayı severim. O zaman karşımdakini ve neye ihtiyacı olduğunu daha iyi anlıyorum sanki. Elini avcunu yukarı bakacak şekilde açar mısın?”

Jack söyleneni yaptı. Jessamine, Jack’in avcuna dokunmak için elini uzattı, uzun parmaklarını bir an için Jack’in elinin üzerinde havada tuttu, sonra parmaklarını hareket ettirdi. Ruhları, auraları ya da sihirli bir şeyi çağırıyormuş gibiydi.

Jack’in eline dokunduğu anda irkilerek geri çekildi. Şok olmuş gibi bir hali vardı, tıpkı çocukluğumda farkında olmadan elektrikli tellere dokunduğumda olduğu gibi. Masaya diktiği gözlerini birkaç kez kırpıştırıp dudaklarını yaladı.

Gergin bir şekilde Jack’e göz atarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Jessamine’in elleri Jack’inkilerin üzerinde havada kalmıştı, bir iki saniye geçtikten sonra Jessamine başını salladı. “Eline bakabilir miyim Alice?”

Jessamine’in verdiği tepkinin Jack’in vampir olmasından kaynaklandığından şüphelenmiştim ama belki de statik elektrik gibi basit bir şeydi, belki de Jessamine sadece şov yapıyordu. Ama her iki durumda da kalkıp gitmek iki dakikalığına el falıma bakmasına izin vermekten daha tuhaf geliyordu.

“Tabii,” dedim sonunda, elimi Jack gibi ona uzattım.

Jessamine derin bir nefes aldı, bana dokunduğunda hiç de irkilip çekilmedi. Yumuşak teninin altından nabzını hissedebiliyordum, koyu mavi boyalı uzun tırnakları avcumu okşuyordu.

“Tamam. Teşekkürler.” Beni rahatlatmak için gülümsediyse de bu sadece gerçekte ne kadar huzursuz hissettiğini göstermeye yaradı. Sonra tekrar Jack’e döndü. “Elini tekrar uzatır mısın?”

“Ne oldu?” diye sordu Jack.

Jessamine sinirli bir kahkaha attı. “Açıkçası tam olarak emin değilim. Ben de onu anlamaya çalışıyorum.”

“Ama iyisin, değil mi?” diye ısrar etti Jack, hâlâ elini kadına uzatmamıştı.

“İyiym.” Jessamine elini Jack’e uzattı. “Tekrar deneyelim mi?”

Jack istemeye istemeye elini uzattı. Aynı sahne bir daha tekrarlandı, Jessamine ellerini havada hareket ettirdi ve nefesini tutup Jack’e dokundu. Jack’in tenine dokunmak acı veriyormuş gibi gözle görülür şekilde irkilse de elini çekmedi.

Jack’in elini kavrayıp gözlerini kapadı. Kalın dudakları geriye çekildi, dişlerini sıkarken neredeyse hırlar gibi bir ses çıkardı.

Dışarıda bir şimşek çaktı, içerisi parlak beyaz bir ışıkla doldu, ardından gök öyle bir gürledi ki vitrinin camları sarsılmaya başladı.

Gök gürültüsü kesilir kesilmez -her tarafta yankılanan korkunç gümbürtüsü uzaklaşırken- Jessamine, Jack’in elini bırakıp sandalyesini masadan geriye itti. Sandalyede oturmaya devam ettiğine göre demek ki sadece Jack’le arasına biraz mesafe koymak istemişti.

Önce hiçbir şey söylemedi. Sadece derin derin nefes alıp gözlerini masaya dikti. Sonunda başını kaldırıp Jack’e baktığında rengi kül gibiydi ve kahverengi gözleri şaşkınlık doluydu.

“Bunu sana başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden de... doğrudan söyleyeceğim.” Gücünü toplamak için tekrar derin bir nefes aldı. “Tüm duyularım bana senin... ölü olduğunu söylüyor.”

“Ne bu? Tuhaf bir şaka falan mı?” diye sordum zoraki bir gülümsemeyle.

Jack yanımda oturuyor, hayret dolu bir ifadeyle Jessamine’e bakıyordu, dalgalar halinde yaydığı endişeyi hissediyordum. Ürkmüş, neredeyse korkuya kapılmıştı, bense panik duygumu bastırmaya, mantıklı düşünmeye çalışıyordum.

“Galiba bir yanlış anlaşılma oldu,” dedim.

O anda ya Jessamine’in bize benim anlamadığım bir oyun oynadığını ya da gerçekten psişik yeteneğe sahip olduğunu ve teknik olarak birer hortlak olduğumuzun farkına vardığını düşünmeye başladım.

Cevaplayamadığım bir diğer soru da neden bana değil de sadece Jack’e karşı böyle hissetmiş olduğuydu.

“Keşke şaka olsaydı ama...” Jessamine başını iki yana sallayarak bana baktı. “Ne düşündüğünü biliyorum ama durum hiç de öyle değil.”

Sandalyemde geriye yaslandım, odadaki tansiyonu düşürmek için yüzüme şaşkın bir gülümseme takındım. “Peki, ne düşünmeliyim?”

Açık mavi far sürülmüş gözlerini kıstı. Sonra, “Siz... vampirsiniz, değil mi?” diye sordu.

Çenem açık kaldı, lafın gelişi değil, hayatımda çenemin gerçekten açık kaldığı birkaç andan biriydi bu. Hayretle Jessamine’e bakıyor, itiraz mı etsem, inkâr mı etsem, yoksa bunu nereden

bildiğini mi sorsam karar veremiyordum. Vampir olduğumuzu dükkâna girdiğimiz anda anlamış mıydı, yoksa Jack'e dokunduğu zaman mı farkına varmıştı?

Ben gözümü dikip bakmaktan başka bir şey yapamadığımdan Jack sonunda cevap verdi, "Aslında ikimiz de vampiriz."

"Sende bundan daha fazlası söz konusu," dedi Jessamine.

Jack öne eğilip kollarını ipek masa örtüsünün üzerine koydu. "Bu ne anlama geliyor?"

Jessamine başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Ama görüldüğü gibi ölü değilim." Söylediğini kanıtlamak istercesine kollarını salladıktan sonra parmaklarını boynundaki şahdamara götürdü. "Nabzım atıyor. Seninkinden yavaş da olsa atıyor. Kalbim de."

Onay bekler gibi bana baktı, kalbinin zor duyulur vuruşlarını duyabiliyordum, normalden daha kuvvetli ve hızlı atıyordu, yine de insan standartlarına göre çok yavaştı.

Başımı salladım, Jack'in kalp atışlarını ne zaman duysam içimi kaplayan mutluluk dalgası yüzünden duyduğum gülümseme isteğini bastırdım. "Kalbin gayet güzel atıyor," dedim ama bu gerçeği tam olarak ifade etmiyordu çünkü bana göre dünyada Jack'in o narin kalp atışlarının sesinden daha güzel bir ses yoktu.

"Bedeninin canlı olduğu su götürmez," dedi Jessamine.

Jack acı acı güldü. "Bedenim canlı ha? Ya geri kalanım?"

"Bilmiyorum," dedi Jessamine, yaşadığı kafa karışıklığından ve huzursuzluktan aksanı sertleşmişti.

"Bedenimden başka ne var peki?" Jack eliyle kendisini, mükemmel vücut hatlarını örten Cure tişörtünü gösterdi. "Sadece et ve kemik torbasıyım, etim kemiğim canlıysa ölü olan nedir o zaman?"

Jessamine dudaklarını büzdü. "Ruhun."

"Ruhum mu?" diye sordu Jack kuşkuyla, sonra Jessamine'den uzaklaşıp arkasına yaslandı. "Ama seviyorum. Gülüyorum. Yaşıyorum. Eğer tüm bunları ruhum olmadan yapabiliyorsam ruh ne işe yarıyor?"

“Öldüğünüz zaman,” dedi Jessamine, “Bedeniniz gittiğinde arkanızda ruhunuzu bırakırsınız.”

“Hayalet gibi mi yani?” diye sordum, söylediğine bir anlam vermeye çalışarak.

“Ama öldüğümde geride bırakacağım şeyin zaten ölü olduğunu söylüyorsun,” diye directti Jack beni duymazdan gelerek. “Eğer ruh sadece ben öldüğümde işe yarayacaksa ben hayattayken üzerimde bir etkisi olabilir mi?”

“Açıkçası bilmiyorum,” dedi Jessamine. “Daha önce bu tür sorunu olan biriyle hiç karşılaşmadım.”

Jack başparmağıyla beni işaret etti. “Peki, onun ruhu canlı mı?” Jessamine bana baktı. “Anlayabildiğim kadarıyla evet. Normal bir vampir gibi görünüyor.”

“Belki de senin içine hayalet girmiştir,” dedim şaka yapmaya çalışarak.

Jack gözlerini Jessamine’e dikip kalmıştı, yüzünde gülümsemeden eser yoktu ama masanın altından elini tutmama ses çıkarmadı.

“Bir ruh tarafından ele mi geçirildin yoksa?” diye sordu Jessamine bana.

“Belki. Bilmiyorum. Tuhaf rüyalar görüyorum da.” Soruyu geçiştirdim. “Ama şu anda bunun önemli olduğunu hiç sanmıyorum. Jack’in sorununun ne olduğunu öğrenmeyi tercih ederim.”

“Bu ne anlama geliyor? Sen düzeltebilir misin?” diye sordu Jack.

“Dürüst olmak gerekirse bunun düzeltilebilir bir şey olup olmadığını bilmiyorum, ya da ne büyüklükte bir sorun oluşturduğunu,” dedi Jessamine, bitkinliği azalıyor gibiydi. Fal bakmaya başladığında olduğu gibi şen şakrak genç kadın havasına dönmüş sayılırdı. “Mutlusun, sağlıklısın, zevk alabiliyor ve nişanlını seviyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Jack, sonra daha vurgulu şekilde ekledi, “Evet, kesinlikle.”

“Öyleyse hayatına şimdiye dek olduğu gibi devam et.”

Jack bir saniye durup düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Yani sen bana ölü olduğumu ama bunun pek de önemli olmadığını mı söylüyorsun?”

“O şekilde tepki verdiğim için üzgünüm. Gerçekten,” dedi Jessamine, bu arada bir bana bir Jack’e bakıyordu. “Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Ama gerçek şu ki bana mutlu ve sağlıklı görünüyorsun, o yüzden de ortada endişelenmen gereken bir durum olduğundan emin değilim.”

“Ama bunun nasıl olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyorsun, öyle mi?” diye sordu Jack.

Jessamine kederle başını iki yana salladı. “Maalesef hayır. Eğer bu tıbbi bir sorun olsaydı hastaneye gidip gerekli testleri yaptırırdın. Bense sadece bu küçük dükkânı işletiyorum ve genellikle aşkı bulmak ya da piyangoyu kazanmak isteyen insanların falına bakıyorum.”

“Yine de sağlıklı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” diye üsteledi Jack.

“Kendini iyi hissediyor musun?”

“Biraz kafayı yemek dışında evet, iyiyim,” dedi Jack, panik duygusundan büyük ölçüde kurtulmuş gibiydi.

“Bakın, fazla bir faydam dokunduğunu sanmadığımdan bunun için sizden ücret talep etmeyeceğim,” dedi Jessamine. “Ama konuyu biraz daha araştırıp bazı meslektaşlarımla konuşacağım ve başka bir şey öğrenebilir miyim diye bakacağım. Bir hafta kadar sonra tekrar uğrarsanız size daha fazla bilgi vermeyi umuyorum.”

Jack başını salladı. “Tabii. İyi bir fikir gibi geliyor.”

“Çok sert tepki verdiğim için tekrar özür dilerim,” dedi Jessamine ayağa kalkarken. “Umarım seni fazla korkutmamışımdır.”

“Hayır, artık o kadar kolay korkmuyorum.” Sonra Jessamine’e gülümsedi, her zamanki şaşkın ve seksi gülümsemesi geri dönmüştü.

Sokağa çıktığımızda sis yerini soğuk bir pusa bırakmış, Jack’in

yüzündeki gülümseme de silinip gitmişti. Elimi tuttu ama gözlerini ileriye dikmiş, düşüncelere dalarak kaşlarını çatmıştı.

“Nasılsın gerçekten?” diye sordum elini omzuma atarak.

“Daha iyi zamanlarım olmuştu. Bilemiyorum.” Omuz silk-ti. “Kadın genç ve deneyimsizdi, ayrıca daha önce benim gibi harika biriyle hiç karşılaşmamıştı, o yüzden aşırı heyecanlandı bence.”

“Büyük ihtimalle,” dedim gülerek, ne var ki midemdeki o rahatsızlık hissinden tamamen kurtulamadım.

15

Dairemizdeki oturma odası normalde oldukça ferah olsa da Milo ve Bobby'nin cumartesi günkü düğününden dolayı hâlâ darmadağınktı. Hediyeler, süsler... Ayrıca Mae ve Ezra da bizde kalıyordu –gerçi bundan Őik yet i değildim.

Leif Şehirde fazla uzun kalmak istemediğinden annemle birlikte Rusya'ya doğru yola  ık mışlardı, anneme geçmişte ziyaret ettiğ  kimi yerleri gösterecekti. Peter o sabah erkenden ayrılmışsa da zahmet edip kimseye nereye gittiğini söylememişti. Sadece Ezra'ya bir not bırakıp kendisine ihtiyaç duyulan bir yere gittiğini bildirmişti.

Jack ve Ezra, aralarına yayılmış olan Matilda'yla birlikte kanepede oturmuş, televizyonda doğ  belgeseli izlerken Bobby, Milo, Mae ve ben neyi atıp neyi saklayacağımıza karar vermeye çalışarak dağınıklığı elden geçiriyorduk.

“Şef olduğum için insanlar sürekli yiyip içtiğimi sanıyor, iş arkadaşlarım deliler gibi pişirme kabı getirmiş,” dedi Milo, sonra da masada gitgide büyüyen yemek pişirme malzemeleri yığ nına bir et bıçağı takımı ekledi. Bunları bağışlamayı düşünüyordu.

Milo gerçekten yemek yapmayı severdi, her zaman da sevmişti. şef olmasının birincil sebebi de buydu zaten. Ne yazık ki arkadaşlarının  oğ  ve ailesi -Bobby hariç- yemek yemediğ  için yemek yapacak kimse kalmıyordu ve küçük mutfağımız nadiren kullanılıyordu.

Yıllar önce Milo aşçılık okuluna yazılırken Jack ona yemek yemediği ve sevmediği halde neden gıda sektöründe çalışmak istediğini sormuştu (vampirler yemeğin tadını korkunç bulur ve yemek yemeye kalkışırsak hasta oluruz).

Milo da Beethoven'ın sağır olduğu halde harika müzik yaptığı cevabını vermişti. Yine de tatları birbiriyle kombine etmeyi pek çok şefi kışkandıracak kadar iyi biliyordu ve diğer insanların seveceğini bildiği güzel bir şey yaratma sanatından zevk alıyordu.

Mae kristal bir *punch* kâsesini havaya kaldırıncı pencereden giren güneş ışığı camdan kırılarak süzülüp odayı gökkuşaklarına boğdu. “Ne hoş bir hediye, önemli olan düşünmüş olmak tabii.”

“Düğüne o kadar insan davet etmemiştik.” Bobby ellerini kalçalarına dayamış etrafı inceliyordu. “Nasıl bu kadar çok hediye aldık?”

“İnsanlar Milo'ya hep hayranlık duymuştur, şimdi buna bir de vampir cazibesi eklendi tabii,” dedim şakayla karışık.

“Evlenmenin en büyük artılarından biri de bu.” Milo elini kaldırıp parmağındaki platin yüzüğe vurdu. “Fazla kur yapan garsonları korkutmak için bunu göstermem yeterli.”

“Büyük artı bu mu yani?” diye sordu Bobby kaşlarını yukarı kaldırarak. “Evlenmek için daha iyi bir neden yok mu?”

Milo elini Bobby'nin beline koyup onu kendine çekti. “Şaka yapıyorum. Ama evli ya da değil, hayatının geri kalanında seninle olacağımı biliyordum.”

Kasıtlı kelime seçimi -*hayatının geri kalanı*- Bobby'nin acıyla gülümsemesine neden oldu. “Böylesi daha iyi. Hem bu seni ne kadar çok sevdiğim gerçeğini değiştirmez.”

“Biliyorum.” Milo, Bobby'yi dudaklarından nazikçe öptü. “Seninle evlendiğim için hâlâ mutluyum Bay Swanson.”

Bobby gülümsedi. “Ben de seninle evlendiğime mutluyum Bay Swanson.”

Milo, Townsend soyadını bırakıp Bobby'ninkini almayı tercih etmişti, böylece Bobby'ye ait bir şeyi ebediyen taşıyabilecekti.

Annem babamla evlenip onun soyadı olan Bouchard'ı aldığından ailede kalan tek Bonham bendim. Ezra'yla orkaların ne kadar adi olduğunu konuşan Jack'e bir göz attım, onu benim için Townsend soyadını bırakıp Bonham'ı almaya ikna edebilir miydim acaba diye düşündüm.

“Bu kristal kâseyi alabilir miyim?” diye sordu Mae, Bobby ve Milo'nun kucaklaşması bitince. “Siz istemiyorsanız tabii.”

“Hayır, tabii ki alabilirsin.” Milo elini ona doğru salladı. “İşine yarayacaksa al lütfen.”

Mae gülümsedi, artık gözlerine ulaşamayan bir gülümseyişi bu, yine de Milo'nun yanında daha mutlu görünüyordu. Dügün kesinlikle moralini düzeltmişti.

“Londra'ya ne zaman dönüyorsun?” diye sordu Bobby, bir yandan da dikkatle patronumuz Ettie'nin verdiği saten peçete takımını katlıyordu.

“Sanırım yarın. Malikânede yapılacak daha bir sürü işimiz var.” Elini çenesine koyup içini çekti. “Boyumuzdan büyük bir işe kalkıştık galiba.” Sonra Ezra'ya baktı. “Ama bize iyi geliyor sanırım. İkimizin de bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyacı var.”

Yüzünde neredeyse hoşnut bir ifade vardı, sanki Ezra ve o sonunda aynı şeyde huzur bulmuşlar gibiydi. Sonra Bobby'ye döndü. “Sizden ne haber? Balayına ne zaman çıkıyorsunuz?”

“Çarşamba,” dedi Bobby, Milo'ya bir bakış atarak. “Gerçek bir balayından çok uzatılmış bir hafta sonu tatili olacak.”

Milo kaşlarını çatı. “Bunu daha önce konuşmuştuk. Patron yakında bir müfettişin geleceğini söyledi, belki de Michelin yıldızı alacağız. Bu heyecan verici bir şey, burada olmak istiyorum.”

“Biliyorum biliyorum,” dedi Bobby. “Daha sonra başka bir geziye çıkarız.”

Telefonum cebimde titreşti, çıkarıp bakınca ekranda Olivia Smith yazdığını gördüm. Dügünde daha yeni görüşmüştük ama ondan önceki son konuşmamızın üzerinden aylar geçmişti. Olivia aramayı ya da mesaj atmayı seven türden biri değildi.

“Bunu açmam lazım,” dedim yeni evlilerden izin isteyerek.

16

“Alice?” dedi Olivia, her zamanki buğulu, şuh sesiyle.
“Her şey yolunda mı?” diye sordum hemen, kötü bir şey olmasından korkmuştum.

“Tabii ki!” dedi gülerek. “Yıllar sonra ilk gerçek tatilimdeyim. Hatta belki de yüzyıllar sonra.” Hesaplamaya çalışır gibi sustu. “Ne kadar oldu bilmiyorum ama değişiklik yapıp kafa dağıtmak güzel.”

“Daha önce stresli miydin yani?” dedim gülerek, Olivia’nın kan sarhoşu olup aylaklık ettiği zamanlar gelmişti aklıma.

“Emekli oldum Alice, artık hiçbir zaman çok stresli değilim,” dedi. “Ama şimdi bunları boş ver. Seni bunun için aramadım.”

“Ne için aradın?”

“Şu anda Prag’dayım, arkadaşlarımı ziyaret ediyorum.”
Arkadaşlar kelimesini öyle bir tonda söylemişti ki içerdiği mecazı anlamamak imkânsızdı. “Ve tanıyor olabileceğin birine rastladım. Cate Brennan.”

“Cate Brennan mı?” dedim hatırlamaya çalışarak. “Hayır. Tanıdığımı sanmıyorum.”

“Muhabbet ediyorduk ve her şey yolunda gidiyordu. Kendisi muhteşem bir vampir, uzun siyah saçlar, nefis göğüsler...”

“Olivia,” diye sözünü kestim çünkü hoşlandığı ve düşüp kalktığı kişiler hakkında şairane konuşmalar yapmaya pek meraklıydı (ama genellikle şairane olmaktan çok kaba oluyordu).
“Sadede gel.”

“Tamam,” dedi anında konuya dönerek. “Senden bahsedince Cate’in gözlerinde seni tanıdığını gösteren bir parıltı gördüm. Gizlemeye çalıştı ama görebiliyordum. Avcılık günlerimden insanları okumaya alışkınım.”

Jack ve ben birkaç saat önce kalktığımızdan beri hâlâ düzeltilmemiş olan yatağın üstüne oturdum. “Belki sadece adımı duymuştur.”

“Belki,” dedi Olivia ama sesi ikna olmuşa benzemiyordu. “Yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordum. Peter’dan bahsettiğim zaman tamamen donup kaldı.”

İçgüdüsel olarak gerildim. Yıllar önce bağımızı koparmış olsak bile Peter’ın adını duyunca hâlâ tehlike ve belalarla dolu anılar zihnimde canlanıyordu. Kaç kez ölümün kıyısından kurtarmıştım onu, kaç kez neredeyse onun yüzünden ölümden döndüğümü saymıyorum bile.

“Peter mı?” dedim sakinleşince. “Neden ona Peter’dan bahsettin?”

“Çünkü o bir berduş,” dedi Olivia ilgisiz bir şekilde, sanki Peter konusunu açan kendi değilmiş gibi. “Sürekli seyahat ediyor, kafasına göre davranıyor, bir süre kafayı sana taktığını da biliyorum, o yüzden senden bahsetmiş olabileceğini düşündüm.”

“Peki, Peter’dan bahsedince ne oldu?” diye üsteledim.

“Tamamen panikleyip sustu. Benden nasıl kaçacağını şaşırdı.”

Yanağımın içini ısırarak tüm olasılıklar içinde en masum olanını düşünmeye çalışıyordum. “Pekâlâ, Peter bazen adinin teki olabiliyor. Onunla tanışanlardan beklenmeyecek bir tepki sayılmaz aslında.”

“O konuda haklısın,” dedi bezgin bir gülüşle. “Verdiği yanıta normal olmayan bir şey vardı. Tam olarak nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum.”

“Neden bunu anlatmak için beni aradın?” diye sordum sonunda. “Evet, ilginç bir durum ama genelde beni aramanı sağlayacak şeyler kadar önemli değil.”

“Biliyorum, biliyorum.” Sustu, düşüncelerini ölçüp biçerken aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdi. “Avcıysan sezgilerine fazla bel bağlarsın. Ne demek istediğimi artık anlıyorsun, değil mi?”

Sözlerinin ağırlığından kurtulmak istercesine gözlerimi kapadım. Vampir avlıyorsanız içgüdülerinize güvenmeyi ve hızlı hareket etmeyi öğrenmek zorundasınız. Bela sizi fark etmeden siz belayı fark etmelisiniz, yoksa siz farkına varana kadar çok geç olabilir.

“Anlıyorum.”

“Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki,” dedi Olivia sonunda. “Peter’in adını söylediğim zaman gözlerinde o panik duygusu vardı, kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Ve deneyimlerime göre vahşi hayvanlar kafeslerinden kaçtıklarında tehlikeli olurlar.”

“Teşekkür ederim ama Cate Brennan diye birini tanıdığımı gerçekten sanmıyorum.”

“Gelmek istersen hâlâ buralarda olabilir. Prag birkaç saatlik yol.”

“Birkaç saatten fazla sanırım,” diye düzelttim. Prag’a hiç gitmemiştim ama Milo geçen kış oraya gitmekten bahsetmişti, en az sekiz dokuz saatlik bir yol olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Trenle gidersek daha da uzundu.

“Ben sadece bilgi aktarıyorum,” dedi Olivia. “Bilgiyi sana ilettim, sen de canın ne isterse onu yaparsın. Buraya gelip araştırma yapmak ve kızın bela çıkarmayacağından emin olmak istiyorsan gel. Aradığımı bile unutmak istersen bu da senin tercihine kalmış.”

İçimdeki huzursuzluğa rağmen güldüm. “Teşekkür ederim Olivia.”

“Seni her zaman kollarım evlat,” dedikten sonra çabucak vedalaşıp telefonu kapattı.

Telefonu görüşmesi bitince ayağa kalktım, belki ayakta durmak iyi gelir diye düşünmüştüm. Büyük ihtimalle hiç de önemli bir mesele değildi bu, Olivia sadece onu ziyaret etmem için bir

bahane bulmaya çalışıyordu çünkü son yıllarda pek görüşüp konuşmamıştık.

Ama Olivia bana boşuna zaman kaybettirecek biri değildi, ayrıca paranoyaklık edecek ya da önemsiz konularda kendini sıkıntıya sokacak biri de değildi. Emekli olduktan sonra tembelleşmişti ve bu şekilde devam etmek hoşuna gidiyordu.

Yatak odasının açık duran kapısına hafifçe vurulunca düşüncelerimden sıyrıldım, arkamı dönünce eşikte Ezra'nın durduğunu gördüm. "Her şey yolunda mı?" diye sordu usulca.

Gülümsemeye çalıştım. "Evet, her şey yolunda."

Koyu kahverengi gözleri ikna olmamış gibiydi. "Telefon konuşması yapmak için yanımızdan ayrıldın, şimdi de hortlak görmüş gibisin."

"Arayan Olivia'ydı," dedim çünkü Ezra'ya doğruyu söylemek genellikle işleri kolaylaştırırdı. Her zaman verecek bir cevap ya da bilgece bir öğüt bulurdu. "Peter'ı tanıyan biriyle tuhaf bir konuşması olmuş. Belki de sen tanıyorsundur. Cate Brennan diye biri."

"Cate Brennan mı? Hayır, galiba..." Sözü yarıda kaldı, yakışıklı yüzüne bir şok ifadesi yerleşti. "Aman Tanrım. Catherine."

"Catherine mi?"

"Evet, o..." Ezra onu tanımlayacak sözleri bulmaya çalışırken alışılmadık biçimde telaşlanmıştı. "Peter'ın karısı Elise'i biliyor-sun, değil mi?" Başımı salladım. "Catherine, Elise'in en yakın dostuydu."

Peter'in ilk aşkı Elise hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyordum. Peter'a bağlandığımı hissettiğim ama Elise'i kaybetmenin acısı canını çok yaktığı için Peter'ın beni ittiği ilk zamanlarda Elise adını duymak büyük bir acı kaynağıydı.

Kimse ondan fazla söz etmedi, kısmen Peter'a saygıdan kısmen de Ezra'dan başka kimse onunla tanışmadığı için. Eğer doğru anladıysam Elise, Mae veya Jack daha doğmadan önce ölmüştü.

Ama şimdi onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi anlıyordum. Ezra ondan Peter'ın karısı diye bahsedene kadar evlenip evlenmediklerini bile bilmiyordum, gerçi öyle olması da mantıklıydı. Herkes ona Peter'ın aşkı, müstakbel eşi ya da ruh ikizi diyordu.

“Olivia onun hakkında ne dedi?” diye sordu Ezra.

Ona Olivia'nın söylediği her şeyi anlattım, pek de bir şey söylememişti zaten, Ezra yatakta yanıma oturduğunda şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış gibiydi.

Derin bir nefes alarak, “Catherine'i son görüşümden beri Peter onunla hiç görüştü mü bilmiyorum,” dedi. “Ama benim onu son görüşümün üstünden... 150 yıl geçmiş olmalı. Belki daha da fazla.”

“Bu çok uzun bir süre.”

Ezra gözlerini boşluğa dikmiş düşünüyordu. “Elise'in ölümünden sonraydı. Yanında olmadığımız için nereye gömüldüğünü görmeye gitmiştik.”

“Peter ve sen neredeydiniz?”

“Amerika’daydık, yeni bir hayata başlamaya çalışıyorduk, ama Elise ilk başta İrlanda’da kalmıştı. Evinden hiç ayrılmamıştı. Ayrılmak da istemiyordu ama bölge halkı yaşlanmadığını görünce yakında konuşmaya başlayacaktı. Biz de bu planı yaptık, Amerika’da her şeyi ayarlayınca Elise de bize katılacaktı.

Ama sonra Catherine, Peter’a haber gönderip Elise’in öldürüldüğünü bildirdi.” Ezra sustu. “Bence Peter zaten biliyordu. Mektup gelmeden önce bir ay boyunca hastaydı, kusuyor, uykularından soğuk terler içinde uyanıyordu. Fiziksel olarak berbat durumdaydı. Kan bağı bozulduğu içindi bu.”

“Bunu hissetti mi? Aralarındaki okyanusa rağmen?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Bağ, zamanın ve mekânın ötesine uzanan bir şeydir.” Ezra uzaklara bakarken sesi hem gizemli hem de son derece üzgün çıkıyordu. “Peter onu mezardan çıkardı.”

“Ne?” Şaşkına dönmüştüm.

Ezra dudaklarını yaladı. “İrlanda’ya gittiğimiz zaman. Elise’in öldüğüne inanamıyordu. Ta ki onu görene kadar. Mezarı kazıp Elise’i dışarı çıkardı, ceset hiç çürümemişti. Öldüğü günkü kadar güzeldi.”

“Catherine nasıl tepki verdi?”

“O da neredeyse Peter kadar yıkılmıştı diyebilirim. Ama bazen Catherine’in ne düşündüğünü anlamak zordur,” dedi Ezra. “Peter, Catherine’le aramızı yapmaya çalışmıştı ama Catherine pek benim tipim değildi.”

“Nasıl bir tipti?”

“Hiç gürültücü kızlar varken bir insan barına gittin mi? Genellikle önemli olayları kutlarlar, tekila kadehlerini hızla masaya çarpıp her seferinde vuuu diye bağırırlar. İşte Catherine o türden bir kızdı.”

Verdiği örneğin bu kadar detaylı oluşuna güldüm. “Ondan hoşlanmadın mı yani?”

“Hayır, hoşlandım. Sadece romantik açıdan ilgilendiğim türden bir kız değildi.”

“Peter’la araları bozuk falan mıydı?” diye bastırdım. “Catherine’le ilgili endişelenmemi gerektirecek bir neden var mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Ezra. “Bildiğim kadarıyla son konuştuğumuzda o ve Peter iyi arkadaşlıklar. Ama Olivia’nın anlattığı şekilde davranması için bir neden düşünemiyorum. Bu da bana bundan fazlasının olduğunu düşündürüyor.”

Kısa bir tereddütten sonra, “Peter’la iletişime geçmeli miyim?” diye sordum.

Derin derin içini çekti. “Hayır,” dedi sonunda. “Peter’ın duygusal davranıp olayları abartma eğilimi var, özellikle de konu hayatının aşkı olduğunda. Düşüncesizce bir şey yapmasını istemiyorum.”

“Düşüncesizce demek hafif kalır,” diye mırıldandım.

Ezra hafifçe güldükten sonra bana baktı. “Catherine’i bulmaya gidecek misin?”

“Sence gitmeli miyim?”

“Bilmiyorum,” dedi Ezra, “Ama Olivia seni boşuna aramadı.”

“Biliyorum.”

Koyu renk gözlerini üzerime dikti. “Olivia’yı çok uzun zamandır tanıyorum, yargılarına güvenirim.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

Tam o anda kapıda Jack belirdi. “Neden korkuyordun?”

“Sanırım Prag’a gitmem gerekiyor,” dedim, lafı gevelemenin faydası olmayacaktı çünkü.

Bobby kapıdan kafasını uzattı, gözleri ben, Jack ve Ezra arasında gidip geliyordu. “Neden hepiniz buraya toplandınız? Parti falan mı var?”

“Alice, Prag’a gidiyor,” dedi Jack.

Bobby bunu bir davet olarak alıp odaya girdi. “Görev için mi?”

“Sayılır,” dedim, sonra da Olivia’dan öğrendiklerimi anlatmaya koyuldum, Ezra da gerektiğinde fikirlerini söylüyordu.

“Bu bana bir görev gibi geldi,” dedi Bobby sözlerim bitince. “Benim de gelmem lazım.”

Başımı iki yana salladım. “Sen balayına gidiyorsun.”

“Çarşambaya kadar değil,” diye diretti. “Ayrıca sadece Paris’e gideceğiz. Gerekirse Milo’yla buluşmak için Prag’dan uçakla giderim.”

“Kulağa pek romantik gelmiyor,” dedim ama Bobby elini sallayarak beni geçiştirdi.

“Gidip Milo’yla konuşacağım.” Kocasından izin almak için koşar adımlarla oturma odasına gitti.

Jack kollarını göğsünde kavuşturmuş, önümde dikiliyordu. “Bunu yapman gerektiğine gerçekten inanıyor musun?”

Ezra ayağa kalktı. “Ben sizi yalnız bırakayım da konuşun.” Odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Olivia yapmam gerektiğini düşünüyor. Ezra da öyle düşünüyor gibi. Öyleyse yapmalıyım sanırım.”

“Pekâlâ, eğer herkes yapman gerektiğini düşünüyorsa ben kim oluyorum da yoluna çıkıyorum?” diye sordu Jack, tam olarak üzgün değildi ama durumdan hoşnut olmadığı da apaçık ortadaydı.

“Bu konuda seni rahatsız eden nedir?” diye sordum açık açık.

“Peter’la uğraşmayı bıraktık sanıyordum. O şimdi ne isterse onu yapıyor, kendi hayatını yaşıyor, biz de burada kendi hayatımızı.” Söylediğini vurgulamak istercesine odayı gösterdi.

Çekincelerini anlıyordum. Her en kadar o ve Peter aralarını düzeltmiş olsalar ve birlikte zaman geçirmekten hoşlanıyor gibi görünseler de Jack, Peter yüzünden canımın yanmasını istemiyordu. Aslında canımın yanmasını hiçbir şekilde istemiyordu ama Peter yüzünden potansiyel tehlikeli bir göreve girecek olmam zihnindeki çok sayıda kötü hatırayı uyandırmıştı.

“Peter’ın peşine düşmeyeceğim,” dedim. “Peter orada olmayacak bile, ayrıca ne yaptığımdan haberi yok. Bu farklı. Daha çok iş gibi düşün. Ben sadece her şeyin yolunda olduğundan ve herkesin güvenliğinden emin olmak istiyorum.”

“Tamam,” dedi Jack yumuşayarak. “Ama dikkatli ol.”

“Her zaman dikkatliyim,” dedim ayağa kalkarken.

Jack uzanıp beni kollarına çekti. “Keşke buna inansaydım.”

“İnanmalısın.” Onu öpüp bir süre kollarında kaldım. “Dün medyumla yaşadıklarımızı Ezra’ya anlattın mı?”

“Henüz değil.”

“Dün akşam anlatacağını söylemiştin sanki.”

Başını geriye attı ama beni hâlâ kollarında tutuyordu. “Biliyorum. Zamanlama doğruymuş gibi gelmedi. Kimsenin canını sıkmak istemedim. Ayrıca muhtemelen önemli bir şey değil. Dün de söylediğim gibi kız neden bahsettiğini bilmiyordu büyük ihtimalle.”

“Ezra bir gün daha burada. Ben yokken onunla konuş lütfen.”

“Pekâlâ. Konuşacağım.” Bana bakıp gülümsedi. “Senin için.”

Onu bir daha öptüm, bu defa daha derin bir öpücükle. “Teşekkür ederim.”

“Güzel haber!” dedi Bobby çalmadan kapıyı açıp odaya girerken. “Milo, Prag’a gitmemde sorun olmadığını söyledi!”

“Harika!” Jack beni bırakıp geri çekildi, kocaman sırıtıyordu. “İkiniz orada vampir soruşturmalarınızı falan yaparken biraz zaman ayırıp şu havalı mağazalardan bana güzel bir şey almayı unutmayın. Doğum gününe kadar alışveriş yapmak için dört gününüz kaldı.”

“Doğum gününde burada olmayacağım ki,” dedi Bobby kim bilir kaçınıcı kez. Jack, düğün tarihini kararlaştırdıkları günden beri doğum gününe çok yakın bir zamanda evlenecekleri için Bobby ve Milo’ya takılıp duruyordu.

“Öyleyse sizden iki kez hediye almam gerekir,” dedi Jack. “Bazıları Prag’dan, bazıları da Paris’ten. Belki de Avrupa’yı dolaşır, her ülkeden bana bir şey alırsınız.”

18

Bobby koltuğunda arkasına yaslanmış, ayaklarını Mercedes SLS AMG'min ön paneline uzatmıştı, gümüş rengi spor arabayı Alman kırsalında bomboş uzayıp giden otoban boyunca hızla sürüyordum. Ay ışığı etrafımızı çeviren ormanlara ve tarlalara vuruyordu, Bobby camdan dışarı bakıyor, yanımızdan akıp giden geceyi izliyordu.

“Uyuyabilirsin,” dedim GPS'imizin öngördüğü dokuz saatlik Prag yolculuğunun yarısına geldiğimizden.

“Geceleri hiç uyuyamam,” dedi Bobby bıkkın bir sesle. “Aslında pek uyuduğum da söylenemez.”

“Bu senin için iyi olmasa gerek.”

Homurdandı. “Biliyorum. Milo ömrümü mümkün olduğunca uzatmamı istediğinden doktora gitmemi istiyor. Ama normal bir insan gibi uyursam sizin hayat tarzınıza nasıl ayak uydururum bilemiyorum.”

“Milo'yla olmak için gerçekten çok şeyden vazgeçiyorsun.”

“Birini gerçekten seviyorsan bunlar fazla bir fedakârlık sayılmaz.” Bobby dönüp bana baktı. “Sen bunu zaten biliyorsun.”

Yolun geri kalanında fazla konuşmadık, ikimiz de Bobby'nin bilhassa bu gibi durumlar için iPhone'unda oluşturduğu “Yolculuk Görevi” listesindeki şarkıları dinlemeyi tercih ettik. Chase & Status'tan Tove Lo'ya atlayan derleme bir listeydi, araya bir de tuhaf bir Bruce Springsteen *cover*'ı karışmıştı.

Yolculuğun son etabında Bobby nihayet uykuya dalabildi, başını cama dayamış, Member's Only ceketini battaniye gibi üzerine örtmüştü. Ama GPS, uzun bir yolun sonunda Olivia'nın mesajında yazan adrese geldiğimizi gösterince yavaşladığım için Bobby de uyandı.

Şehrin doğusundaydık, trafikten, evlerden ve kalabalıktan uzakta, kalın gövdeleri ve kavisli dalları olan büyük meşe ve kayın ağaçlarıyla kaplı alçak tepelerin arasında ilerliyorduk. Ufukta yükselmeye başlayan güneş, iyice çökmüş olan sise pembemsi turuncu renkte ürkütücü bir ton katıyordu.

Bobby koltuğunda gerinip sordu, "Geldik mi?"

"Neredeyse," dedim dönemeçli çakıl yolda yavaş yavaş ilerleyerek.

"Hedefinize vardınız," dedi GPS neşeli bir sesle, ne var ki ben henüz ağaçlardan başka bir şey göremiyordum, Olivia'nın ormanda kamp yapacak hali yoktu herhalde.

"Olivia'nın adresi doğru olduğundan emin misin?" diye sordu Bobby.

"Oldukça..." diye cevap vermeye koyulmuştum ki tepenin zirvesine yaklaştıkça görünmeye başlayan uzun, sivri kuleleri fark ettim.

Hiç bu kadar korkunç bir yapı görmemiştim, böylesini gerçekten görmemiştim. Barok tarzda detaylandırılmış koyu renk taşlar gri bulutların önünde uğursuz bir görünüme sahipti, pencerelerdeki demirler de bu uğursuz görünümü pekiştiriyordu. Gotik bir korku filminin hayata geçmiş haliydi adeta.

"Lanet olsun." Bobby soluğu kesilerek öne eğilip camdan binaya baktı. "Bu bir şato!"

Arabayı girişe çıkan geniş taş basamakların önüne park ederken, "Olivia malikâne olduğunu söylemişti," diye düzelttim gönülsüzce.

Bobby bana bir bakış fırlattı. "Doğru yere geldiğimizden emin misin?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Motoru durdurup kapıyı açtım, yukarı doğru açılan kapı kalkınca arabadan indim.

“Yanlış yere geldiysek bizi vurabilirler de,” dedi peşimden arabadan inerken. “Ya da Doktor Frankenstein’ı çağırıp ellerinde dirgenlerle peşimize düşerler. Burası o tür bir yere benziyor.”

“Frankenstein bunun sonuçlarına katlanır o zaman,” dedim eve/malikâneye/şatoya giden basamakları çıkarak.

Bobby bagajdan çantalarımızı alıp bana yetişmek için merdivenlere atıldı. Demir ve ahşaptan yapılmış devasa kapıya varmış, çalsam kimse duyar mı diye düşünüyordum ki kapı açılıverdi.

Ufak tefek yaşlı bir kadın bizi kibar ama soğuk bir gülümsemeyle karşıladı. Pek güneş görmeyen insanlarda olduğu gibi soluk bir teni vardı, nasırlı elleri kuruyup çatlamıştı. Kır saçları sıkı bir topuz halinde toplanmıştı. Üzerindeki siyah üniforma güzelce ütülenmişse de ergonomik ayakkabıları giymekten eskikip aşınmıştı.

“*Dobré ráno paní,*” dedi.

“Üzgünüm ama Çekçe bilmiyorum.” Yardım istemek için Bobby’ye baktım ama Bobby öylesine omzunu silkti. İşimiz seyahat etmeyi gerektirdiğinden birkaç farklı dil öğrenmiştik ama hepsini akıcı konuşamayacağımız kadar çok dil vardı.

“İngilizce?” diye sordu kadın kaba bir aksanla.

“Evet, İngilizce konuşuyoruz!” dedim sevinçle. “Olivia Smith’i arıyoruz. Burada kaldığını söylemişti de.”

“*Ano, evet, slečno Smithová.*” Kadın başını salladı, hafif gülümsemesi yüzüne yapışıp kalmıştı. “Kendisi burada. Konukların geleceğini bana söylemişti ama şu anda uyuyor. Sizi odalarınıza götüreyim. O uyanana kadar dinlenebilirsiniz.”

Kadın kapıyı iyice açtı, biz yanından geçip içeri girerken başını hafifçe eğerek selam verdi. Mermer döşeli, devasa bir avizenin asılı olduğu ve her iki tarafında kıvrılan merdivenlerin bulunduğu antre büyük bir salona açılıyordu.

“Burada hayalet *olmamasına* imkân yok,” dedi Bobby. Hayran hayran koyu renk duvarlara asılmış tabloları seyrediyordu.

“*Zavazadla?*” diye sordu kadın Bobby’yi göstererek. “Çantalar?”

“Şey, evet, tabii.” Bobby çantaları kadına verdi, sonra muhtemelen odalarımıza çıkan uzun merdivende kadının peşinden ilerledik.

Yukarı çıkarken tablolar da hep aynı temanın işlendiğini fark ettim, tüylerim diken diken oldu. Tablolardaki giysilere ve çizim tarzlarına bakarak hepsinin farklı zaman periyotlarına ait olduğunu söyleyebilirdim –yüzyılları kapsayan gerçek bir moda sergisi.

Bazılarında bütün bir aile resmedilmişti, adam, kadın, çocuk ve ailenin hayvanı, aristokrat görünümlü bir av köpeği mesela. Bazılarında da tek bir yetişkinle bir çocuk görülüyor, nadiren muhteşem görünen genç bir adamın ama daha ziyade sadece güzel ve vakur bir leydinin yer verildiği resimler göze çarpıyordu.

Ama hepsinde ortak olan bir şey vardı. Hepsinde küçük bir kız dikkat çekiyordu. Bazı stil tercihleri yüzünden resimlerin kiminde daha küçük, kiminde ise daha büyük görünmesine karşın büyük ihtimalle sekiz dokuz yaşlarındaydı.

Resimler farklı insanlar tarafından yapıldığı için hepsinin aynı kız olduğu hemen fark edilmiyordu. Kızın dalgalı kahve-rengi saçları bir sürü değişik şekilde resmedilmişti, yanakları bazı resimlerde dolgun ve pembe pembeyken bazılarında solgun ve gergindi.

Tüm resimlerde aynı olan ise gözleriydi. Her nasılsa ressamların hepsi de kızın gözlerini kusursuz şekilde resmetmeyi başarmıştı. Gözlerinin parlak ve güzel mavisi bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen soğuk bakışlarıyla tezat oluşturuyordu. Kendisi çocuk gibi görünse de gözleri yaşlı birinin gözleriydi.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda sonunda bana en tanıdık gelen yüzün bulunduğu resmi gördüm. Hem küçük kız hem de “annesini” zenginlik göstergesi olan süslü kıyafetler içindeydi, koyu renk elbiseleri kurdelelerle, kopçalarla süslenmişti ve yakaları tıpkı kalça kısımları gibi saçmalık derecesinde genişti.

Kızın yüzünde kendini beğenmiş, hafif bir gülümseme vardı, Mona Lisa’nın gülümseyişini andırıyordu. Kızın arkasında du-

ran kadın elini onun omzuna koymuştu, parmaklarındaki çeşit çeşit mücevherler göz kamaştırıyordu, dudaklarında bir zaman sonra ünlü olacak o hafif gülümseme belirir gibiydi.

Kadın Olivia'ydı, her resimde görünen kız da Olivia'yı vampire dönüştüren çocuk vampir Rebekah'ydı.

“Bu Rebekah'nın evi,” dedim.

“Rebekah mı?” dedi Bobby şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak, sonra onun da kimden bahsettiğimi anladığını gördüm, gözleri kocaman açıldı, adımları yavaşladı. “Kahretsin.”

19

Bobby ve ben Rebekah'yla sadece bir kez karşılaşmıştık, ben daha vampir avcısı olmadan, hâlâ Olivia'yla eğitimde olduğum zamanlarda. O sıralarda Mae torununun kızı Daisy'yi ölümcül bir hastalığın pençesinden kurtarmak için vampire dönüştürmüş ama acı bir tecrübeyle bir çocuğu ölümsüz bir canavara çevirmekten hiçbir hayır gelmeyeceğini öğrenmişti.

Ama ondan önce, Mae korkunç gerçeğe karşılaşmadan ve Daisy'nin kafasını koparacak kadar sert bir şekilde boynunu kırmak zorunda kalmadan önce, işe yarayacak bir yol bulmaya çalışıyorduk. Böylece Olivia bizi Rebekah'yla tanıştırdı, Rebekah da Daisy'nin küçük bir kız için akıl almaz bir kâbus olan doymak bilmez kan açlığıyla ve korkunç açlık sancılarıyla baş etmesine yardımcı olmayı kabul etti.

Ne kadar trajik olsa da Daisy öldüğünde büyük bir rahatlama hissettiğimi itiraf etmek zorunda kalmıştım. Rebekah'yla tanıştıktan sonra eskisinden de az umudum kalmıştı. O soğuk, ürkütücü haliyle içine şeytan girmiş porselen bir bebeğe benziyordu.

Şimdiyse Rebekah'nın gotik şatosunda boş yatak odalarından birinde uyuyordum. Bütün pencerelerden kalın perdeler sarkıyor, en ufak ışık zerresini bile içeri geçirmiyordu. Dört direkli karyola geniş odanın tam ortasındaydı ve şaşırtıcı derecede rahat olan kalın battaniyelerle örtülmüştü, özellikle de üstlerine sinmiş olan bariz küf kokusu göz önüne alındığında.

Uyanmıştım ama daha yataktan çıkıp odanın diğer ucunda şarja taktığım telefonumu almamıştım. Bunun gibi eski malikâneler elektronik cihazlar ve prizler düşünülerek inşa edilmemiştir tabii.

Dolayısıyla kapı yavaşça açıldığında saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Rebekah'ın evinde kendimi pek güvende hissetmediğimden gerildim. Ama Bobby'nin kalp atışlarının tanıdık ritmini fark etmem yalnızca birkaç saniyemi aldı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum Bobby yavaşça içeri süzülürken.

“Ah güzel, uyanmışsın.” Kapıyı arkasından kapattı. “Burada elektrik düğmesi var mı? Bu lanet olası yerde ışık bulamıyorum.”

“Muhtemelen aydınlatma için mum, gazyağı ya da onun gibi saçma sapan şeyler kullanıyorlardır,” diye mırıldandım.

Vampirlere özgü görme yeteneğim Bobby'ninkinden çok daha iyiydi, o karanlıkta beceriksizce yolunu bulmaya çalışırken ben onu seyrediyordum. Ayakları çıplaktı, dün buraya geldiğimizde üzerinde olan blucini giymişti, V yakalı tişörtünden göğsündeki dövme görünüyordu.

“Marco,” dedim sesimle ona yol göstermeye çalışarak.

“Benim Marco demem gerekiyor. Sen Polo diyeceksin.”

“Her neyse. Yatağın tam yanındasın.”

Sonunda yatağa ulaştı, yanıma tırmanıp aceleyle örtülerin altına girdi, canavarlardan saklanmaya çalışan bir çocuğu hatırlatmıştı bana.

“Amma da soğuk.” Titriyordu. “Senin ve Milo'nun soğuğu sevmenize alıştım ama bu kadarı da çok fazla artık.”

Vampirler insanlar gibi üşümezdi, ayrıca sıcaktansa soğuğu tercih ederdik. Ama burası o kadar soğuktu ki nefesimden buhar çıkacak gibiydi.

“Hiç uyudun mu?” diye sordum Bobby'ye.

“Biraz,” dedi belli belirsiz, sonra sesini iyice alçaltıp fısıldadı, “Sence bu bir tuzak mı?”

“Olivia beni sever. Neden bana tuzak kurmak istesin ki?” Ama tepenin üstünde malikâneyi gördüğüm andan beri yakamı bırakmayan o korkudan kurtulamıyordum.

“Bilmiyorum,” dedi Bobby. “Beni rahatsız eden bir şeyler var.”

“Öyleyse benimle geldiğin iyi oldu,” dedim. “Arkamı kollarsın.”

Karanlık odada örtülerin altında olduğu halde gururla kabardığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Kapı çabucak vurulduktan sonra yanıt beklemeksizin açıldı. Bizi eve buyur eden kadın odalarımızı göstermeden önce kendini sadece Myska diye tanıtmıştı. Myska odama girip kapının yanındaki tuhaf görünümlü tokmağı itince avizenin ışığı yandı ve odaya sarı, mat bir aydınlık yayıldı.

“Oh, *ty vole!*” Yanımda tortop olmuş Bobby’yi görünce şaşırarak bir elini göğsüne götürdü, muhtemelen bu sabah koridorun diğer ucundaki (çok daha küçük) odayı ona verdiğini hatırlamıştı.

“İyi akşamlar,” dedi Bobby neşeli görünmek için elinden geleni yaparak, ışığa alışması benden uzun sürdüğü için kısık gözlerle Myska’ya bakıyordu.

“Güzel.” Myska yine hafifçe başıyla selam verdi. “İkiniz de buradasınız. Akşam yemeği on dakikaya hazır.”

“Akşam yemeği mi?”

“*Ano*. Şef sizin için yerel yiyeceklerden bir ziyafet hazırladı,” dedi Myska bozuk İngilizcesiyle. Sonra gözleri benden Bobby’ye, insan yoldaşıma kaydı. “Tabii eğer, *jak to říct*, onu yemeyecekseniz...” Eliyle Bobby’yi gösterdi. “Kendi yiyeceğinizi yani.”

“Ne? Ah, hayır.” Başımı sertçe iki yana salladım. “O... o yiyecek değil.”

“Ben onun arkadaşayım, yiyecek değil,” dedi Bobby de.

“*Ano*, elbette.” Myska başını eğdi, utançtan yanakları hafifçe kızardı.

Myska yemek salonuna nasıl gideceğimizi beceriksizce tarif ettikten sonra yataktan kalkıp aceleyle giyindim. Oraya gitmek

neredeyse on dakikamızı alacak gibi görünüyordu ve onları bekletmek istemiyordum.

Suni deriden taytımın üzerine gri bir tunik geçirirken Bobby, “Benim de gelmem gerekiyor mu?” diye sordu.

“Gelmezsen bu küf kokulu, boş odalarda tek başına kalacaksın ve açıkçası bu bana çok daha kötü bir fikir gibi geliyor.” Uzun zincirli bir kolyeyi kafamdan geçirip koyu renk saçlarımı parmaklarımla düzelttim. “Sence yemek için yeterince iyi görünüyor uyum?”

“Ya ben?” Omuz silkerek kendisini işaret etti. “Bir vampirle yemek yerken nasıl giyinirsin ki?”

Neyse ki elimizi çabuk tuttuk çünkü yemek salonunu bulmamız en az on dakika sürdü, bunun sebebi biraz hizmetçinin kusursuz sayılamayacak İngilizcesi olsa da daha çok şatonun devasa büyüklüğüydü.

Yemek salonuna varıp da kocaman iki ahşap kapıyı iterek açtığımızda üç vampirin barok tarzında döşenmiş salondaki kırmızı kadifeden uzanma koltuklarında oturmakta olduğunu gördüm. Ben de saf gibi yemek salonunda yemek masası olmasını bekliyordum ama vampirlerin yemek yemek için masa kullanmadığı göz önüne alınınca bu çok daha mantıklıydı.

“Alice!” Ben içeri girince Olivia mutlulukla bağırdı, sanki beni daha cumartesi günü görmemişti. Koltuğunda her zamanki gibi uzanıyordu, siyah kumaştan bir elbise giymişti, koyu renk saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu.

En yakınındaki koltukta, kocaman süslü bir aynanın altında Rebekah oturuyor, tıpkı onu son gördüğüm zaman baktığı gibi bakıyordu. Tuhaf bir çocuk sureti gibiydi, her haliyle doğal büyüklükte bir oyuncak bebeği andırıyordu.

Pürüzsüz teni, dolgun yanakları ve kusursuzca şekillendirilmiş kahverengi bukleleri sevimli küçük bir kıza yakışacak türden olsa da Rebekah’da en ufak bir canlılık yoktu. Giydiği gösterişli ve zarif mücevherlerle süslü elbise heykelimsi görüntüsünü artırmaktan başka işe yaramıyordu.

Rebekah bin yaşından fazlaydı, bu onu şimdiye dek tanıdığım en yaşlı vampir yapıyordu ve anladığım kadarıyla gerçek insanlıkla olan bağlantısını uzun zaman önce kaybetmişti. Kanepenin ucunda vakur bir havayla oturuyor, ne kımıldıyor ne de gözünü kırpmıyordu.

Başını hafifçe çevirip bana bakarken canlanmış bir vitrin mankenini izliyormuşuz sanısına kapıldım. Yanılsama o kadar inandırıcıydı ki Rebekah kendisine göz kırptığında Bobby'nin soluğunun kesildiğini duydum, Rebekah'nın ürkütücü mavi gözlerinin üstündeki gözkapakları yavaş yavaş, robot gibi hareket ediyordu.

“Seni son gördüğümünden beri epey zaman geçti Alice,” dedi Rebekah, sesi pürüzsüz ve duygusuzdu. “İyi görünüyorsun.”

Rebekah'nın en yakınındaki koltukta genç bir kadın vampir oturuyordu, gerçekte ne kadar zamandır hayatta olduğunu bilemezdim ama yirmili yaşlarının ortasında gibi görünüyordu. O da Rebekah gibi giyinmişti, belli bir dönem için dizayn edilmiş anne-kız kostümleri giymiş gibi duruyorlardı.

Bobby ve ben içeri girdiğimizde kadın ayağa kalktı, gülümsemesi bana aşırı heyecanlanmış bir cocker spaniel köpeği hatırlattı. Ben Rebekah'yla konuşurken dirseklerine kadar uzanan saten eldivenleriyle oynuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim Rebekah'nın iltifatına, gerçi bunu söylerken samimi olup olmadığından pek emin değildim. “Sen de öyle.” Sonra rahatsız edici bir sessizlik olunca yanımda duran Bobby'yi gösterdim. “Bobby'yi hatırladın mı?”

“Hayır. Ama genelde insanları hatırlamak için pek gayret gösterdiğim söylenemez.” Rebekah gülümsedi ama bu gülümsemede mutluluktan eser yoktu. “Sen de böyle olacaksın, benim yaşıma kadar yaşarsan tabii.”

“Bunu aklımda tutacağım,” dedim çünkü başka ne diyebileceğimi bilemedim.

Hâlâ eldivenleriyle oynamakta olan diğer vampir cesurca bir hamle yapıp elini uzatarak bize yaklaştı, elimi sıkmak ister gibiydi, “Ben Anka Novak, Rebekah'nın manevi annesiyim,” dedi.

“Anka!” Anka yanımıza gelemeden Rebekah araya girdi. Anka hemen elini indirip yere baktı. “Şimdi değil. Sonra gevezelik edersin.” Anka başını yerden kaldırmadan koltuğuna geri döndü.

Rebekah çocuk gibi görüldüğünden şüphe uyandırmamak için onun ebeveyniymiş gibi davranacak, bir çocuğun kendi başına halledemeyeceği yasal zorunluluklarla ilgilenecek ve onunla birlikte seyahat edecek vampirlere ihtiyacı vardı.

Olivia’yı bu yüzden dönüştürmüştü ve Olivia’nın bir keresinde açıkladığı gibi aralarında gerçek bir anne-kız ilişkisinden çok Olivia’nın çocuk efendisinin kölesi haline geldiği bir durum söz konusuydu. Bu Anka denen kadın için de durumun pek farklı olmadığını tahmin edebiliyordum.

“Hadi yemek yiyelim,” diye buyurdu Rebekah.

Rebekah bir zili çaldıktan saniyeler sonra gür bıyıkları olan uzun boylu bir adam peşinde dört genç hanımla birlikte içeri girdi. Kızların hiçbirisi yirmisinden fazla olamazdı ama hepsi iyi giyimliydi ve sağlıklı görünüyorlardı, güçlü kalpleri göğüslerinde deli gibi atıyordu.

“Olivia genç kadınları tercih eder, o yüzden bu akşamki menüyü böyle hazırladım,” diye açıkladı Rebekah umursamaz bir sesle. “Önce konuklarımız seçim yapsın.”

“En sevdiğim.” Olivia birden koltuktan fırlamış güzel kızlara bakıyor, kızlar da cilveli cilveli gülümseyip arada işveli kahkahalar atıyorlardı.

Sonunda tombul, sarışın bir kızda karar kıldı, koltuğuna yaklaşmasını söyledi kıza. Sonra yerinde bir düşünceyle benim seçim yapmayacağımı düşünmüş olacak ki uzun boylu bir esmerin elinden tutup bana getirdi.

“Olivia, ben...”

“Alice.” Olivia’nın sesi dostça çıksa da bakışları sertti. “İkramı geri çevirmek kabalık olur, hem bu kızlar ne yaptıklarını biliyor. Onların işi bu. O yüzden beslenmene bak. Lütfen.”

Rebekah’nın sabit bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, onun kızdırmak istemeyeceğim bir ev sahibi olduğuna karar ver-

dim. Kızın elini Olivia'dan aldım, kız koltukta Bobby ve benim arama oturdu.

Bobby koltukta biraz yana kaydı, herkes kendine “yemek” seçtikten sonra Myska tepeleme patates püresi dolu bir tabakla yeşil bir şişe Lobkowitz birası bulunan bir servis arabasını iterek içeri girdi.

“Fazla insan *konuğumuz* olmuyor,” dedi Rebekah, konuk sözcüğünden zehir damlata damlata.

“Bu gerçekten, şey, harika.” Bobby birayı havaya kaldırırken gülümsedi. “Şerefe.”

“Artık yiyelim,” diye buyurdu Rebekah, herkes anında yemeğine dalıp dişlerini geçirdi.

Salon saniyeler içinde kanın leziz kokusuyla doldu. Ben daha cumartesi günü beslenmişim, düğünde kendimi tıka basa kanla doldurmuştum, o yüzden fazla acıkmış olamazdım.

Ama kanın kokusunu alınca bana bir şeyler oldu. İçimde güçlü bir açlık duygusuyla bir arzu büyümeye başladı, bu açlık midemden değil, varlığımın özünden geliyor, kemiklerimde ve kaslarımda titreşiyordu.

Kız bana baktı, koyu renk gözleri iri ve ümit vericiydi, dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme de neredeyse benimki kadar şiddetli bir açlığı yansıtıyordu. “Adım Tereza,” dedi, kelimeleri bariz bir aksanla söylüyordu. “Beni ısırman için hazırım.”

Tereza uzun koyu renk saçlarını kenara çekip başını yana eğerek boynunu ortaya çıkardı. Sonra gözlerini kapatıp ayartıcı bir şekilde dudağını ısırarak bekledi. Beklemenin bir anlamı olmadığından onu kucağıma çekip dişlerimi boğazına geçirdim.

Umudun, gençliğin ve ihtirasın tadını alıyordum, leziz kanı içime akıp beni mest edici bir sıcaklıkla doldururken kız zevkle inliyordu.

20

Olivia, Rebekah'nın Rolls-Royce'unu Prag'ın kalabalık caddelerinde hızla sürerken Rolling Stones'un radyodan yayınlan *Paint It Black* şarkısına dalgın dalgın eşlik ediyordu. Keskin bir dönüş yaparken az kalsın bir yayayı ezecekti ama hiç aldırış etmedi.

“İş peşindeyken insan öldürmezsen daha iyi olur sanki,” dedi Bobby arka koltuktan, Olivia şehirden hızla geçerken bir kez daha siyah deri koltuklara yapıştı.

“Emniyet kemerini tak,” dedim ama sesim her zamanki kadar etkili çıkmamıştı.

Akşam yemeğindeki kan yüzünden kendimi biraz sersem hissediyordum. Çok nadiren taze kan içiyor, insanların hayatını tehlikeye atmamak veya vampir ısırtığına bağımlılıklarını ve olası tiryakiliklerini beslememek için poşet kanı tercih ediyordum. Ama taze kan içmenin verdiği büyük zevki ve hafif kafa yapıcı etkisini inkâr etmek mümkün değildi.

“Hiç insan öldürmedim,” dedi Olivia hoppaca bir tavırla, sonra ona baktığını fark etti. “*Kazayla* demek istedim. Sadece kasten öldürdüm, bu gece de insan öldürmek gibi bir planım da yok.”

Bobby koltukların arasından öne eğildi. “Olivia, sen gerçekten iyi bir kıza benziyorsun.”

Olivia güldü. “Teşekkür ederim. Sen de bir insana ve bir erkeğe göre havalısın.” Bir saniye düşündü. “Aslında hoşlandığım insan erkeği pek olmadı. Sen tek olabilirsin.”

Olivia arabayı şehrin merkezinden geçen Vltava Nehri boyunca uzanan caddeden sürmeye devam ederken, “Bunu övgü olarak alıyorum o zaman,” dedi Bobby. “Ama demek istediğim... şey, Rebekah hiç de iyi biri gibi durmuyor. Korkunç ve kötü birine benziyor.”

“Korkunç ve kötüdür,” dedi Olivia ironi yapmaksızın.

“Öyleyse neden onunla takılıyorsun? Neden onu ziyaret ediyorsun?”

“Rebekah beni vampir yapan kişi,” dedi Olivia. “Ve bir vampirle dönüştürücüsü arasındaki ilişki gerçekten çok karmaşıktır.”

Bobby daha bir şeyler söylemek ister gibiydi ama Olivia sert bir dönüşle onu bir kez daha koltuğa yapıştırdı lafı ağzına tıkkıldı.

“Bobby! Şu lanet kemerini tak!” dedim sertçe, bu kez sesim daha ikna ediciydi.

“Ah gerek yok. Neredeyse...” Olivia sözünü yarıda kesti, sonra direksiyonu hızla yana kırarak Rolls-Royce’u caddedeki dar bir yere paralel parkla sokuverdi. “*Geldik.*”

Modern bir vampir kulübünden çok ortaçağa ait eski bir pub gibi görünen binanın tam önüne park etmişti. Kapının yukarısına asılmış demir tabelada KLUB NEMRTVÝ yazıyordu. Dövme demir ve renkli camdan yapılmış kapı kanatları açık duruyor, kapının iki tarafında bekleyen iki vampir fedai, sarhoş ayaktakımını def ediyordu.

Olivia’nın Minneapolis’teki kulübünden öğrendiğim kadarıyla fedailer istenmeyen insanları ve kavgacı vampirleri uzak tutmaya çalışıyorlardı. Bu gece kulübe gelen her insan ısırılacak değildi ama bu seçeneği değerlendirmek isteyebilecek vampir müşteriler için her birinin uygun vasıflara sahip olması şarttı.

Hep birlikte arabadan inerken, “Burası senin kulübünden çok daha dikkat çekici,” dedi Bobby.

“Burası Avrupa. Burada her şey çok daha dikkat çekici,” dedi Olivia.

Yakındaki nehirden serin bir yaz esintisi geliyordu. Kapıya doğru yürürken koyu kırmızı deri ceketimi giydim. Üşüdüğümünden değil, böyle bir yere girebilecek kadar havalı görünmeyi umduğumdan.

Sonra fedailer Olivia'yı gördü, elleriyle geçmemizi işaret ettiler, ama birinin Bobby'yi tepeden tırnağa süzdüğünü fark ettim. Buranın ne tür bir işletme olduğunu henüz tam olarak bilmediğimden ve biri çıkıp da onu kapmasın diye Bobby'nin elini tuttum. Onun benim insanım olduğunu ve genel tüketime açık olmadığını ilan etmem gerekiyordu.

İçeride sıvasız tuğla duvarlar ve semtin tarihi yapısına uygun bir mimari göze çarpıyordu. Kulübün yan tarafındaki bar son derece modern ve düzgündü, yanıp sönen ışıklar -DJ'in çaldığı müziğin güçlü temposuna uygun olarak- içeriye diskotek havası veriyordu.

“Onun burada olduğundan emin misin?” diye sordum Olivia'yla birlikte kalabalık dans pistinde yürümeye çalışırken.

“Hayır, tabii ki emin değilim,” dedi. “Ama geçen gece onu burada görmüştüm.”

Bir vampir elini uzatıp uzun parmaklarıyla Bobby'nin ceketini yakaladı, koyu renk gözlerindeki açlık neredeyse elle tutulacak kadar aşikârdı. Tüm vampirler gibi o da yakışıklıydı ama aynı zamanda biraz ürkütücü ve fazlaca zayıftı, 90'ların soluk ten, mor gözaltları ve zayıf vücutla anılan garip moda anlayışlarını yansıtan bir modele benziyordu.

Bobby ona gülümsedi çünkü vampir türünü o kadar iyi tanıması bile bir an için türümüzün olağanüstü çekiciliğine kapılmasına engel olamıyordu.

“Adım Cyrus,” diye hırladı vampir şehvetli bakışlarla Bobby'yi keserken. “Senin adın ne?”

Elimi çabuk tutup işler daha da karışmadan Bobby'yle model vampirin arasına girdim.

Dişlerimi göstererek -fazla uzun olmasalar da insanlarınkinden daha sivriydiler- alçak sesle hırladım.

Bunu yapmayı düşünmemiştim aslında. Bu sadece bana ait olan bir şeye dokunulduğunu gördüğüm zaman içgüdüsel olarak verdiğim doğal tepkiydi –hırlamak, tıslamak, gerekirse saldırmak.

Cyrus geri çekildi, sinirlenmiş gibiydi ama geri çekildiği süreçte kızgın olup olmaması umurumda değildi. Tekrar Bobby'nin elini tutup Olivia'nın peşinden gitmek için kalabalığın arasından yol açtım.

“Böyle hırlaman çok havalı oluyor,” dedi Bobby müzik yüzünden sesini duyurabilmek için neredeyse bağırarak. “Bunu daha sık yapmalısın.”

“Sadece özel durumlara saklamaya çalışıyorum. Birinin seni yemeye kalkışması gibi.”

Olivia birden diğer elimden tutup beni kendine çekti. Bobby'nin elini bıraktım ama Bobby peşimden gelmeye devam etti.

“Benimle dans et Alice!” dedi Olivia, ellerini kalçalarımın üzerine koyarak beni iyice kendine çekti.

Olivia müziğe uyarak sallanıp beni de beraberinde sürüklerken, “Buraya dans etmeye gelmedim,” diye karşı çıktım.

“Bu kadar sıkıcı olma,” dedi somurtarak. “Uzun bir hayatın olabilir ama yine de sonuçta bir defacık yaşayacaksın. İmkânın varken tadını çıkarmaya bak.”

Gözlerimi devirdimse de benimle dans etmesine izin verdim, gerçi “benimle” dans ettiği pek söylenemezdi. Daha çok karşımda ya da yanımda, hem bir arka plan dansçısını hem de bir strip-tizciyi andıran zarif ve baştan çıkarıcı hareketlerle dans ediyordu.

Ama içtiğim kanın etkisiyle ısınıp gevşemiş durumdaydım. Sersemlik hissinden kurtulmuş olsam da müzik hâlâ içimden akıp gidiyor gibiydi ve gözlerimi kapatıp Olivia'nın beni dans pistinde yönlendirmesine izin vermek işten bile değildi.

“Hey!” diye araya girdi Bobby. O da bazı kolay break dans hareketleriyle dans ediyordu ama Olivia bana sürtünürken durup omzuma vurdu. “Alice, hey!”

“Ne?” Yavaşça iterek kendimden uzaklaştırdığım Olivia müziğin ritmiyle sallanırken yüzünü astı.

“Şuradaki kız bize bakıp duruyor.” Başıyla barın diğer tarafındaki kızı işaret etti.

Kız tuğla duvar boyunca uzanan yükseltilmiş platformdaki bir bölümde oturuyor, bu da kıza bize tepeden bakıyormuş gibi bir görüntü veriyordu. Kızın uzun siyah saçları parlak mavi ışığın altında parıltıyor, dolgun göğüsleri kısa kesim elbisesinin içine zar zor sığmış gibi duruyordu.

“Ah, lanet olsun,” dedi Olivia, Bobby’nin kimi gösterdiğini anlayınca. “Bu o. Cate Brennan.”

Tam o anda kız kadehini bana doğru kaldırıp ön dişlerinin sivri uçlarını göstererek gülümsedi.

21

Bobby bana doğru eğildi, o kadar yakınımıdaydı ki dudakları neredeyse kulağıma değiyordu ama etraftaki vampirlerin bizi duymasını istemiyorsa sessiz konuşması gerekiyordu.

“İhtiyacın olursa aletlerin bende,” diye fısıldadı hafifçe ceketinin yan tarafına vurarak.

O çok kıymetli Member’s Only ceketinin astarında gizli bir cep vardı, gerekli aletlerden birkaçını hep orada taşırdı –titanyumdan bir ya da iki kazık, kırılmaz alaşımdan kablo bağları ve Ajans’ın emri altında çalıştığımızı gösteren küçük siyah bir rozet.

“Gidip onunla konuşacak mısın yoksa bütün gece bakışıp duracak mısın?” diye sordu Olivia diğer tarafımda durarak.

Oyalanmaya gerek yoktu, dans pistini aşarak ve beş basamak çıkarak Cate’in tek başına oturup kan kokteylini yudumladığı bölüme ulaştım. Bobby ve Olivia da peşimden geldi ama ben kıza kendimi tanıtmaya hazırlanırken geride kalıp oyalandılar.

Kız ben daha bir şey söyleyemeden şiirsel bir İrlanda aksanıyla, “Bana bir içki alsana,” dedi.

“Fazla cüretkârsın,” dedim sırıtarak.

“Konuşmak istiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse bana içki al da daha sakın bir yere gidelim.”

“Mantıklı,” dedim elimi ceketimin cebine sokup cüzdanımı çıkararak. “Bir içki ne kadar?”

Cate kaşlarını kaldırdı. “Sende ne kadar var?”

Cüzdanımı açıp hüznle pek de param olmadığını gördüm, olan az miktardaki param da Euro’ydu ve Çek Cumhuriyeti’nde geçmiyordu.

“Al.” Olivia arkamdan uzanıp masaya bir çift parlak mor renkli Koruna banknotu bıraktı, dönüp ona baktığımda da omuz silkti. “Şu aptalca oyuna bir son vereyim dedim.”

Cate ayağa kalktı, kalkarken de parayı alıp göğüslerinin arasına soktu. İçkisi elinde oturma bölümünden çıktı.

“Beni izle.” Bir adım attıktan sonra durup omzunun üstünden, “Arkadaşlarını da burada bırak. Sadece ikimiz olursak daha kolay olur,” dedi.

Sonra cevabımı beklemeden yine yürümeye başladı.

Bobby ve Olivia’ya dönüp çabucak, “Birbirinizden ayrılmayın. İşim bitince ben sizi bulurum,” dedim.

“Bunun güvenli olduğundan emin misin?” diye sordu Bobby.

“Bir şeyin güvenli olup olmadığından asla emin olamıyorum,” dedim Cate’in peşinden giderken.

Kulübün diğer ucunda balkon katına çıkan, metalden yapılmış bir döner merdiven vardı, Cate merdivenden çıkmaya başladı. Onu takip ederken dönüp aşağıda DJ’in çaldığı müziğin ritmine uyarak bir ışık kaleydoskopu altında dans eden kalabalığa baktım.

En azından çoğu öyleydi, yalnız Cyrus salonun ortasında kı-mıldamadan duruyor, tuhaf karanlık bakışlarıyla beni izliyordu. O anda herhangi bir dönemin bir modelinden çok Max Schreck’in Nosferatu’suna benzediğini fark ettim.

Merdivenin başındaki fedai Cate’e geçmesini işaret etti. Tam beni durdurmak üzereydi ki Cate ona birlikte olduğumuzu söyledi. İkinci kat daha sessiz ve tenhaydı, farklı odalar yarı şeffaf, koyu renk perdelerle birbirinden ayrılmıştı.

Diğer odaların önünden geçerken insanlardan beslenen vampirler gördüm, kan kokusunu daha merdivenlerde almıştım zaten. Cate en dipte bir yer seçti, bütün gürültüden ve beslenen vampirlerin meraklı gözlerinden uzak bir yer.

Perdenin arkasına geçip dört koltuğun ve ortada cam bir kokteyl masasının bulunduğu kordonla ayrılmış kısma girdi. Doğal bir şekilde sırtı duvara bakacak şekilde koltuklardan birine oturdu, böylece üst katın tamamını görebilecekti. Uzun bacaklarını elbisesinin eteği altından uzatarak bacak bacak üstüne attı.

“Buraya sık gelir misin?” diye sordum.

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana asılıyor musun sen?”

Güldüm, hafif ve gergin bir gülüştü bu. “Hayır. Burayı iyi biliyor gibisin de.”

Doğrusu cesaret kırıcı şekilde sakın ve kendinden emin görünüyordu. Olivia onun sadece Peter’in adını duyunca bile paniklediğini söylediği için karşımda daha az soğukkanlı birini bekliyordum. Ama Cate zaten beni bekliyordu, belki de doğruca tuzakına düştüm diye endişelenmekten kendimi alamıyordum.

“Birkaç yıldır Prag’da yaşıyorum ve buranın müdavimi olduğum söylenebilir,” dedi. “Ama lafı hiç dolandırmayalım, ne dersin? Adın Alice, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Cate.” Eliyle kendini gösterince bileklerindeki değerli taşlarla süslü bilezikler şingirdadı. “Gerçi eskiden bana Catherine derlerdi.” Sonra başını yana eğdi. “Sen bir Townsend değilsin, değil mi?”

“Hayır. Onlarla birlikte yaşıyorum. İsimlerini... almadım.”

“Bonham, değil mi?” diye sordu, gözlerinde bir şey vardı – adımı söylerken gözleri karanlık ve tehditkâr bir şeyle şimşek gibi parlamıştı. “Ve doğru hatırlıyorsam ilginç bir işle uğraşıyorsun.”

“Buraya iş konuşmak için gelmedim,” diye kaçamak bir cevap verdim ve koltuğumda kımıldandım.

Çok çabuk öğrendiğim bir şey varsa o da çoğu vampirin avcılardan hoşlanmadığıydı. Sadece huzuru sağlamak ve hem vampirleri hem de insanları korumak için çalışıyor olsam da avcı olmak uyuşturucu müptelalarının arasında bir narkotik polisi olmak gibiydi.

“Kabul etmeliyim ki bunu duyduğum için rahatladım,” dedi Cate, gerçekten de hoşnut bir hali vardı. “İzimi sürdüğünü düşünce kendimi en kötüsüne hazırlamıştım.”

Başımı iki yana salladım. “İzini sürmüyordum. Bu fikre nereden kapıldın?”

“Sorular sorup duran aşağıdaki küçük arkadaşın yüzünden.” Eliyle dans pistinin olduğu yere doğru belirsiz bir hareket yaptı. “Beni sorguya çeksin diye göndermedin mi onu?”

“Hayır, tamamen tesadüf. Geçen gün arkadaşım beni araya na kadar senin adını bile duymamıştım.”

Yüz ifadesi şaşkınlıkla tiksinti arasında gidip geliyordu. “Peter benden hiç bahsetmedi mi?”

“Geçmişinden konuşmayı sevmez.”

“Ama sen onun kız arkadaşısın.”

“Ne? Hayır.” Başımı tekrar iki yana salladım, muhtemelen biraz fazla vurgulu biçimde yapmıştım bunu. “Hayır, değilim. Onunla birlikte değilim. Kardeşiyle birlikteyim.”

Koyu renk kaşları yukarı kalktı. “Gerçekten mi? Onun ruh eşi olduğunu düşünmüştüm.”

Eğer hâlâ insan olsaydım kalbim durabilirdi. Her zaman yavaş atan kalbim daha da yavaşlamıştı.

“O Elise değil miydi?” dedim şaşkın şaşkın.

Cate bu konu canını sıkmış gibi içini çekip bakışlarını indirdi. “Peter öyle olduğunu iddia ediyordu ama ben buna asla tam olarak inanmadım.”

“Neden?”

“Bir insanı vampire dönüştürdüğün oldu mu Alice?” diye sordu anlamlı bir şekilde.

“Hayır,” dedim. “Bunu yapan vampirler gördüm ama kendim hiç yapmadım.”

“Bir vampirle onu vampir yapan kişi arasında bir bağ vardır. Kelimelerle anlatılamayacak bir bağ.” Derin bir nefes aldı. “Tamamen içgüdüsel bir şey.”

“Bunun Elise ve Peter’la ne ilgisi var anlamadım.”

“Çünkü Elise’i ben dönüştürdüm,” dedi Cate, aptalmışım gibi konuşuyordu. “Ve Peter gerçekten Elise’in ruh eşi olsaydı bunu hissederdim. Duyguların bağ yoluyla aktarıldığını biliyor olmalısın.”

Gaddarca gülümsedim. “Çok iyi biliyorum.”

Peter’ı dönüştüren kişi Ezra olduğundan ve Mae ile Ezra arasında kan bağı bulunduğundan Peter, Mae’e karşı her zaman özel bir yakınlık duymuştu. Onu sevmiyordu, Ezra’nın sevdiği şekilde değil, ama ona çok değer veriyordu. Uzun zamandır Jack ve Peter’la olan ilişkimin başlangıçta o kadar karmaşık olmasının nedenlerinden birinin de bu bağ olduğundan şüpheleniyorduk.

“Öyleyse bilirsin. Peter’dan hiçbir zaman hoşlanmadım ama Elise’le gerçekten bağlı olsalardı bu mümkün olmazdı.”

“Sen ve Peter anlaşıyor muydunuz?”

“Gayet iyi anlaşıyorduk ama gerçekte ondan hiç hoşlanmadım,” diye açıklık getirdi. “Bunu Elise’in hatırı için yaptım, Peter’a ne kadar düşkün olduğumu anladığım zaman. Ben hep Peter’ın çok sıkıcı olduğunu düşünmüşümdür.”

“Onun hatırına ılımlı davranman ne incelik,” dedim çünkü Cate iltifattan hoşlanan birine benziyordu ve ben de konuşmaya devam etmesini istiyordum.

“Onun için her şeyi yapardım,” dedi usulca, neredeyse kendi kendine konuşur gibiydi, bakışlarını uzaklara dikti. Sonra gözlerini kırptırıp tekrar bana baktı, şimdi bakışları öncekinden daha keskindi. “Madem benim peşimde değilsin öyleyse neden buradasın?”

“Çünkü Olivia sana benden bahsettiğinde tuhaf davrandığını söyledi,” dedim dürüst davranıp. “Ben de Peter hakkında ona yardımı olabilecek bir şey biliyordur belki diye düşündüm ya da ona zarar vermek isteyebileceğinden korktum.”

Tehditkâr bir edayla güldü. “Tuhaf davrandım çünkü arkadaşının -ve şimdi de senin- buraya Peter’ın isteğiyle geldiğini sandım, gecikmiş bir intikamı almak için falan. Bir çift vampir avcısı tarafından takip edilmek retikte olmak için yeterli bir neden.”

“Peter beni neden senin peşine taksın ki?”

“Çünkü Elise ölürken yanımdaydım ve Peter orada değildi.”
Sustu, güçlkle yutkundu. “Çünkü onu kurtaramadım.”

“Sanırım Peter onun ölümü konusunda herkesten çok kendini suçluyor,” dedim açıkça.

“Doğruluk payı var,” dedi Cate. “Sık sık eğer Peter kalsaydı Elise hâlâ hayatta olur muydu diye düşünürüm.”

“Elise’e ne oldu?”

Cate kuşkuyla başını iki yana salladı. “Peter sana gerçekten hiçbir şey anlatmadı mı?”

“Tüm bildiğim Elise’in adı geçince bile kederlendiği.”

Bu tam olarak doğru değildi. Peter bana Elise’ten hiç bahsetmemişti, elle tutulur hiçbir şey söylememişti ama Ezra beni elinden geldiğince bilgilendirmişti.

“Peter her zaman aşırı duygusallık sergileme eğilimindedir,” dedi gözlerini devirerek. “İkinci buluşmalarında Elise’ten onunla kaçıp evlenmesini istedi. Karşıma alıp mantıklı bir konuşma yapmasaydım Elise genç ve toy olduğundan onunla gidecekti.”

“Ama sonunda evlendiler, değil mi?”

Başını salladı. “Evet. Galiba... on yıl evli kaldılar.”

“Elise’in ölümüne kadar,” dedim.

“Peter Amerika’daydı, Ezra’yla birlikte aptalca işler kovalıyordu.” Cate konuşurken gözlerini yere dikti. “Elise ondan ayrılmak istemiyordu. Peter neredeyse emredercesine onunla gitmesini istedi. Elise onu sevdiği için, yeminine bağlı kalmak istediği için razı oldu. Ama Peter onu çağırana kadar bekledi. Elise’in tüm hayatını geçirdiği eski çiftlik evini satıyorduk, alıcı bulmak için kuzeye gittik. O zamanlar vampirler bölgelerine karşı fazla korumacı olabiliyorlardı, yanlışlıkla başka bir vampir bölgesine girdik. Özür dileyip kaçmak istedik, Elise için elimden geldiğince savaştım ama...”

“Onu öldürdüler mi?” diye nazıkçe sordum çünkü Cate sessizliğe bürünmüştü.

Cate yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. “Göğsüne dirgen sapladılar. Tam kalbine.”

“Ona saldıran vampirleri yakalayabildin mi?”

“Hayır.” Sonunda başını kaldırıp bana baktı. “O anda bana yardım edecek kimse yoktu, diğer vampirler yoktu, tek başıma da onlarla başa çıkamadım. Peter ve Ezra nihayet İrlanda’ya döndüğünde diğer vampirler çoktan gitmişti, bir daha da izlerini bulamadık.”

“Ben sadece Peter’ın aramayı bu kadar kolay bıraktığına inanmıyorum,” dedim.

Cate odada yankılanan derin bir sesle güldü. “Bırakmadı. Bakmadığı yer kalmadı, ta ki sonunda Ezra onu boş yere çabaladığına ikna edene kadar. Bence perişan halde oluşu da vazgeçmesinde etkili oldu. Katilleri bulmak Elise’i geri getirmeyecekti.” Cate gözlerini tekrar yere indirdi. “Hiçbir şey onu geri getiremezdi. O yüzden de aramanın bir anlamı yoktu.”

“Peter onu seviyordu,” dedim. Bunu kendime hatırlatmak için mi, yoksa Cate’i ikna etmek için mi söylediğimi bilmiyordum.

“Biliyorum.” Başını salladı. “Her zaman da biliyordum. Ama yeterince sevmiyordu.”

“Yeterince mi sevmiyordu, yoksa senin kadar mı sevmiyordu?”

Başını kaldırıp koyu renk gözlerini gözlerime dikti. “Belki ikisi de aynı şeydir.”

Döner merdivenden indiğim anda Olivia, “Biraz hava almam lazım,” dedi.

Birden kalabalığın içinden çıkıp koluma yapıştı, Bobby de bir adım gerisinden geliyordu. Daha Cate’in bana söylediklerinin manasını çözecek fırsatım olmamıştı ama Olivia buna zaman olmadığına karar vermişti demek.

“Bu telaş da ne?” diye sordum Olivia beni kapıya doğru götürürken.

“Hiç takip edildiğin duygusuna kapıldığın oldu mu?” diye sordu Olivia.

Boynumu uzatıp baktım. “Bizi takip eden kim?”

“Bakma,” dedi Olivia sertçe.

“Evet Alice,” diye söze karıştı Bobby. “*Takip Ediliyorsanız Yapmamanız Gereken Şeyler’e Giriş*. Gerçek bir ders değil tabii, bir ders için komik bir isim. Ama sen ne demek istediğimi anladın.”

Caddeye çıkınca Olivia’nın beni Rolls-Royce’a götürmesini bekledim, oysa kolumu çıkaracak gibi çekiştirerek caddeden karşıya, Vltava Nehri boyunca uzanan yola doğru sürüklüyordu.

“Eğer peşimizde biri varsa neden arabaya binmiyoruz?” diye sordum.

“Çünkü peşimizdekinin kim olduğundan emin değilim ve arabasının başına bir şey gelirse Rebekah beni öldürür.”

Günlerden salı olduğundan ve vakit de gece yarısını epey geçtiğinden kulübün çevresindeki sokaklar hemen hemen boş-

tu. Alçak bir duvar bizi sakince akan nehirden ayırıyordu, daha ötede, şehrin göz kırpan sarı ışıkları görölüyordu. Diğer tarafımızda barlar ve binalar yerini serin bir rüzgârın parlak yeşil ağaçları hışırdattığı parklara bırakıyordu.

Vampir kulübünden yeterince uzaklaştığımızı ve artık rahatça konuşabileceğimizi düşünerek, “Nereye gidiyoruz peki?” diye sordum.

Olivia omzunun üstünden arkamızı kontrol etti. “Yürü, yürü, yürü.”

“Peşimizdeki kim?” Medet umarak Bobby’ye baktım ama o omuzlarını silkmekle yetindi.

“Bilmiyorum,” dedi Olivia. “Belki de kimse. Görmedim, sadece takip edildiğimiz hissine kapıldım.”

“Böyle ne kadar yürüyeceğiz?” diye sordum çünkü ortalarda kimse görünmüyordu ve arabadan gittikçe uzaklaşıyorduk.

Olivia, “Ne kadar gerekiyorsa o kadar,” diye kestirip attıysa da adımlarını biraz yavaşlattı, şimdi canımızı kurtarmak için koşturmaktan ziyade normal adımlarla yürümeye başlamıştık.

“Cate’le işler yolunda gitti mi?” diye sordu Bobby. “Bir şey öğrenebildin mi?”

“Bilmiyorum.”

Kuşkuyla bana baktı. “Bilmiyor musun? Sana bir şey söyledi mi söylemedi mi?”

“Bir sürü şey söyledi ama söyledikleri ne kadar önemli bilemiyorum.”

Herhalde Bobby bir şeyler daha soracaktı ama birkaç metre ileride iki kişi göründü. Yakındaki bir sokaktan yürümekte olduğumuz yola çıkmışlar, doğrudan bize doğru geliyorlardı.

Vampir olduklarını anlayabileceğim kadar yakınımızdalar, Nosferatu siskalığındaki Cyrus önden geliyordu. Sol tarafında başka bir vampir vardı, hem daha kısa boylu hem de daha geniş yapılıydı, bu da onu Cyrus’a kıyasla epey bodur gösteriyordu.

İkisinin üzerinde de birbirine benzer uzun, siyah pardösüler vardı, büyük ihtimalle daha tehditkâr görünmek için böyle gi-

yinmişlerdi ama tersine daha komik bir görünüme sahip olmuşlardı. Kötü ve tehlikeli görünmek için kostümler giymiş çocuklara benziyorlardı ve inandırıcı olmaktan çok uzaklardı.

“Dönsek mi?” diye sordu Bobby.

“Hayır. Kaçarsak peşimize düşerler,” dedi Olivia sakin bir sesle.

Geçip gitmeleri için kaldırımda geniş bir alan bırakarak kenara çekildik ama yanlarından geçerken Cyrus bana omuz attı. Olivia ile ben anında durduk ve saldırırlarsa yüzleşebilmek için arkamızı döndük.

“Dikkat et!” diye bağırdı kısa boylu vampir.

Cyrus bize doğru döndü, yüzüne mide bulandırıcı bir gülümseme yayıldı. “Bak sen. Demek savunmasız vampirlere saldırıyorsunuz. Sizi Ajans’a şikâyet etmek lazım.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, bacaklarımı açıp bir refleksle yumruklarımı sıktım.

“Sorun çıkarmak istemiyoruz,” dedi Olivia, sarhoşmuş gibi konuşuyordu. “Sadece yürüyüşe çıktık.”

Ben dövüşe hazırlanırken Olivia onları yatıştırmaya çalışıyordu. Daha önce pek çok kez onu hafife almalarını sağlayıp üstünlük elde etmişti, aptala yatarak, kur yaparak, kendini zayıf göstererek ya da sarhoş numarasıyla. Başka koşullarda son derece işe yaradığını bilsem de şu anda işe yarayacağından emin değildim.

Cyrus ne kadar tehlikeli olduğumuzu bildiği halde kavga çıkarmaya çalışıyordu.

“Zırvalamayı kes,” dedi sertçe. “Ben ve arkadaşım Omar *tam olarak* neyin peşinde olduğunuzu biliyoruz.” Arkasından bize bakıp alaycı alaycı gülümseyen arkadaşını işaret etti.

“Ne duydunuz bilmiyorum,” diye devam etti Olivia serinkanlı bir biçimde. “Ama biz tatildegiz. Eski dostlarımızı ziyaret edip çevreyi geziyoruz.”

“Boş zamanlarınızda ne yaptığınız umurumuzda değil,” diye çemkirdi Omar, bariz bir Slav aksanıyla konuşuyordu. “Ama

kim olduğunuzu ve kimin için çalıştığınızı biliyoruz. Ve Basarab Hanedanı buna daha fazla göz yummayacak.”

Olivia şaşkınlıkla güldü. “Basarab Hanedanı mı? Yine mi piyasaya çıktılar?”

Bu sözler Cyrus’ı öfkелendirdi. “Şimdi gülüyorsun ama yakında Ajans için çalışan kimse gülemeyecek.”

“Bunlarla uzlaşamayacağımıza göre lafı uzatmak gereksiz.” Olivia elbisesinin uzun tül kollarını yukarı sıvadı. “Öyleyse şu işi bitirelim.”

En yakınında Omar olduğundan Olivia önce ona saldırdı. Cyrus üstüme atılınca ben de ona vurdum, çenesine sıkı bir yumruk indirdim. Bir yumruk daha atacaktım ki yok oldu.

Birden arkamda biterek bacaklarıma tekme attı. Kendimi toplayıp tekrar doğruldum ama hayal kırıklığıyla farkına vardım ki Cyrus inanılmaz bir hızla hareket eden o ender vampirlerden biriydi.

Bir defasında onun gibi çok hızlı hareket eden bir vampirle, daha doğrusu bir *Lycan*’la dövüşmüştüm, adam sanki ısınabiliyordu. Ama şimdi kendimi daha da hazırlıksız hissediyordum, özellikle de bütün acil durum silahlarım Bobby’nin ceketindeyken.

Olivia onu bir hayli zorlayan Omar’la uğraşırken ben de elimden geldiğince Cyrus’ın saldırılarını savuşturuyor, hamlelerini tahmin etmeye çalışıyordum, bu sayede ona bir iki kez vura bildiysem de bunlar onu yere yıkacak kadar sert darbeler değildi.

“Bobby, kazık!” diye bağırdım.

Bobby’nin fırlattığı kazık havada bana doğru uçuyordu. Cyrus bir anda kazığı havada kapıp üstüme çullandı ve beni sert betonun üstüne devirdi. Ben yerde sırtüstü yatarken kazığı havaya kaldırıp bana saplamaya hazırlandı.

Uzun ve sivri dişlerini göstererek, “Basarab müritlerine asla bulaşma,” dedi.

Cyrus daha bir şey yapamadan bir kazığın ona saplandığını duydum –eti yırtan metalin sesini. Cyrus’ın gözleri kocaman

açıldı, irislerini saran kılcal damarlar parçalanırken göz akları kanla doldu.

Öne doğru yıkılınca üstüme düşmesin diye onu ittim. Bobby önümde duruyor, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

“Onlara kazığı genelde senin sapladığını biliyorum ama bu kez görevi ben üstleneyim dedim, ölmeyesin diye.”

Yaptığı çok etkileyici bir şey gibi görünmese de kaburgaların arasından kayması için kazığı vampirin tam olarak neresine saplayacağını bilmek ciddi bir eğitim ve beceri gerektiriyordu. Bobby kemiklerimizden tekini bile kıracak kadar güçlü değildi, o yüzden kazığı saplayacağı ideal boşluğu bulması gerekmişti.

“İyi yaptın,” dedim ayağa kalkarken.

Arkamızdan Olivia’nın öfkeyle homurdandığını duydum, dönüp baktığımda Omar’ı tam da kafasından yakalarken gördüm. Vampirin kafasını sertçe döndürünce büyük bir çatırtı sesi geldi, sonra kafayı yukarı doğru çekip kopardı.

Omar’ın boynundan fişkıran kanlar Olivia’nın pahalı elbisesini baştan aşağı leke içinde bıraktı, o zaman Olivia’dan hüsrarla bir inilti daha çıktı. Omar’ın başsız cesedi yere yığılınca Olivia elbisesine daha fazla kan sıçramasın diye onu tekmeleyerek kenara itti.

“Avcılığı bırakmamın en büyük nedeni bu işte.” Umursamaz bir tavırla Omar’ın kafasını nehre fırlattı. “Öyle güzel elbiselerimi mahvettim ki.”

“Bir dakika, cesetleri nehre mi atıyoruz?” diye sordu Bobby.

Olivia, Omar’ın cesedini kaldırıp başından sonra onu da nehre attı. “Polisle uğraşmaktan daha kolay. Ayrıca bu Ajans’tan onaylı bir öldürme olmadığı için ortalığı bizim temizlememiz en iyisi.”

Bobby etrafımızdaki boş sokaklara göz gezdirdi, neyse ki vakit geç olduğundan ve kulüplerin epeyce uzağında bulunduğu-muzdan burası tenhaydı ve uğraşmamız gereken rahatsız edici görgü tanıkları yoktu.

Kazığı Cyrus'ın göğsünden çekip çıkardım ve giysilerine sileerek kanları temizledim. Olivia'nın yaptığını yapıp vampirin cesedini Basarab destekçisi dostuyla birlikte yüzüp gitsin diye nehre attım.

Kazıkları saklaması için Bobby'ye geri verirken, "Basarab Hanedanı nedir?" diye sordum Olivia'ya.

"Dünyayı vampirlerin yönetmesinin ve insanlara sığır muamelesi yapılmasının gerekliliğine inanan bir grup vampir." Açıklamayı yaparken bu duyduğu en aptalca şeymiş gibi bir hali vardı. "Yüzyıllardır bir ortaya çıkıp bir yok oluyorlar ama bir türlü kökleri kurumuyor."

"Mantıklı, ne de olsa vampir tarikatı," dedi Bobby.

Olivia, "Pes," diyerek güldü.

"Basarab ne demek?" diye sordum.

"Dracula'yı duydun mu?" dedi Olivia, sonra yanıt beklemeden devam etti. "Ya da müritlerinin dediği gibi Dracul'u? Hanedanlık döneminde Romanya'da Basarab Hanedanı'nın bir üyesiydi. İlk vampir o değildi, kesinlikle değildi, yönetimi insanlardan devralmamız fikrini ilk ortaya atan da o değildi. Ama en başarılı vampirlerden biriydi ve bu görüşün yayılmasında büyük katkısı oldu."

"Ah, yani dubstep'te Skrillex'in olduğu gibi," dedi Bobby.

Olivia ona sinirli sinirli baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, umurumda da değil."

Sonra dönüp arabaya doğru yürümeye başladı, Bobby ve ben de peşinden gittik.

"Avcı olduğumuzu kimseye söyledin mi?" diye sordum Olivia'ya hâlâ kimsenin bizi duyamayacağı kadar kulübün uzağındayken.

Olivia abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Yapma Alice. Bu işte senden çok daha eskiyim. Öyle bir aptallık yapar mıyım? Ayrıca emekliyim."

"Cate seninle benim avcı olduğumuzu biliyor," dedim, bunu duyunca yüzünün şekli biraz değiştiyse de yürümeye devam etti.

“Sen benden bahsedince korkmasının nedeni de buymuş. Şu iki Basarab pisliği de vampir olduğumuzu biliyordu.”

Olivia dudaklarını büzüp kaşlarını çattı. “Ajans çok tedbirli ve gizli hareket ediyor, işinin hakkını veren hiçbir avcı da kendini açık etmez.”

“Anlaşılan gizli kimliğin deşifre olmuş,” dedi Bobby.

“Sırrı ortaya çıksaydı Batman ne yapardı?” diye sordum.

Bobby alaycı bir tavırla güldü. “Sırrının ortaya çıkmasına izin vermezdi ki. O Batman.”

23

Rebekah'nın uğursuz malikânesinde onunla ve ürpertici hizmetçileriyle oyalanmaya gerek olmadığından Bobby ve ben malikânenin önündeki yolda Olivia'dan ayrıldık. Olivia bir şey duyarsa bizi haberdar edeceğine söz verdikten sonra Rebekah'nın hizmetçilerinden birine elbisesindeki kan lekelerini temizletmek için içeri girdi.

Yakında güneş doğacaktı ve bitkin haldeydim, o yüzden Amsterdam'a dönerken Mercedes'imi Bobby kullandı. Yolcu koltuğunda iki büklüm otururken gözkapaklarım iyice ağırlaşır da uyku bastırana kadar manzarayı seyrettim.

Son zamanlarda geçirdiğim uzun ve yorucu günlerden sonra güzel ve dinlendirici bir uyku çekmeyi umut ediyordum. Ama hayatımdaki hiçbir şey bu kadar kolay olamazdı tabii.

Bu defa önce tenimi ısıtan gün ışığını hissettim, Bobby'ye klimayı açmasını söylemek için gözlerimi açtım. Ama gözlerimi açtığım anda arabada olmadığını gördüm. Yine mavi çiçeklerle dolu tarladaydım ama buna şaşırmasamalıydım çünkü önceden kokularını almaya başlamıştım bile.

“Yine ne oldu?” İnleyerek çiçek tarlasının içinde doğruldum.

“*Alice,*” diye seslendi bana, onu göremeden sesini duydum.

Az sonra ortaya çıkıp tepeden aşağı süzölmeye başladı. Her zamankinden daha uzağımda durdu. Rüyaların çoğunda elimi uzatsam ona dokunabilecekmişim gibi gelirdi ama bu kez yüzünü bile zar zor seçebiliyordum.

Her şeyiyle normalden daha bulanık ve silikti. Sesi hariç, sesi hâlâ rüyayı kaplıyordu.

“Tehlike yolda,” dedi o ulvi sesiyle. “Hazırlıklı olmalısın.”

“Neye hazırlıklı olmalıyım?” Sarmaşıkların yürüdüğü elimde tuhaf bir gıdıklanma hissettim. Daha rüyanın başındaydım ama oluyordu işte. Çiçekler beni ele geçiriyordu.

“Zaman azalıyor.”

“Öyleyse bana ne yapmam gerektiğini söylemen gerek!” diye bağırdım çiçeklerden kurtulmaya çalışarak. “Zaman bu kadar önemliyse bana zaman kaybettirmemen lazım.”

“Bütün cevapları bilmiyorum Alice,” dedi kederle. “Onları kendin bulmak zorundasın. Ve kurtulmak istiyorsan hızlı hareket etmelisin.”

Artık onu göremiyordum çünkü çiçekler beni aşağı çekiyordu. Önceden beni sadece yere yapıştırırlardı ama şimdi toprağın içine doğru bastırıyorlardı. Beni içine çeken toprak soğuk ve ağırdı. Tırmalayıp çığlık atmaya çalıştım ama hepsi boşunaydı.

“Alice?” dedi Bobby beni sarsarak, yanıt olarak saldırıp koluna vurdu. “Ah! Alice!”

“Kahretsin, özür dilerim.” Gözlerimi kırıştıtarak doğruldum, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. “İyi misin? Özür dilerim. Kötü bir rüya görüyordum da.”

“Sorun yok, iyiyim. Sanırım.” Omzunu ovuşturarak temkinli bakışlarla baktı bana. “Sen iyi misin? Şey görünüyorsun... sarılmış.”

Gülümsemeye çalıştım. “İyiyim. Her şey yolunda. Beni neden uyandırdın?”

“Çünkü geldik.”

Etrafıma bakınınca apartmanın altındaki otoparkta, Milo’nun Lexus’ıyla Jack’in DeLorean’ı arasında olduğumuzu fark ettim.

“Vay canına. Ne zamandır uyuyorum ben? Sanki gözlerimi kapayalı daha birkaç saniye olmuş gibi.”

“Uyurken genelde öyle gelir,” dedi Bobby tuhaf bir biçimde bana bakmaya devam ederek. “Bütün yol boyunca uyudun. İyi olduğuna emin misin?”

Tekrar, “Evet iyiyim,” dedimse de Bobby de ben de buna ikna olmamış gibiydik. “Hadi içeri girelim.”

Bu gerçekte kendimi hiç uyumamış gibi hissettiğimi açıklamaktan daha kolaydı. Daha çok tuhaf bir ışınlama yaşamıştım sanki, ağzım burnum hâlâ toprak kokusuyla doluydu. Yüzeye çıkmaya çalışırken tırnaklarıma dolan toprağı hâlâ hissedebiliyordum. Ama tırnaklarıma baktığımda topraktan eser bile yoktu.

Öyle de olmalıydı zaten, çünkü o sadece bir rüyaydı. Son derece gerçekçi ve korkunç bir rüya.

“Balayıyla ilgili her şeyi ayarladınız, değil mi?” diye sordum Bobby’ye, gördüğüm rüyayı daha fazla düşünmemek için normal konulardan bahsetmeye can atıyordum.

Bobby başını salladı. “Evet. Uçakla gideceğiz, Milo yollarda vakit kaybetmek istemedi, ben de uyuyabileceğim böylece.”

“Güzel.” Başımı salladıktan sonra derin bir nefes aldım. “Her şey yolunda.”

Eve girdiğimizde ortalık sakindi ve storlar inikti, demek daha kimse kalkmamıştı ama zaten vakit daha öğleyi yeni geçmişti. Sessizce yatak odama yürüdüm, Jack sırtı bana dönük uyuyordu.

Matilda yatağın ucunda yatıyordu, beni görünce kuyruğu birkaç kez sallandı. Ayakkabılarımdan kurtulup pantolonumu çıkardıktan sonra Matilda’nın başını okşadım, sonra da yatağa girdim. Jack örtülerin altında üstü çıplak yatıyordu, kollarımı beline doladım, sokulup başımı sırtına dayadım, şimdi yavaş ve düzenli kalp atışlarını iyice duyabiliyordum.

“Hey, dönmüşsün,” diye mırıldandı uykulu uykulu. “Nasıl gitti?”

“Sonra anlatırım.”

Bana bakmak için dönüp gözlerinin önündeki saçları geri itti. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” diye yalan söyledim.

Mavi gözleri yüzümü inceliyordu, bana inanıp inanmadığını bilmiyordum, belki de konuşmadan önce rahatlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

“Seni özledim,” dedi sonunda.

“Ben de seni özledim.” Onu dudaklarından hafifçe öptüm, beni kollarına çekince başımı göğsüne koydum.

Bu kez gerçekten uyumayı umarak gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalarken Prag yolculuğundan bir şeyin içimi kemirdiğimi hissettim. Cate’in bana verdiği tuhaf tepkiden, vampir avcısı olduğum gerçeğinin şimdi az çok ortaya çıkmış olmasından ya da Basarab Hanedanı’nın tekrar dirilmesinden (ne demekse) daha başka bir şeydi bu.

Derinlerde beni rahatsız eden başka bir şey vardı, daha az ölümcül ama daha kişisel olduğu için çok daha dehşet verici bir şey. Bu Cate’in söylediği ve her şeyden çok sevdiğim adamla yataırken etkisinden kurtulamadığım bir şeydi.

Cate, Elise’in Peter’in ruh eşi olmadığı kanaatine varmıştı. Eğer Elise ve Peter birbirlerine ait değildiyse bunun benim için anlamı neydi? Ben gerçekten Jack’in ruh eşi miydim peki? Yoksa bir defasında Ezra’nın ileri sürdüğü gibi aslında hiçbirinin ruh eşi değil miydim? Belki de *Dampyr* olduğum için onlara güçlü tepkiler vermiştim ama ruh eşim içlerinde değildi.

Belki de benim ruh eşim yoktu.

“Ee?” dedi Jack beklentiyle bana bakarak. “Şimdi anlatmak ister misin?”

Eve döndükten sonra akşamın geç saatlerine kadar olaysız bir şekilde uyumuştum, uyandığımda Jack işteydi, Milo ve Bobby de balayı için evden ayrılmışlardı bile. Ben de yalnızlığımı laptop’ımın başına geçip Cate Brennan ya da kanla bağlanma hakkında bir şeyler arayarak geçirmiştım ama her iki aramada da işe yarar bir şey bulamamıştım.

Jack’in geldiğini duyunca tüm açık sekmeleri kapatıp Basarab Hanedanı hakkında daha masum bir araştırmaya başladım.

Jack köpekle oynadıktan sonra beni alnımdan öptü, sonra yanıma oturup ayaklarını karşısındaki boş sandalyeye uzattı. Mavi gözlerinde çok tuhaf bir bakış vardı –düşünceli ve gergin bir bakıştı bu. Normalde gülümseyen yüzünde alakasız durmasa o kadar da tuhaf bir bakış değildi belki.

Önce rahatça anlatabileceğim kısmından başlamaya karar vererek, “Şu tuhaf tarikattan vampirlerle kapıştık,” dedim.

Anlatmayı bitirdiğimde yüz ifadesi değişmiş, bastırılmış bir endişeyi yansıtır olmuştu, tam zamanlı bir avcı olarak çalışmaya başladığımdan beri bu bakışları görmeye alışmıştım. Kendime dikkat edeceğimi biliyordu ama beni öldürmeye kalkışabilecek vampirlerle karşı karşıya kalmamdan hiç hoşlanmıyordu.

“Gerçekten iyi misin?” diye sordu, ne kadar endişelendiği ortada olsa da bunu göstermemeye çalışıyordu.

“Evet. Gerçekten iyiyim.”

“Bu sabah bana anlatmak istediğin bu muydu?”

“Evet.”

Başını çevirip ensesini kaşıdı. “Hımm.”

“Sen iyi misin?” Elini tutabilmek için laptop’ımı kapatıp sandalyemi ona yanaştırdım.

“Evet,” dedi ama sesi hiç de öyle çıkmamıştı, kaşlarını da çatmıştı. “Sadece tuhaf bir gün geçirdim.”

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum. Bol müşterili yoğun bir gündü, yani iyiydi. Bütün gün insanlar bana normalde olduğundan daha çok bakıyorlarmış gibi tuhaf bir hisse kapıldım.”

“İnsanlar sana her zaman bakıyor,” dedim.

İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda, ben daha ölümlüyken, insanların Jack’i açık açık süzüp onunla flört etmesi beni çok rahatsız etmişti. Jack çok seksiydi, vampir standartlarına göre bile hem de, bu olağanüstü çekiciliğiyle birleştğinde her zaman bakışları üstünde toplamasına neden oluyordu.

“Biliyorum. Ama bakanlar sadece insanlar değildi.”

Şaşkınlıkla doğruldum ama elini bırakmadım. “Ne demek istiyorsun?”

Zaman kazanmak ister gibi dudaklarını yaladı, sonunda, “Dükkâna bir vampir geldi,” dedi.

“Sonra?”

“Peşimde dolanıp boyuna sorular sordu. Hepsi zararsız sorulardı, o ya da şu kitabın adı, New 52 hakkında ne düşündüğüm, hangi kitabı tavsiye ettiğim gibi basit sorular.”

“Anormal bir şey yok gibi,” dedim ihtiyatlı bir şekilde. “Tuhaf olan neydi peki?”

“Kadının bana bakışları. Hayrete düşmüş gibi bakıyordu.” Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak uzaklara daldı. “İnsanlar bir şeyin *hayret verici* olduğunu söylediğinde genelde havalı ya da çok güzel olduğunu falan anlatmak isterler. Ama onun bakış-

ları *hayrete düşme*'nin tam da sözlük tanımına uyar şekildeydi. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı ve gözleri de kocaman açılmıştı.”

“Adını öğrenebildin mi?”

“Hayır. Açıkçası onunla pek konuşmamaya çalıştım. Sonunda ofiste yapacak önemli bir işim varmış gibi davrandım, Jeroen gelip de onun gittiğini haber verinceye kadar da orada saklandım.”

“Kadının vampir olduğundan emin misin?”

Jack saçmalamışım gibi baktı bana. “Yapma Alice. Vampir görünce tanırım herhalde.”

“Özür dilerim. Tabii ki tanırsın.” Özür dilercesine gülümse-dim. “Nasıl biriydi?”

“Sarı saçlı, mavi gözlü, açık tenli. Kırk yaşlarında falan dönü-şüm geçirmiş olsa gerek, tabii dönüşeli ne kadar olduğu hakkın-da hiçbir fikrim yok. Ama en çok dikkat çeken yanı aksanıydı.”

Meraklanarak sordum, “Aksanı mı?”

“Evet, Alman aksanıydı ama hafiften kayıyordu. Belki de Avustralyalı.” Biraz durup düşündü. “Sanki Avustralya’da doğmuş da gelişim çağında Almanya’ya taşınmış gibi. Ya da tam tersi.”

“Dikkatini çeken başka bir şey oldu mu?”

“Ben...” Jack başını kaldırıp bana baktı, omuzları gevşedi. “Onu bulmaya çalışacaksın, değil mi?”

“Deneyeceğim.”

Sandalyesinde arkasına yaslandı ama elimi bırakmadı. “Beni böyle kollamana gerek yok. Büyük ihtimalle önemli bir şey de-ğil zaten.”

“Jack, bu işimin bir parçası. Evet, güvende olduğundan emin olmak istiyorum ama aynı zamanda Ajans adına bu bölgenin gü-venliğini sağlamakla da yükümlüyüm. Kötü davranışlar sergile-yen vampirlerle ilgili tüm iddiaları ciddiye almak zorundayım.”

“Kötü davranmıyordu,” dedi karşı çıkarak. “Belki de benden hoşlandı. Biliyorsun ki çekici bir adamım ben.”

Gülümsedim. “Biliyorum.”

“Elbette tuhaf ama onun tehlikeli olduğundan emin de-ğilim.” Masaya doğru eğildi. “Tekrar gelirse onu araştırmana ses

çıkarmam. Ama o zamana kadar uzak duramaz mısınız? Garip bir yabancıyla kavga ederek müşterileri korkutup kaçırmayı istemiyorum. İş açısından iyi olmaz bu.”

“Tamam,” dedim yumuşayarak. “Ama yine tuhaf bir şey olursa bana haber vereceğine söz vereceksin, özellikle de bu kadınla ilgili.”

“Söz.” Bana kocaman gülümsedi, daha önceki tedirginliği sonunda uçup gitmiş gibiydi. “Hey, şu Catherine denen vampirle görüşme nasıl gitti peki? Sana bir şey söyledi mi?”

“Pek sayılmaz. Yani bilmediğim bir şey söylemedi,” dedim, sonra taktik değiştirmeye karar verdim. “Elise hakkında ne kadar bilgin var?”

“Fazla değil. Peter onun adını bile anmıyordu. Bildiklerimin çoğunu Ezra’dan öğrendim,” dedi. Demek Jack de benim bildiğimden fazlasını bilmiyordu. “Neden? Ne öğrenmeyi umuyordun?”

“Bilmiyorum. Herhangi bir şey.” Derin bir nefes aldım. “Elise öldürülmüş. Bunu biliyor muydun?”

“Evet. Vampirlerle boğuşmuş sanırım.”

Başımı salladım. “Katillerini bulamamışlar.”

“Ezra bir defasında bundan bahsetmişti. Her yeri aramışlar ama o serseri yerel vampir sürüsünün izini bile bulamamışlar.”

Uzaklara dalıp Elise’in ölümüyle ilgili bildiklerimi düşünürken, “Gerçekten çok ilginç, değil mi?” diye sordum. “Yıllarca İrlanda’da hiçbir sorunla karşılaşmaksızın yaşasın, sonra tam taşınmak üzereyken öldürülsün.”

“Eyvah,” dedi Jack, ona bakınca yüzündeki şaşkın gülümsemeyi gördüm. “Bu bakışı tanıyorum.”

“Hangi bakışı?”

“Şu anki bakışını.” Beni işaret etti. “Bu cinayeti çözmeye çalışacaksın, değil mi?”

“Aslına bakarsan hayır. Bunun çözülebilecek türden bir cinayet olup olmadığını bile bilmiyorum,” dedim. “Ama evet, araştırmayı düşünüyordum.”

“Elise öleli yüz yıldan fazla oldu,” dedi Jack. “1800’lerdeydi, değil mi?”

“Kimse bana tam tarihini söylemedi ama Ezra’nın dediğine göre Catherine’i son görüşünün üzerinden en az 150 yıl geçmiş, öyleyse 1864, hatta daha da önce olmalı.”

Jack umutsuzluğa kapılmış gibi hafifçe ıslık çaldı. “Faili meçhul vaka. Belki de hiç olmayan ipuçlarını araştırmayı gerçekten istiyor musun?”

“Belki Peter’ı biraz huzura kavuşturabilirim.”

“Hâlâ onun mutsuzluğundan kendini sorumlu tutuyorsun.”

“Sen tutmuyor musun sanki?”

“Bazen, evet,” dedi kabullenerek, sesinde alışılmadık bir keder vardı. “Hayatımı seninle paylaşmayı seviyorum, yani Peter’ın ne kaçırdığını tam olarak biliyorum ve bunun onu üzdüğünü de anlıyorum. Ama onun da kendi hayatı var. Ayrıca son zamanlarda onunla çok konuştum, gerçekten mutlu gibi görünüyor.”

“Umarım öyledir,” dedim.

Bana bakıp hafifçe gülümsedi. “Ama bunun Peter’ı daha çok mutlu etme olasılığı varsa ve bunu yapmak seni de mutlu edecekse o zaman desteklerim. Ne zaman bana ihtiyacın olursa yanında olacağım.”

“Stoker & Hawthorn Reklam Ajansı. Ben Sabine. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Ben ofisin kapısını açarken danışma görevlisi telefonu cevaplıyordu. Beni görünce koca gözlüklerinin altından kibarca gülümseyip bir dakika beklememi ister gibi işaret parmağını havaya kaldırdı.

Lobideki parlak siyah koltuklardan birine oturdum. Karşımdaki duvarda su dekoru vardı, renkleri durmadan değişen ışıklarıyla tavandan yere kadar inen şelale bekleme odasını pastel renklere boyuyordu.

Abner odasının bulunduğu koridordan çıkıp geldi. Gri paltosunu koluna atmış, fötr şapkasını takmıştı, yüzünde oldukça sert bir ifade vardı. Beni görünce bir an durup şaşkınlıkla gülümsedi.

“Seni görmeyi ummuyordum. Tatilin tadını çıkarıyorsun sanıyordum.”

“Bobby tatilde,” diye açıkladım. “Ben hâlâ şehirdeyim.”

“İş için mi bekliyorsun?”

“Aslında Ettie’yle konuşmak için gelmiştim ama işim yok. Bana ihtiyacınız mı var?”

“Belli bir şey yok, hemen şu anda da değil, ama belki,” dedi Abner, üzgün görünüyordu. Kirli beyaz renkteki gömlek elbisesinde de birkaç kan lekesi göze çarpıyordu.

Sabine telefonu kapatmış, bana bir şey söylemek için kibarca sohbete ara vermemizi beklemişti. “Bayan Bonham, Bayan

Lefevre'i görmeye mi gelmiştiniz?" Başımı salladım. "Burada olduğunuzu haber vereyim."

Sabine, Ettie'ye geldiğimi söylemek üzere koridorda kaybolunca tekrar Abner'a döndüm. "Neler oluyor?"

Yorgun bir tavırla yanımdaki koltuğa çöküp şapkasını çıkardı. "Son zamanlarda daha fazla insan ölüyor gibi."

"Vampirlerin insanlara karşı işlediği suçlarda artış mı var?" diye sordum.

"Hâlâ veri tabanı oluşturmakla meşgulüm, o yüzden elimde henüz kesin sayılar yok. Ama galiba öyle." Sustu. "Belki de sadece uzun bir geceydi."

"Ne oldu?" diye sordum gömleğindeki kanlara göz gezdirerek.

Abner parmaklarını şapkasının siperinde gezdirdi, konuşmaya başlayınca gözlerini ellerine dikti. "Arayıp De Wallen bölgesinde bir sorun olduğunu bildirdiler. Oraya gittiğimde on sekiz yaşlarında bir genç kız ara sokakların birinde yatıyordu, *beethoer* olabileceği aklıma bile gelmedi.

"Gırtlığı parçalanmıştı, güçlükle nefes alıyordu," diye sürdürdü Abner yüzünü buruşturarak. "Onu kurtarmaya çalıştım ama sadece bir dakika daha dayanabildi, sonra da öldü."

Bir süre sustuktan sonra, "Yaşlı vampirlerden bazılarını konuşurlarken duydum, ölümle baş etmenin gitgide kolaylaştığını söylüyorlardı. Çevredeki insanların çabucak ve sıklıkla ölmesine alışıldığından, yaşamın sahip olduğu o doğal değeri kaybettiğinden bahsediyorlardı."

"Artık bunun doğru olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum içimdeki umudu belli etmemeye çalışarak.

Rebekah ve Ezra da beni aynı konuda uyarmıştı, sonsuza dek yaşamanın hayatın değerini yitirmesine neden olduğu konusunda, o yüzden bunun günün birinde benim için de gerçeğe dönmekten korkuyordum. Ama Abner'ın hâlâ ölümle mücadele ettiğini duyunca, hem de 125 yıl yaşadıktan sonra, eğer istemezsek insanlığımızı kaybetmeyeceğimize olan inancım pekişmiş oldu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Bazı günler bir an önce duygusuzlaşmayı dilerken bazen de hâlâ hissedebiliyor oluşuma şükrediyorum.”

“Peki, şu anda hangisi?”

Acı acı güldü. “Bunu yarın sor.”

Sabine’in geldiğini duydum, koridorda takırdayan yüksek topuklarını ve kalbinin hızlı hızlı atışını. Lobiye kıvrıldı, üzüntüsü yüzünden okunan Abner’a endişeyle bir göz attıktan sonra bana bakıp gülümsedi.

“Bayan Bonham? Ettie sizi bekliyor.”

“Teşekkürler Sabine.” Ayağa kalkıp Abner’ın omzuna teselli edercesine hafifçe vurdum. “Bana ihtiyacın olursa ararsın, tamam mı? Her zaman yardıma hazırım.”

Abner şapkasını takıp bu kez daha içten bir tavırla gülümse-di. “Arayacağımdan emin olabilirsiniz.”

Bölge şefi olduğundan Ettie’nin odası ofisteki en büyük ve en iyi odaydı. Şık zarafeti ve kullanışlılığıyla modern Fransız tarzında döşenmiş bir odaydı. Birkaç aynalı ve camlı dokunuşla bezenmiş olan mobilyaların tümü ya soluk gri ya da krem rengiydi.

Ettie’nin şık mermer masasının arkasındaki duvar tamamen Amsterdam’ın merkezine bakan pencerelerden oluşuyordu. Tekrar bastıran sis manzarayı karartmıştı ama şehrin parıldayan ışıkları sisin içinden hâlâ görülebiliyordu.

Ben içeri girdiğimde Ettie’nin masasında bir MacBook Pro açık duruyordu. Ettie bilgisayara eğilmiş, ekrandaki bir şeyi inceliyor, **ETIONETTE M. LEFÈVRE** antetli kâğıdına zarif bir el yazısıyla notlar alıyordu. Masa lambasının yumuşak ışığı esmer tenine harika bir bronz ışıltı veriyor, adeta güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

İşini bitirince başını kaldırıp göz alıcı bir gülümsemeye bana baktı ve masasının karşısındaki tek kişilik koltuklardan birine oturmamı işaret etti, ben de oturdum.

“Alice, ne güzel bir sürpriz. Nasılsın?” diye sordu o Fransız aksanıyla.

İki yüzyıl yaşayıp dünyayı gezdikten sonra bile aksanı o kadar belirgindi ki onu kaybetmemek için özel çaba sarf ettiğinden şüpheleniyordum. Çoğu aksan zamanla yok olup gidiyordu. İngiltere'ye ilk taşındıklarında insanlar Ezra ve Mae'in bile Amerikan aksanına sahip olduğunu söylemişlerdi (ama Amerika'daki insanlara göre tamamen İngiliz aksanıyla konuşuyorlardı.)

Ettie'ye şimdiye dek aksanıyla ilgili hiçbir şey sormamıştım ama onu özellikle mi koruduğunu merak ediyordum çünkü bu aksanı insanken kazanmıştı. Bazı vampirler ölümlü oldukları döneme ait ne varsa bir kenara atar, onları geçmişte kalan hayatlarına bağlayan her şeyden vazgeçerlerdi, bazılarıysa insanlıklarından kalan en ufak bir parçaya bile tutunurlardı.

“İyiyim,” dedim.

“*Très bien.*” Elmas bileziğini masada hafifçe takırdatarak ellerini önünde kavuşturdu. “İnsan ortağınla çalışmaktan hâlâ memnun musun?”

Şimdiye kadar Ajans'ta çalışan pek çok insan olmuştu ama Amsterdam'da avcı olarak çalışan tek kişi Bobby'ydi. İnsanlar genelde daha zayıf, daha hassas ve kötü savaşçılar olarak görüldüğünden Ajans için çalışan insanların çoğu Sabine gibi daha güvenli olan masa başı işlerde çalışıyordu.

İşe ilk alındığımda Ettie, Bobby'nin benimle çalışması konusunda kuşkuluydu ama serbest çalışırken destek kuvvet olarak ona gerçekten ihtiyaç duyuyordum. Şimdi Ajans'ta çalıştığım-dan teorik olarak Bobby'ye pek gerek kalmamıştı ama onunla çalışmaya alışmıştım. İyi bir ekip olmuştuk ve Bobby buna değecek kadar çok sefer kıcımlı kurtarmıştı.

Ayrıca Bobby işini seviyordu, yapmak istediği başka bir iş olduğunu da sanmıyordum.

“Evet, Bobby harikadır,” dedim coşkuyla.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Ettie. “Bobby'yle ne kadar etkili ve ihtiyatlı çalıştığınızı söyleyen çok müşteri oluyor.”

Övgüleri duyunca gülümsememe engel olamadım. “Elimizden geleni yapıyoruz.”

“Peki, ben senin için ne yapabilirim?”

Konuyu açmak tuhaf şekilde sinirlerimi geriyordu ama madem gelmiştim, devam etmek zorundaydım. “Ben aslında 150 yıl önce işlenmiş bir cinayeti araştırmak konusunda ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum.”

Ettie konu ilgisini çekmiş gibi başını yana eğdi. “Öldürülen vampir miymiş?”

“Evet, söylendiğine göre İrlanda’da bir vampir çetesi tarafından öldürülen bir vampirmiş.” Bana anlatılan hikâyeyi sadeleştirdim, bu biraz da detayların ne kadar doğru olduğundan emin olmadığım içindi.

“İrlanda mı?” Ettie kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Orada fazla bulunmadım. 1800’lerin ortalarında avcı olarak çalışıyordum ama görev yerim Fas’tı.” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kıstı. “Sen bu cinayeti nereden duydun peki? Bunları bilmek için çok gençsin.”

“Öldürülen vampir bir arkadaşımın arkadaşıydı. Arkadaşım bu olayın etkisinden bir türlü kurtulamadı,” dedim, aslında hafif kalan bir ifadeydi bu.

“Pekâlâ, iyi haber şu ki vampir çeteleri genelde rapor ediliyor.” Laptop’ında bir şeyler yazmaya başladı, herhalde Ajans’ın veri tabanında serseri vampirleri, nitelikli suçları ve diğer önemli olaylarla vampirleri araştırıyordu.

“Cinayeti tek bir kişi işlemiş olsaydı bunu tek başına çözmenin imkânsız olduğunu söyledim sana. Ama çeteler iz bırakır,” diye sürdürdü Ettie gözlerini bilgisayarın ekranına dikerek. “O zamanlar İrlanda’da çok vampir vardı. Bir kıtlık olmuştu, biz vampirler akbaba gibi ölümlerin ve can çekişenlerin olduğu yerlere üşüşürüz.”

Bu akla yatkındı. Dünyadaki vebaların ve afetlerin izini süren vampirler olduğunu duymuştum. Bu şekilde daha kolay kurban buluyorlardı çünkü kurbanlar genelde zayıf ya da yalnız oluyordu ve ölümleri de yaşanan afetin bir sonucu gibi gösterilebiliyordu. Ayrıca herkes hayatta kalmaya çalışmakla o kadar

meşguldü ki karşı koymak şöyle dursun ölümsüzlerin farkına varacak vakitleri bile yoktu.

Ettie dilini şaklatarak başını iki yana salladı. “Listede pek bir şey görmüyorum. Dublin’de *Monte Boys* adında bir vampir çetesi varmış ama daha çok fuhuşla uğraşıyorlarmış galiba, hem cinsellik hem de kanla ilgili olanıyla. Bu vampir fahişe olmasın?”

Elise’i tanımadığım için *asla* fahişelik yapmadığını kesin olarak söyleyemezdim ama Peter’ı tanıyordum. Elise’i paylaşması için, hele ki başkalarının onu ısırmasına izin vermesi için aklını yitirmiş olması gerekirdi. O yüzden böyle bir durum vardiysa bile Elise ölmeden önce sona ermiş olması gerekirdi.

“Hayır,” dedim. “Ayrıca şehirde yaşadıklarını da sanmıyorum. Galiba küçük bir köymüş.”

“Dublin’den başka bir yerde belirli bir çete aktivitesi görmüyorum. İrlanda dışında pek hareketlilik yok.” Sandalyesinde arkasına yaslanıp bana baktı. “Ama en yakındaki Türkiye’deki Basarab Hanedanı’dır herhalde.”

“Basarab Hanedanı mı?” diye sordum büyük bir şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi Ettie, sonra da açıklamaya koyuldu. “Muhtemelen en eski vampir çetesi, gerçi tarikat demek daha uygun olur sanırım. Tür üstünlüğü ve kaçınılmaz yazgı hakkında gülünç ama tehlikeli fikirlere sahipler.”

“Geçen gün birinin onlardan bahsettiğini duydum,” dedim merakımın nedenini açıklamam gerekiyormuş gibi hissederek.

“Hiç şaşırmam,” dedi Ettie istifini bozmadan. “Yeniden teşkilatlandıklarına dair söylentiler dolaşıyor. Yüzyılda bir büyük bir tutkuyla harekete geçiyorlar ama sonunda muhakkak köklerini kazıyoruz. Ta ki yeniden ortaya çıktıkları zamana kadar.”

“Endişelenmiyor musun yani?” Prag’da Cyrus ve Omar’la giştiğim kavgayı bilmesi gerekiyor mu anlamaya çalışıyordum.

Ettie’den bir şeyler saklamak istemiyordum ama vampirlerin icabına bakılmıştı, yani artık kimseye zarar veremezlerdi ve Ettie tarikatın yeniden ortaya çıkma ihtimalinden zaten haberdardı. Ona söylemek sadece fırça yememe ve belki de bir süreliğine so-

kaklardan uzak durmama neden olacaktı, özellikle de olanları anında bildirmediğim için.

Dahası Olivia'yı ve Bobby'yi de belaya bulaştırmak istemiyordum. Bobby balayındaydı, Olivia da emekli olduğu için artık bu tür olaylara karışmaması gerekiyordu.

“Endişelenmiyorum, henüz değil, ama ihtiyatlıyım,” diye açıkladı Ettie. “Ve sen de ihtiyatlı olmalısın. Basarab Hanedanı üyeleriyle yalnız başına yüzleşeyim deme, Bobby sana destek olamaz. Onların karşısındayken değil. Müritler iyi eğitilmiş, azimli ve kaçıkırtılar, bu da her zaman çok tehlikeli bir kombinasyondur.”

“Bunu aklımda tutacağım,” dedim usulca.

“Arkadaşının cinayet vakasıyla ilgili fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Eğer bunu çözmeyi gerçekten istiyorsan İrlanda'ya, kadının öldüğü yere gitmeni ve o zamanlar orada olan ya da bölgenin tarihini bilen bir vampir bulmaya çalışmanı tavsiye ederim.”

26

Dairemizdeki gömme dolap şaşırtıcı derecede derindi ve içi koyacak yer bulamadığımız ıvır zıvırla doluydu. Eski hokey takımları, teki kaybolmuş eldivenler, yırtık bir ceket, Bobby'nin kaykayı ve hiç ihtiyaç duymadığımız daha bir dolu şey. Eşyaları altüst ederek karıştırıp kenara fırlattıklarımla bir yığın oluştururken Jack oturma odasından çıkıp gözlerini bana dikti.

Ajans'ta Ettie'yle konuştuktan sonra eve gelmiş, Jack'e ve köpeğe şöyle bir merhaba deyip hemen daireyi araştırmaya koyulmuştum.

“Bahar temizliği falan mı yapıyorsun?” diye sordu Jack. “Haziran ayındayız. Bence bunu geçen ay bitirmiş olman gerekiyor.”

“Bir şey arıyorum.”

“Eh, onu anlamıştım zaten. Belki ne aradığın konusunda beni aydınlatırsan sana yardımcı olabilirim.”

Derin bir nefes aldıktan sonra Jack'e döndüm. “Peter'ın hatıra eşyalarının durduğu kutuyu hatırlıyor musun? Taşınırken nasıl olduysa bizim eşyaların arasına karışmıştı, geri vereceğimizi söyleyip duruyorduk ama onu görmemiz pek mümkün olmadığından bir türlü verememiştik.”

“Hatırlıyorum,” dedi. “Cinayet soruşturmasıyla mı ilgili?”

“Evet. Ettie'yle konuştum, bana yardımcı olamıyor, ben de yardımı dokunabilecek bir şeyler aramaya başlamalıyım diye düşündüm.”

“O zaman böyle gel.”

Jack beni yatak odasındaki büyük gömme dolaba götürdü. En değerli çizgi romanlarını, ölümlü hayatına dair bazı defterlerle fotoğrafları ve önemli birkaç hatıra eşyayı sakladığı geniş sandık buradaydı.

Sandıkta, imzalı bir Prince albümünün ve Detective Comics’in 31. sayısının (Jack’e göre “mükemmel durumda” idi) altında ortalama bir ayakkabı kutusundan biraz büyük tahta bir kutu vardı. Pirinç menteşeleri ve eskimiş ahşabıyla antikaya benziyordu. Üzerine siyah keçeli kalemle önemli bir mesaj yazılmış olan çıkartma hariç.

Peter’in eşyası

Jack kutuyu bana verdi, elimi çıkartmadaki yazının üzerinde gezdirince utangaç bir tavırla güldü. “Bu benim için yazıldı. İlk dönüştüğüm zamanlarda Peter’in eşyalarını karıştırıp duruyordum, o da bana kızıyordu. Ama geçmişi ya da kendisi hakkında konuşmayı hiç istemiyordu, başka türlü nasıl bir şeyler öğrenebilirdim ki?”

“Bu çıkartma seni uzak tutmaya yaradı mı?”

“Evet,” dedi Jack kendini savunurcasına. “O kadar da dangalak değilim. Eğer bazı şeyleri gizli tutmak istiyorsa buna saygı duymak zorundaydım.”

Kaşlarımı çatarak kutuya baktım. “Şimdi onu açmamamız gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Eğer kutuyu karıştırmamızı istemiyorsa son beş yıldır onu bize terk etmemesi gerekiyordu. Teknik olarak kutu artık bizim sayılır,” diye karşı çıktı Jack.

“Ayrıca karısını kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum,” dedim kendimi haklı göstermeye çalışarak.

“Tamamen fedakâr sebeplerle, yani bunda hiçbir kötülük yok.”

Nefesimi tutarak kutunun kapağını yavaşça açtım. Menteşeler cıtırdayıp gıcırdadı, kutudan eski kitap ve çiçek kokusu yayıldı.

Ne bulmayı umuyordum bilmiyorum. Onun yazdığı *Vampirlerin Kısa Tarihi* adlı kitabın bir nüshasını bulmayı belki. Ya da Peter'in geçmişi ve eski hayatıyla ilgili ipuçları. Belki bir iki fotoğraf. Kutu önemli hatıra eşyalarla dolu gibi duruyordu ve anlaşılan haklıydım.

Kutu deste deste mektupla doluydu. Bazıları epey eskiye benziyordu, bunlardan pek çoğu zarflarının içine özenle geri konulmuştu ama çoğu gıcır gıcır çizgili kâğıtlara yazılmıştı ve diğerlerinden daha yeni görünüyordu.

Araştırmak için kutuyu yatak odasına taşıırken içinden bir tı-kırtı geldiğini duydum. Kâğıtların hışırdadığını sandım ama içini karıştırınca en dipte iki yüzük buldum. Kalın altın bir erkek yüzüğüyle daha küçük bir tane, üzerine sarmaşıklar işlenmiş, ortasında tek bir yakut olan bir yüzük.

“Bunlar evlilik yüzüğü.” Avcumdaki yüzükleri havaya kaldırdım, Jack eğilip inceledi.

“Gerçekten mi? Peter'in nasıl bir yüzük seçtiğini hep merak etmişimdir.” Kadın yüzüğünü eline alıp çevirdi. “Düşündüğüm-den daha sadeler.”

Jack yüzüğü bana geri verdi, ben de onları tekrar kutuya koydum. Yatağa oturup bağdaş kurdum ve kutuyu yatağın üstüne yerleştirdim. Hiçbirine zarar vermek istemediğimden kâğıtları dikkatle dışarı çıkarmaya başladım, Jack de yatakta yanıma uzandı. İşe yeni olanlarla başladım çünkü daha az hassas görünüyorlardı, o anda şaşırtıcı bir şey keşfettim.

Tek tek gözden geçirdiğim mektuplarda Elise'in adını görünce, “Bunların hepsi Elise'e yazılmış,” dedim. “Ve bu 2009 tarihli.” Jack görsün diye mektubu havaya kaldırdım. “Jack, Peter ölümünden uzun süre sonra bile karısına mektup yazıyormuş.”

Jack hiç de şaşırmış görünmüyordu. “Bu çok hastalıklı, takıntılı ve tuhaf şekilde de romantik bir şey. Tam Peter'in yapacağı türden.”

Başka bir tanesini alıp Peter'in imzasını gösterdim. “Bu 1958'de yazılmış, o zaman da *Sonsuza Kadar Senin* diye imzalıyormuş.”

Jack omuz silkti. “Neden imzalamasın ki? Onu sevmekten hiç vazgeçmedi.”

“Ben ölsem bana mektup yazar mıydın yani?”

“Muhtemelen hayır ama bunun sebebi daha çok şu anda da mektup yazmıyor oluşum. Belki sana mesaj atarım ya da ağlayarak Sarah McLachlan şarkıları söylediğim vloglar hazırlarım.”

“Hangisini?”

Jack anında yanıtladı. “Ya şu köpeklerle ilgili olan ya da *Oyuncak Hikâyesi 2*’de çalan. Belki de ikisi birden.”

“Oldukça yerinde seçimler,” dedim.

“Ama nasıl olsa benden önce ölmeyeceksin. Eğer ölürsen ben de ölürüm, hatırladın mı?” diye sordu. “Anlaşmamız böyle ama umarım ikimiz de ölmeyiz.”

“Hatırladım.” Uzanıp onu öptüm. “Eminim yaparsın.”

Tekrar kutuyla ilgilenmeye başladığımda Jack, “Gecenin kalanını bu mektupları okuyarak mı geçireceksin yani?” diye sordu.

“Evet, burada Elise’in öldürülmesiyle ilgili ipucu verecek bir şeyler olmalı. Yüz yılını ölü bir kadına mektuplar yazarak geçirdiyse ölümüyle ilgili bir şeyler de yazmışsındır muhakkak.”

“Kitabımı alıp senin yanında okuyacağım. Sorun olmazsa tabii.”

Ona bakıp gülümsedim. “Elbette, çok isterim.”

Odadan çıktı, birkaç saniye sonra da son okuduğu çizgi roman olan *Fatale Book 4: Pray for Rain*’le ve peşinde Matilda’yla geri döndü. Köpeğin yatağa çıkmasına yardım ettikten sonra yanıma oturdu, az sonra ikimiz de kendi okumalarımıza dalıp gitmiştik.

O kadar çok mektup vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. En yeni olanlar daha çok ilgimi çekiyordu çünkü Peter’in Ezra’yla, Mae’yle ve Jack’le olan hayatı hakkında günü gününe bilgi veriyordu.

Yine de Peter’in Jack’i ne kadar çok sevdiğini okumak üzücüydü. Birbirlerine öyle yakınlarmış ki Peter’in Jack için yapmayacağı şey yokmuş. Ta ki ben gelip her şeyi berbat edene kadar.

O yüzden Jack ve Peter sonunda bunu geride bırakıp eski dostluklarını tekrar kazanmış gibi göründükleri için çok mutluydum.

Elise'le tanışmasından ve ona âşık olmasından bahseden eski mektuplar ise tamamen değişik bir açıdan üzücüydü. Satırlar boyunca abartılı detaylarla Elise'in ne kadar güzel olduğunu ve onu ne çok sevdiğini anlatıyordu.

Catherine'in Elise'in ölümünü detaylıca anlattığı mektubu bulunca heyecanlandım. Ama yazdığı her şeyi zaten biliyordum. Fazladan birkaç detaydan bahsediyordu ama fark yaratacak detaylar değildi bunlar.

Ben de eski mektuplara döndüm, Peter'ın Elise'e kur yaptığı o ilk zamanlara. Sonunda kutunun dibine yakın bir yerde nasıl tanıştıklarını anlatan, 23 Mayıs 1852 tarihli bir mektup buldum.

Karyola başlığına yaslanıp hassas kâğıdı dikkatle bacaklarımın üstüne yaydım. Jack yanıma uzandı, o kadar yakınımıydı ki kımıldayınca saçları koluma değiyordu. Matilda ayakucumuzda hafifçe horluyordu.

Okuduğum bir satır beni o kadar şaşırttı ki çığlık attım, Jack de Matilda da yerinden sıçradı.

“Ne oldu?” Jack doğrularak bana baktı. “Neler oluyor?”

“Cate, Elise'i dönüştürenin kendisi olduğunu bana açık açık söylemişti,” dedim.

“Yani?”

“Bu mektupta Peter, Elise'i vampire dönüştüren kişinin Catherine olduğunu sanıyor. Elise ise sadece arkadaş olduklarını söylüyor, daha çok kız kardeş gibi.” Jack'in görmesi için mektubu havaya kaldırıp söylediklerimi kanıtlayan satırı parmağımla gösterdim, burası Peter'ın Elise'in sözlerini aktardığı yerdi:

Beni dönüştüren kişi babamın parayla tuttuğu bir yabancıydı, sonra da hemen çekip gitti.

“Catherine neden yalan söylesin ki?” diye sordu Jack. “Ve kime yalan söylüyor, sana mı yoksa Elise'e mi? Yoksa Elise mi yalan söylüyor?”

“Bilmiyorum. Belki de Elise yalan söylüyordur ama yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu ki.”

“Öyleyse belki de Cate yalancı.”

“Doğru. Ve eğer bu konuda yalan söylediyse -ki bu bir vampir için gerçekten çok önemli bir konu- kim bilir başka ne yalanlar söylemiştir?”

Telefonun tiz sesiyle uykumdan sıçradım, el yordamıyla komodinin üzerinde şarja takılı olan telefonumu aranmaya başladım.

“Benimki çalışıyor,” diye mırıldandı Jack, sesi uykulu çıkıyordu, bense çoktan telefonumu almış ve daha öğlen bile olmadığını görmüştüm, yani vampirler için gece yarısı sayılırdı.

“Alo?” dedi Jack uyku sersemi, bir sorun olup olmadığını anlamak için uyanık kaldım. “Evet, uyuyordum.” Sonra güldü. “Hayır, sen ilksin. Teşekkürler.” Sessizlik. “Sonra konuşuruz. İyi eğlenceler.”

Jack telefonu kapatıp uzanınca, “Bu da neydi?” diye sordum.

“Bobby. Doğum günümü kutlayan ilk kişi olmak istediği için aramış,” dedi tekrar gülerek.

O yarı uykulu halimle sesime elimden geldiğince mutlu ve heyecanlı bir hava katmaya çalışarak, “Mutlu yıllar!” dedim, sonra Jack’e sokuldum. “Seni seviyorum.”

Beni kollarına alıp fısıldadı, “Ben de seni seviyorum.”

Birkaç dakika içinde yeniden kapkaranlık ve rüyasız bir uykuya dalmıştım bile. Birkaç saat sonra uyandığımda yatak soğuk ve boştu, demek Jack kalkalı epey olmuştu. Odada hafiften The Smiths’in çaldığını duyuyordum, cızırtılardan dolayı sesin pikaptan geldiğini tahmin ettim.

Gerinip kendime gelmeye çalışırken internetteki son dedikodulara ve e-postalarımın bakmak için komodinin üstünden tele-

fonumu aldım. Genelde sabahlara böyle başlardım, gerçi bugün elimi çabuk tutmayı planlıyordum çünkü Jack'in doğum günü kutlaması vardı.

Yatak odasının kapısı yavaşça açıldı ve eşikte Jack göründü. Gözleri kederliydi, takatsiz bir hali vardı. Ayakta zor duruyor gibiydi.

"Kalktığını duydum," dedi, sesi üzgün ve boğuk çıkıyordu.

Yatakta doğrulup oturdum. "Neyin var?"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Annem ölmüş," dedi.

Jack insan ailesinden pek bahsetmezdi çünkü hiçbir zaman pek yakın olmamışlardı. Onuncu doğum gününden kısa süre önce annesiyle babası boşanmış, kız kardeşi annesiyle gitmiş, Jack de babasıyla yalnız kalmıştı. Dediğine göre babası ağzı bozuk bir adamdı, annesi ise boşanmadan sonra erkeklerden nefret eden bir kadın olmuştu.

Jack henüz yeniyetmeyken babası kanserle feci bir mücadeleden sonra ölmüştü ama Jack annesinin yanına gitmemiş, onun yerine arkadaşlarında kalmayı tercih etmiş, en sonunda da kendine bir ev tutmuştu. Arada bir kız kardeşiyle konuşuyordu ama yirmi dört yaşında vampire dönüştükten sonra hiç üzüntü ya da kararsızlık yaşamadan onlarla tüm iletişimini kesmişti.

Bildiği kadarıyla annesi ve kardeşi onun öldüğünü sanıyorlardı, Jack bu durumdan memnundu. Kendi hayatına bakıyor, annesiyle kardeşinin de öyle yaptıklarını umuyordu.

"Sen ne diyorsun?" dedim şaşkınlık içinde.

Jack hemen cevap vermedi. Yatağa yatıp başını kucağıma koydu. Kollarını bana dolayıp sımsıkı sarıldı, parmaklarımı saman sarısı saçlarında gezdirdim.

"Bobby aradıktan sonra uyuyamadım," dedi. "Doğum günüm olduğu için mi yoksa Peter'ın mektupları yüzünden mi bilmiyorum ama nostaljik bir havaya büründüm ve ailemin ne yaptığını merak ettim. Yirmi yıldır onlarla görüşmüyorum ama aklıma iletişime geçmeden de haklarında bir şeyler öğrenebilece-

ğim geldi. Facebook'ta kız kardeşimi buldum, evlenmiş, çocukları olmuş ve mutlu görünüyor.”

Hiçbirimizin kendi Facebook hesabı yoktu, sosyal medyayı da pek kullanmıyorduk, fotoğraf yüklemeye ve yaşantılarımızın detaylarını paylaşmaya yarayan siteler asla yaşanmadığımız gerçeğini ortaya sermekten başka işe yaramazdı. Milo'nun Instagram hesabı vardı ama orada sadece restoranındaki yemeklerin fotoğraflarını paylaşıyordu, galiba Jack ve Ezra da Reddit'i takip ediyordu.

“Tuhaf,” dedi Jack. “Çünkü kardeşim kırklı yaşlarında ve kırklı yaşlarında gösteriyor. Nedense ben yaşlanmadım diye onun da yaşlanmamış olmasını bekliyordum. Onu son gördüğümde yirmi birinci doğum günü için dışarı çıkmıştık, o zaman asi ve pervasızdı, babam gibi ayyaşın teki olmasından korktuğumu hatırlıyorum.”

Devam etmeden önce derin derin iç geçirdi, “Belki de olmuştur. Bilmiyorum. Facebook'ta pek çok insan gerçekte olduklarından daha mutluymuş gibi rol yapıyor ama o gerçekten mutlu ve sağlıklı görünüyor. Hayatından memnunmuş gibi bir hali var.”

“Ne güzel işte, öyle değil mi?”

Hemen bir şey söylemedi, mavi gözlerinden okunan büyük bir acıyla bakışlarını boşluğa dikti.

“Evet, öyle,” dedi sonunda. “Ama zaman tüneline baktığımda cennetteki tüm annelere adanmış bir post gördüm. Ona yorum yapmış; annemin üç yıl önce ansızın anevrizmadan öldüğünden, onunla vedalaşamadığı için ne kadar üzgün olduğundan ve onu her gün özlediğinden bahsetmiş.”

Jack sustuğunda gözlerinde yaşlar vardı.

“Ah, sevgilim, çok üzgünüm,” dedim çaresizlikle.

“Böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum,” dedi, sözlerinde acı ve öfke birbirine karışmıştı, sonra gözlerini sildi. “Annenle babanın senden önce öleceğini biliyorsun, babamın ölümünden ve benim vampir oluşumdan sonra annemin benden çok daha uzun süre önce öleceğini biliyordum. *Biliyordum.*”

Sırtını okşayarak onu rahatlatmaya çalıştım. “Bilip bilmemenin bir önemi olduğunu sanmıyorum. Sonuçta onu seviyordun.”

“İnsan hayatımın son on yılında bana tek bir güzel söz söylemedi,” dedi öfkeyle burnunu çekerek. “Küçüklüğümde daha iyiydi. Babamdan ayrılmadan önce. Bazen yatmadan önce bana hikâye okurdu, sandviçlerimdeki sert yerleri keser alırdı. Normal anneler gibi. Ama sonra her şey değişti ve benden nefret etmeye başladı, ben de ondan nefret etmeye başladım.”

Derin nefes aldı, hıçkırmamak için kendini zor tutuyordu sanki. “Birbirimize bir sürü korkunç şey söyledik ve aramızı düzeltmek için hiçbir şey yapmadım. Asla aramızın düzelmesini istemedim ama şimdi o öldü, artık istesem de yapamam. Ona beni ne kadar incittiğini söyleyemem. Ve bana yaptıklarına rağmen onu ne kadar sevdiğimi de söyleyemem artık.”

“Çok üzgünüm Jack,” dedim tekrar, söyleyebileceğim daha iyi bir şey yoktu çünkü.

“Özür dilerim.” Bana bakabilmek için yuvarlanıp sırtüstü uzandı. “Facebook’a bakmamalıydım. Doğum günümü berbat etmiş gibi hissediyorum. Bana bu kadar kötü hissettirecek bir şey bulacağım hiç aklıma gelmemiştir.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedim rahatlatmak için. “Bu senin günün, onlar da senin ailen, böyle hissetmeye sonuna kadar hakkın var.”

“Sanırım.” Dudakları tatsız bir gülümseyişle kıvrıldı. “Nedense birden öksüz olduğum kafama dank etti.”

“Sen öksüz değilsin. Annenle baban ölmüş olabilir ama sen zaten uzun süredir insan değilsin. Ve seni çok seven büyük ve ölümsüz bir aileye sahipsin.” Elimi yanağına koyup bana bakması için nazıkçe başını çevirdim çünkü ne kadar içten olduğumu görmesini istiyordum. “Ve ben hayatta olduğum sürece asla yalnız kalmayacaksın. Sana söz veriyorum.”

Elini elimin üstüne koydu, “Bunu söylemem belki tuhaf gelecek ama beni gerçek ailemden daha çok sevdiğin için sana teşekkür ederim.”

“Daima. Keşke bir yolu olsaydı da seni acılarından kurtarabilseydim.”

Ama sonra geç de olsa yapabileceğim bir şey olduğunu fark ettim, Jack’in bütün ıstırabını silecek bir şey, geçici bir süre için de olsa en azından doğum gününde kendini daha mutlu hissedebilirdi.

Sırtüstü yatağa uzandım, boynumu iyice ortaya çıkarmak için uzun koyu renk saçlarımı kenara çektim.

“Buraya gel,” dedim usulca.

Jack önce şaşırmış gibiydi ama yanıma yaklaştı. Kollarından destek alıp üzerime eğildi, sonra başını uzatıp beni öptü. İlk tereddüt etse de sonra dudaklarımı araladı, açlığı artmış daha da heyecanlanmıştı.

Kendimi yukarı büküp boynumu iyice ona uzattım, dudakları yumuşak öpücükler kondurarak aşağı indi, sonunda boynumdaki damara geldi. Orada biraz oyalandı, tenimdeki sıcaklık dudakları harikaydı, sivri dişleri etime girerken kısa ve keskin bir acı hissettim.

Sonrası bir sıcaklık ve zevk patlamasıydı. Birlikte atan kalplerimiz hızla ve coşkuyla çarpıyordu. O beni ısırdığı halde benim ağzıma kan tadı geliyordu, bal gibi tatlı ve yoğun, ağızda baktırıcı, hoş bir tat bırakıyordu.

Kanımın onun içine aktığını duyabiliyordum, enerjim ve sıcaklığım dışarı sızıyor, Jack’in içine akıyordu. Kanlarımız birbirine karışıyor ve onun damarlarında akıyordu, onu aşkımla dolduruyor, aşkımla yakıp küle çeviriyordum.

Ve ben de öyle hissediyordum. Jack’in dizginsiz, saf ve tutku dolu sevgisi içimi yakıyordu. Jack’in sevgisinde karmaşıklıktan alabildiğine uzak ve saf olan o harika masumiyet vardı.

Beni kendine sıkıca bastırıp yataktan kaldırırken parmaklarımı saçlarına doladım.

Onu böyle beslemenin, kanımı içmesine izin vermenin yarattığı zevk dalgaları beni esir aldı. Gücümü yitirmeme ve etrafımızı saran dünyanın solup gitmesine rağmen aldığım zevk do-

rucktaydı, aşkının ve arzusunun her bir sinirime nüfuz ettiğini, vücudumun her parçasının yandığını hissedebiliyordum.

Kendimden geçmeye başlamış, başka bir vampirin kanımı içmesine izin verdiğimde hep olduğu gibi o kapkaranlık baygınlığa düşmek üzereydim ki durdu.

Ayrılmanın yarattığı etki beni hep sarsmıştır. Çok yakınlaşmıştık, kanlarımız birbirine karışmış, kalplerimiz bir olmuştu. Şimdi ise yalnızdım, ondan ayrılmıştım, ciğerlerime dolan hava yeniden soğuk gelmeye başlamıştı.

Jack yatakta yanıma yığıldı, nefes nefese kalmıştı, elimi ellerine aldı. “Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Beni sevdiğin için çok mutluyum.”

Hafifçe güldüm, gerçek bir gülüşten çok mırıldanma gibiydi, dünya bir rüya sahnesine dönüşmüştü sanki, öyleyse bitkinliğe yenik düşmem an meselesiydi. Uyandığımda çok fazla acıkıp kontrolden çıkmamak için hemen beslenmem gerekecekti ama şu anda dinlenmem yeterliydi.

“Hey, Alice,” dedi Jack, sesi uzaklardan ve sarhoş gibi geliyordu. “Şimdiye kadar sana hiç söylemedim ama... beni seçtiğin için teşekkür ederim.”

“Ne?”

“Peter’ı da seçebilirdin ama sen beni seçtin. Bunun için her gün minnet duyuyorum.”

Jack'in doğum gününün geri kalanı yolunda gitti. Jack kanımı içtikten sonra ikimiz de uyuduk, uyandığımda kurt gibi acıkmıştım, o yüzden Jack film açarken ben de birkaç paket kan içtim. Akşamın büyük kısmı kanepede Jack ve Matilda'yla birbirimize sokulup *The Lost Boys*, *Silver Bullet* ve 1980'lerden Jack'in sevdiği başka korku filmlerini izleyerek geçti.

Doğum gününde neden özellikle bu temayı seçtiğini sordüğümde, "Çünkü bu yıl doğum günüm on üçüncü cumaya denk geldi ama Jason Voorhees'in boktan olduğunu düşündüğüm için kanlı cinayet filmleri yerine gerçekten sevdiğim bir şeyler izleyelim dedim," diye cevap verdi.

Gün başladığının aksine oldukça iyi bitti. Milo ve Bobby gittiğinden evin bize kalması değişiklik olmuştu. İkimiz de çalışmıyorduk, gerçi ne zaman işimin çıkacağı belli olmazdı ya. Bütün hafta sonunu birlikte dinlenerek geçirebilirdik.

Ertesi gün Jack'le geçirdiğim dinlendirici hafta sonumu uzatmak niyetiyle uyandım. Kanımı içmenin Jack'e verdiği sarhoşluk geçmeye başlamıştı ama annesinin ölümünü öğrendiği andaki kadar üzgün de görünmüyordu artık.

Yataktan çıkmış, Jack'e o gün ne yapmak istediğini sormaya niyetleniyordum ki telefonum çaldı. Bakmamayı düşündüm ama sonra arayanın Abner Driscoll olduğunu gördüm, ne zaman ihtiyaç duyarsa arayabileceğini ona daha yeni söylemiştim.

"Selam Alice, umarım rahatsız etmiyorumdur."

“Hayır hayır, sorun yok,” dedim, düzeltilmemiş yatakta yarı uzanmış yatarken. Matilda öbür odadan gelip tabureden yatağa çıktı, okşamak için elimi koca kafasına bastırdım.

“Bu akşam işin var mı acaba?” diye sordu Abner.

“Neden? Bir şey mi oldu?”

“Sayılmaz,” dedi kararsız bir sesle. “Ottaline Rebane son birkaç gecedir Darah Merah civarında tuhaf şeyler olduğunu söylüyor ve birinin gidip bakmasını istiyor.”

“Tuhaf şeyler mi? Ne demek bu?” Matilda’yı okşamayı kesmek istedim ama izin vermedi, tüylü beyaz kafasını kucağıma doğru itince onunla ilgilenmeye mecbur oldum.

“Çoğu çoluk çocuk işi, kapıyı çalıp kaçmak gibi. Ama bazı müşterilerin kızlara gittikçe daha kaba davrandığını fark etmiş.”

“Yaralanan olmuş mu?”

“Ciddi bir şey yok, şimdilik,” dedi Abner. “Bu gece on bir civarında oraya gitmeyi planlıyorum, kendi başıma halledebileceğimden de eminim. Ama zor bir hafta geçirdim, o yüzden işin yoksa benimle gelebileceğini düşündüm.”

Bir saniyelik bir tereddütten sonra, “Evet, tabii. İyi olur,” dedim. Köpek itiraz edercesine mızıldandı, Jack’le onu bırakacağını anlamıştı sanki. “Orada mı buluşalım?”

“Senin ev Singelgebied yolu üzerinde, uğrayabilirim, birlikte yürüyerek gideriz.”

“Tamam. O zaman on birde görüşürüz.”

Telefonu kapatıp akşam için planlarımın değiştiğini söylemek üzere Jack’in yanına gittim, hayatındaki çoğu şeyde olduğu gibi bunu sakince karşıladı ve işim insanların hayatını kurtarmak olduğundan ertelemek gibi bir şansımın olmadığını söyledi.

Saat on bir olduğunda Jack Matilda’yı da alarak Abner’ı beklemek üzere benimle birlikte aşağı indi, böylece Matilda da işini görme şansını bulmuş olacaktı. Binanın önündeki kaldırımda durduk, serin hava nehrin karşısındaki Bloemenmarkt’tan gelen güzel çiçek kokularıyla doluydu.

“Sorun etmediğine emin misin?” diye tekrar sordum Jack’e, Matilda’nın kayışını bileğine dolamış, ellerini ceplerine sokmuş yanımda bekliyordu.

“Hayır, ben iyiyim,” dedi. “Bu gece dükkânın muhasebe kayıtları üzerinde çalışmak gibi çok heyecan verici planlar yaptım.”

“Gerçekten nefes kesici. Bunu kaçıracağım için cidden üzgünüm.”

“Döndüğünde de hesapları denkleştirebiliriz, anlatabilmiştirdir sanırım.” Bana bakarak kaşlarını oynattı, sonra da kendi şakasına güldü.

Matilda sokağın ilerisinden bize doğru yürüyen Abner’ı görünce dostça havladı. Abner bize birkaç kez gelmişti, çoğu da Bobby’nin isteğiyle oyun oynamak içindi, köpek çoğu kişiden hoşlandığı için ondan da hoşlanmıştı.

“Selam Abner. Nasılsın?” diye sordu Jack.

Abner fötr şapkasının altından Jack’e başını salladı. “Gayet iyiyim. Sen nasılsın?”

“Aslında halimden şikâyet edemem ama yine de etmeye çalışıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Bu espri senden daha yaşlı. Muhtemelen Abner’dan bile yaşlıdır.”

“Hemen hemen,” dedi Abner neşeyle gülümseyerek. “Hazır mısın?”

“Evet, tabii ki.” Jack’i çabucak öptükten sonra Abner’la yürümeye koyuldum. “Sonra görüşürüz.”

“Kendine dikkat et,” diye seslendi Jack arkamızdan. “Sevgilime göz kulak ol Abner.”

Evimle Ottaline’in vampir genelevinin de bulunduğu genelevler bölgesinin arası yürüyerek sadece yirmi dakika kadardı ve Abner’la hızlı hızlı yürüyorduk, yani oraya daha da çabuk varacaktık.

Güzel bir geceydi, hava biraz serindi ama gökyüzü bir kez açılınca ne sis ne de yağmur kalmıştı. Bisikletle gezen ya da barlara giren tek tük birileri vardı ama ortalık o kadar sakindi ki

Abner'la vampir meselesini açık açık konuşmakta bir sakınca görmedim.

“Demek zor bir hafta geçirdin,” dedim yürürken. “Geçen gece ölmek üzereyken bulduğun kız dışında bir şey var mı?”

Acı acı güldü. “Ölü bir kızın tek başına yeterli olması beklenir aslında, ama ne yazık ki bizim meslekte hiç de öyle değil.”

“Ne oldu?”

“Hafta başında bir telefon aldım,” diye başladı Abner. “Şehir sınırındaki evlerden birinde bir sorun olmuştu, oraya gitmek için elimi çabuk tutmam gerekiyordu çünkü komşular polisi aramıştı. Ettie'yle birlikte oraya gittim ama o daha çok cazibesini kullanarak insanları sakinleştirmekle ve onları endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmekle uğraştı.”

Ettie'de, Ezra'da ya da karşılaştığım diğer vampirlerde gördüğüm bu yetenek bende yoktu, çoğunlukla suçlularla veya kurbanlarla etkileşim halindeydim, halkla değil. Ama Ettie gibi biri güzelliğini ve olağandışı cazibesini kullanarak insanları her konuda ikna edebilirdi. Bu tam olarak hipnoz sayılmasa da ondan pek de uzak bir şey değildi.

“Eve girdiğimde her yerin kan içinde olduğunu gördüm,” diye devam etti Abner. “Zaten bundan şüpheleniyordum çünkü iki sokak aşağıdan kan kokusunu almıştım. Ama durum düşündüğümünden bile kötüydü.

“Evde dört vampir yaşıyormuş, en yaşlısı nereden baksan üç yüz yaşından fazla olan Simon adında bir adam. Vampirlerden biri Simon'ın arkadaşıymış, yaşı onunkine yakınmış ama diğer ikisi Simon'ın vampire dönüştürdüğü kişilermiş. Büyük olan Rana adında büyüleyici bir Mısır vampiriymiş ve bir süredir Simon'la birlikteymiş, dediğine bakılırsa bir yüzyıldan fazla bir zamandır. Ama küçük olan dönüşüm geçireli daha birkaç yıl olmuş.”

Abner başını yere eğmişti, konuşurken arada bir etrafa bakışlar fırlatıyor ve yakınlardaki bir insanın tam tepemizde olmadığı sürece duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuşuyordu.

“İşte işler burada sarpa sarıyor,” diye devam etti Abner. “Rana dönüştürücüsüne platonik âşıkmiş, kendisinin de Simon’ın da bu platonik aşktan memnun olduğuna yeminler etti. Ama sonra Simon âşık olmuş ve sevgilisi olması için bu genç vampiri dönüştürmüş. İlk başlarda herkes halinden memnun görünüyormuş. Ama son birkaç yıldır küçük sorunlar ortaya çıkmaya başlamış.”

Devam etmeden önce biraz durdu. “Birkaç gün önce Rana sonunda patlamış. Önce genç vampiri öldürmüş, baltayla kafasını kesmiş, sonra da konuyla hiçbir ilgisi olmayan zavallı arkadaşın işini bitirmiş. Ben vardığımda Simon’ı üst kattaki odaların birinde köşeye kısırmıştı, araya girmek için yukarı çıktığımda Simon’ın vücudunun çeşitli parçalarının üstünden geçmek zorunda kaldım, orada bir ayak, şurada bir parmak, en üst basamakta bütün bir kol.” Abner yüzünü buruşturdu, ifadesini görünce orada olup buna tanıklık etmediğim için mutluluk duydum.

“Simon’ı gördüğümde vücudu parçalanmış ve kanlar içinde olsa da hâlâ yaşıyordu,” diye sürdürdü Abner. “Rana çıldırmıştı, ümitsizce onu ikna etmeye çalıştım. O arada bütün her şeyi itiraf etti işte, olanları bir bir anlattı, Simon arada bir söze giriyor, durmadan özür diliyordu.

“Sonunda Rana baltayla bana saldırdı, ona kazık saplamak zorunda kaldım, kendi hayatımı kurtarmak için.” Abner bana baktı. “Hikâyenin en kötü kısmı bu değil ama. Rana ölünce yaşlı vampirin yanına ilkyardımda bulunmaya gittim, onu kurtarabilir miyim diye bakacaktım. Bana dedi ki, *Bırak beni. Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Bırak öleyim.*”

“Sen ne yaptın peki?”

Abner’in sesi duygusuzlaştı. “Ölene kadar yanında kaldım. O kadar da uzun sürmedi zaten, Ettie polisi ve toplananları savdıktan sonra ortalığı temizlemesi için ekipten birini aradı, eminim cesetleri ortadan kaldırmışlardır.”

“Vay canına,” dedim. “Gerçekten manyakça.”

“Öyle,” dedi Abner, sesi yine bitkin çıkıyordu. “Bir vampirle onu vampire dönüştüren kişi arasındaki bağ genellikle anlaş-

mazlıkları engeller. Bütün kariyerim boyunca bu kişiler arasında gerçekleşen cinayetlerle çok az karşılaştım ve içlerinde en vahşi-ce olanı buydu. Ama bir şeyin herkesi çılgına çevirdiğine yemin ederim.”

Kaşımı kaldırarak Abner’a baktım. “Olayların gittikçe zıvanadan çıktığını mı düşünüyorsun?”

“Evet. Sen öyle düşünmüyor musun?” Bana baktı. “Havada bir şey var, elektriksel bir şey.” Gözlerini gökyüzüne çevirdi, ay gökyüzünde yusuvarlak ve parıl parıldı. “Belki dolunay yüzündendir. Ben küçükken annem ayın delileri ortaya çıkardığını söylerdi.”

“Buna inanıyor musun?” diye sordum şakayla karışık.

“Bilmiyorum. Ama geceleri tek başıma dışarı çıkmamamı, yoksa vampirlerin beni bulacağını söyleyen de annemdi.” Sırıttı. “Doğru söylüyormuş.”

Köşeyi dönüp şehir merkezinin sıcak parıltısından genelevler bölgesinin kırmızı ışıklarına doğru yürümeye başladık. Darah Merah bölgenin en sonundaydı, yani biraz daha yürümemiz gerekiyordu. Burada sokaklar daha kalabalıktı, çoğunlukla iyi vakit geçirmek isteyen erkek insanlar vardı ama önümüzde yürüyen bir vampir de gördüm.

Sırtı bize dönüktü, kestane rengi atkuyruğu saçları sallanıyordu, omzunun üstünden arkaya, bize doğru baktığında onu hemen tanıdım. Bu Iris Emmanuel’di, bir hafta kadar önce Darah Merah’da uğraştığım çatlak, genç vampir.

Beni görünce gülümsedi, sonra dönüp koşar adım uzaklaştı. Topukları betonda takırdayan diz üstü çizmeler giymişti, etraf-taki herkes dönüp ona bakıyordu.

“Baş belasının tekidir,” diye uyardım Abner’ı, başka açıklama yapmadım, Iris’in peşine düşüp karanlık ara sokaklardan birine daldık.

Çıkmaz sokaklardan birinin başında durdu, dönüp bizi gördüğünde yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Şuna bakın. Bir çift avcı genelevde bir randevuya mı gidiyor yoksa?”

“İris, sana bu evlerden uzak durman söylenmişti,” diye hatırlattım ona.

“Kim söyledi? Sen mi?” Gıdıklar gibi güldü. “Sana bu yetkiyi kim verdi? Hiç kimse. Komite yok. Oylama yok. Kendini benden yukarı koyup önünde eğilmemi mi istiyorsun?”

Hırladı. “Siktir et. Artık arkadaşlarım var, kimseyi dinlemek zorunda değilim.”

Elinde küçük metal bir boru vardı, bileğini çevirince borunun boyu üç kat uzayıp ucunda jilet olan uzun bir kazığa dönüştü.

29

Iris üstüme atıldı, muhtemelen onunla konuşan ben olduğum için bana saldırmıştı ama hata etmişti çünkü Abner benden daha tecrübeli bir avcıydı. Oldukça öfkeliydi ama eğilip elinden kurtulmayı başardım.

Abner, Iris'in elindeki kazığı tutup geriye doğru bükte. Iris kazığı elinden bırakmıyordu, ama sonra kemiklerinin çatırdadığını duydum, acıyla hırıldadı.

Abner uzayıp kısılabilen kazığı kapatırken sakın bir sesle, "Bunlara hiç gerek yok," dedi. "Neden sakinleşip kendine gelmiyorsun, o zaman senden ne istediğimizi açıklayabiliriz."

Iris iki büklüm olmuş, kanayan bileğini tutuyordu, bir an için Abner'in tavsiyesine uyacak gibiydi. Ama başını kaldırdığında gülüyordu ve koyu renk gözlerini ölümcül bir bakış bürümüştü.

Kaşla göz arasında çizmesinden başka bir kazık çıkarıp yaralı olmayan eliyle havaya kaldırdı, kazığı Abner'a fırlatacaktı. Onun oyunlarından sıkılmışım artık. Kazığı kavrayıp hâlâ Iris'in elindeyken geriye doğru eğerek göğsüne çevirdim.

"Kazığı bırak da konuşalım," dedim kazığın sivri ucunu tam kalbine doğru bastırarak.

Yüzüme tükürdü. "Size boyun eğmektense ölmeyi tercih ederim."

Sonra beni ısırmaya kalktı, bu kadarı fazlaydı. Kazığı kalbine sapladım, saldırısı yarıda kalmış bir yılan gibi ağzını açarak öldü. Cesedi yere bırakıp yanına diz çöktüm, ellerimdeki kanı sildim.

“Kahretsin,” diye mırıldandım. “Bu gece kimseyi öldürmek istemiyordum.”

“Genel olarak hiçbirimiz kimseyi öldürmek istemiyoruz Alice,” dedi Abner tam arkamda durarak. “Ama yola gelmeyecekti, bir sürü masum insanın canını yakacağından da eminim.”

“Ama çok genç. Belki zamanla öğrenmeye başladı...”

Iris’in yüzüğünü gördüğüm anda sözlerim yarıda kaldı. Büyük ve hantal bir yüzüktü bu, erkek yüzüğü gibi, ince parmaklarına olmamış gibiydi. Ama dikkatimi çeken bu değildi.

Yüzük ilk bakışta üzerinde çapraz çizgiler olan bir nala benziyordu. Ama nalın sol tarafı sağ tarafından daha inceydi ve sağ tarafın ucu top şeklindeydi. Daha yakından baksam kafadaki küçük detayları, alttaki dört küçük ayağı ve arkasındaki kanatların ince oymalarını göreceğimi biliyordum.

Nal aslında bir ejderhaydı. Dracul’un sembolü.

“Lanet olsun,” dedim fısıltıyla, kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Çabucak ayağa kalktım ve dengemi kaybettiğimi hissettim. Abner düşmemem için kolumu tuttu, iyi olup olmadığımı sorduğunu duydum ama sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Aklıma Minnesota’da Jonathan Evans’la dövüşmem geldi, en yakın dostum Jane’i öldüren vampirdi o. Jane kan fahişesi olmuş, ısırılmaya bağımlı hale gelmişti ve Jonathan onu fazla sahipleniyordu. Jane ayrılmak isteyince de onu öldürmüştü.

Ama Jane tek değildi. Jonathan şehrin dört bir yanında genç kan fahişelerini öldürmüştü, insanların bulması için cesetleri ortaklık yerde bırakmıştı. Hepsinde de Jonathan’ın onları öldürmeden önce üzerlerine bıraktığı izden vardı. Iris’in parmağındaki yüzüğün aynısını kullanıyordu.

“O yüzük Iris’in değil,” diye mırıldandım, kelimeler ağzımdan zar zor çıkıyordu. “Jonathan’ın yüzüğünü nasıl ele geçirmiş?”

“Ne?” Abner ona bakmam ve odaklanıp anlaşılır cümleler kurmam için ellerini omuzlarıma koydu, “Sen neden bahsediyorsun?”

“O yüzük Jonathan Evans adında bir vampire ait ama onu öldürmüştüm,” diye açıkladım. “Onu öldürelî beş yıldan fazla oldu. Olivia da cesedi yok etti. Bu ufak vampir onun yüzüğünü nasıl aldı peki?”

Abner beni bırakıp Iris’in yanında diz çöktü. Iris’in elini havaya kaldırdı ve yüzüğü çıkarıp ay ışığında bir saniye inceledi.

“Bu yüzük mü?” diye sorduktan sonra başını salladı. “Bunun Jonathan denen o adamın yüzüğü olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, o yüzüğü biliyorum. Kesinlikle eminim,” diye direttim. Jane’in vücuduna dağlanmış o işareti haftalarca kâbuslarımda görmüştüm.

“Onun da tıpkı böyle bir yüzüğü olduğuna eminim ama bu yüzüğün ona ait olduğunu sanmıyorum. Bu yüzükten yüzlerce olsa gerek,” dedi Abner.

Donup kaldım, içimi büyük bir ürperti kapladı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Malum olduğu üzere bu Dracul’un sembolü.” Ejderhayı işaret etti. “Ve Dracul’un Basarab Hanedanı denen tarikatta son derece sadık müritleri var.”

Ciğerlerimdeki hava çekildi sanki, Abner elini bana uzattı ama çok geçti. Yere diz çöktüm, elimle ağzımı kapayıp söylediklerini idrak etmeye çalıştım.

Jonathan vampirleri ifşa etmek istediğini söylemişti. Kızları öldürdükten sonra cesetlerini ortalık yerde bırakıyordu, böylece insanlar cesetleri görecektir ve vampirlerle uğraşmak zorunda kalacaklardı. Özellikle bir tarikata ya da gruba bağlı olduğunu söylememişti ama tüm parçalar yerine oturuyordu.

Beş buçuk sene önce en yakın dostum Basarab Hanedanı’nın bir üyesi tarafından öldürülmüştü, bu süre içinde anlaşılan daha da büyümüş, mürit sayılarını artırmışlardı.

Gerekli temizlik yapıldıktan ve Ettie'yle görüştüktan sonra geri döndüğümde evden ayrılışımın üzerinden birkaç saat geçmişti. Ben içeri girerken Jack, "Selam," dedi. Beni gördüğü anda yüzünün değişmesinden, hissettiğim kadar kötü göründüğümü anladım. "İyi misin?"

Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkardım. "Bilmiyorum."

Yanıma gelip nazikçe çenemden tuttu, yara var mı diye bakmak için kafamı yana çevirdi. "Yaralandın mı?"

"Hayır," dedim ama yalan söylemişim gibi hissedip düzelttim, "Sayılmaz. Jane'i hatırlıyor musun?"

"En iyi arkadaşın olan Jane'i mi?" Başını yana eğerek bana baktı. "Elbette onu hatırlıyorum. Ama nereden çıktı şimdi?"

O gece olanları anlatmaya başladım, Basarab Hanedanı hakkında tüm bildiklerimi ve her şeyin nasıl yine Jane'e ihanet etmişim gibi hissettirecek şekilde bir araya geldiğini. Onu vampirlerle tanıştırdığım için, Milo'nun onu ısırmasına izin verdiğim için, onu korumadığım için, öldürülmesine yol açtığım için hâlâ kendimi suçluyordum.

"Sen Jane'e ihanet etmedin," dedi Jack ben sözümü bitirince. "O kendisi bir sürü korkunç seçim yaptı, sen ise onun için yapabileceğin her şeyi yaptın. Onun öcünü aldın."

Başımı kaldırıp Jack'e baktım. "Aldım mı?"

"Kesinlikle," dedi Jack kendinden emin bir şekilde. "Jonathan Evans öldü. Belki Basarab Hanedanı tarikatıyla da ilgisi vardı ama

zaten ne yaptığını bilmeyen aptalın tekiydi, o yüzden büyük ihtimalle onlardan talimat almaksızın çalışıyordu. Sen onu öldürdükten sonra kan fahişesi cinayetleri sona erdiğine göre öyle olmalı.”

“Belki de haklısın.”

“Alice, ne zaman öğreneceksin? Ben her zaman haklıyım.”

Bunu söyledikten sonra beni kollarına alıp sarıldı, başımı göğsüne yasladım. Kalp atışlarını dinlemek beni hep rahatlatıyordu.

“Bu gece bana unutmak istediğim birçok şeyi hatırlattı.”

“Biliyorum.” Sesi saçlarımın arasında boğuldu, kafamın üstüne bir öpücük kondurdu. “Jane’e yardım edememiş olman çok kötü, bu yüzden kendini hâlâ suçlu hissettiğin için çok üzgünüm, özellikle de böyle hissetmemen gerekirken. Ama artık Ajans için çalışıyorsun. Sürekli insanların hayatını kurtarıyorsun.”

“Deniyorum işte.”

“Kurtarıyorsun,” dedi direterek. “Ettie ve Abner, Basarab Hanedanı’nı daha önceden biliyor muymuş yani?”

Başımı salladım. “Galiba Ettie bütün vampir çetelerinin faaliyetlerini takip ediyor.”

“Böylece gerekli görülürse Ajans icaplarına bakıyor. Senin ve birlikte çalıştığın vampirlerin sayesinde daha bir sürü kızın hayatı kurtulacak. O yüzden kendini kötü hissetmemelisin.”

“Doğru,” dedim, yine de bu kendimi berbat hissetmeme engel olamadı.

“Şimdi ne yapmak istersin?”

“Vakit geç oldu ve çok uzun bir gece geçirdim. Güzel bir duş alıp yatmak istiyorum.”

“Bana mükemmel bir fikir gibi geldi,” dedi Jack.

Genelde oldukça soğuk suyla duş alırım ama bu gece sıcak suyun çıplak tenime değmesi ve nefes aldığımda buharların ciğerlerime dolması iyi gelmişti. Duştan sonra pijamalarımı giyip hemen serin yatak odamıza döndüm ve yatağa atladım.

Jack uykuya dalmıştı bile ama sorun etmedim. Yanına kıvrılırken anında uykuya dalacağımı biliyordum.

Gözlerimi kapadım, çok geçmeden gözkapaklarımın ardından mavi lekeler görmeye başladım. Sanki biri gözlerime mavi boya fırlatıyor gibiydi. Bu şekilde derin uykuya dalamadığımdan hemencecik fark ettim ki bunlar leke falan değil, mavi çiçeklerdi.

Gözlerimi açar açmaz etrafımı çiçeklerin hoş kokusu sardı. Çiçek kokularının arasından toprağın küflü kokusu geliyordu... bir de çürük kokusu.

Güneş her zamanki gibi tepemde parıldadığı halde bu defa onu hissedemiyordum. Sadece soğuğu hissediyordum, tıpkı yerin altına çekildiğim son rüyamda olduğu gibi.

Parlak ışıktan gözlerimi kısarak kalkıp oturdum ve ufukta onu aradım. Çiçekler büyüüp parmaklarıma dolanarak daha şimdiden beni esir almaya başlamıştı, tam yalnız olduğuma karar vermiştim ki onu gördüm.

Uzaktan bana doğru koşuyordu, çiçek tepelerinin üstünden geçerken ayakları yere değmiyor gibiydi. Viktorya tarzı elbisesi uçuşurken ağır çekimdeymiş gibi yürüyor, bu haliyle iyice ruhani bir görünüme bürünüyordu.

Yanıma yaklaşıırken, “Alice,” diye mırıldandı o şiirsel aksanıyla. “Zaman tükeniyor.”

“Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum!” diye bağırdım gittikçe öfkelenerek. “Ne yapılacağını bilmiyorum! Ne istediğini bana söylemek zorundasın!”

“Söyledim zaten,” dedi, yankılı sesi ilk kez benim hissettiğim kadar öfkeli çıkmıştı. “Sevdiklerinin huzura kavuşmasına yardım etmen gerekiyor!”

“Nasıl?”

“Bunu kendin bulmak zorundasın. Dene Alice!” Şimdi neredeyse bana yalvarıyordu. “Tehlike peşinde!”

Rüzgâr kızıl saçlarını havaya uçurdu -sadece onun hissedebildiği rüzgâr- işte o anda kafama dank etti.

Peter mektuplarında Elise’i betimlemişti. *Gözleri griydi, üzerime inen yoğun bir sis gibiydi, teni porselen kadar beyazdı. Kızıl alevden saçlar yüzünü çevreliyordu.*

Bu oydu, önümde duran oydu, kıvrak aksanının sebebi İrlandalı oluşuydu.

Şimdiye kadar kimse bana Elise'i tarif etmemişti, Peter'da resmi ya da fotoğrafı yoktu, en azından ben görmemiştim. O yüzden Peter'ın mektuplarını okuyana kadar durumu anlayamamıştım ama şimdi her şey gün gibi ortadaydı.

"Elise?" dedim.

Gri gözleri kocaman açıldı, geriye doğru küçük bir adım attı. Kımıldayınca çiçeklerin ona doğru uzandığını gördüm, ayaklarını ve bileklerini sarıyorlardı, o zaman burası onu da mı esir tutuyor acaba diye düşündüm.

"Nereden bildin?" dedi sonunda, sonra başını iki yana salladı. "Hayır, vaktimiz yok. Burada uzun süre kalamayız, yoksa sonsuza dek kapana kısılrız."

"*Burası* tam olarak neresi?" diye sordum.

"Ne hayat ne de ölüm, ne yer ne gök, ikisinin arasında bir yer," dedi çabucak. "Sana ulaşabileceğim tek yer burası."

"Neden ben? Neden Peter değil? Neden seni tanıyan bir başkası değil?" diye sordum, sarmaşıkların kollarıma kadar sokulduğunu hissedebiliyordum, beni aşağı çekerlerken etime batıyorlardı.

"Onunla iletişim kurmama izin vermez. Kendini bana tamamen kapattı. Ama sen açıktın, ayrıca güçlüsün. Yapman gerekenleri yapabilirsin."

"Bu ne anlama geliyor? Böyle gizemli konuşmasan olmaz mı?"

"Olmaz!" diye bağırdı Elise ben tüm gücümle çiçeklere karşı koymaya çalışırken. "Dünyanızı, sizi bekleyen mutluluk ve tehlikeleri ancak hayal meyal görebiliyorum. Tek bildiğim huzur ve mutluluk penceresinin kapanmakta olduğu ve senin *ona* yardım etmen gerektiği."

"Nasıl?" diye bağırdım ama çiçekler beni aşağıya çekiyor, soğuk toprağa gömüyorlardı ve kendimi kurtarma çabalarım işe yaramıyordu.

Jack hâlâ uykudayken sessizce oturma odasına gidip laptop'ımı aldım. Gördüğüm rüyadan sonra -gerçi rüya kesinlikle doğru kelime değildi ya- yeniden uyuyamayacağımı biliyordum, ben de tanıdıklarım içinde bana yardım edebilecek ve bu konuda benimle konuşabilecek tek kişiyle temasa geçmeye karar verdim. Tabii bu kadar erken bir saatte uyanık olduğunu farz ederek.

Uyanık mısın? diye yazdım.

Az sonra mesaj geldi: **Evet. Ne oldu?**

Skype'tan görüşebilir miyiz? diye sordum birbirimizi görek konuşmanın daha iyi olacağına karar vererek.

Bir dakika sonra laptop'ımdan görüntülü sohbet isteği geldiğini gösteren hafif bir ses geldi. Kabul ettim, ekranda Ezra'nın yüzü belirdi. Saçları karmakarışık, arkasında Londra'daki malikânesinde yaptığı restorasyondan dolayı inşa aşamasında bulunan darmadağın ofisi görünüyordu.

"Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?" diye sordu, boğuk sesi laptop'ımın hoparlörlerinden bile harika geliyordu.

"Biriyle konuşmaya ihtiyacım var ve genelde bütün cevapları bildiğinden seninle konuşmayı düşündüm."

Ezra içtenlikle güldü. "Bana fazla itibar ediyorsun ama elimden gelirse yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Hayaletler hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

Afallamış görünüyordu, koyu kahverengi gözleri hafifçe büyüse de soruma mantıklı bir yanıt vermeyi başardı. "Fazla bir

şey bilmiyorum. Galiba hiç hayaletle karşılaşmadım. Neden? Biz oradayken Jack'in dükkânında olan şeyle mi ilgili?"

"Sayılır." Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım, umarım Ezra da hissettiğim kadar aptal olduğumu düşünmüyordu. "Galiba Elise beni ele geçirdi."

"*Elise* mi?" dedi hayretle. "Peter'ın Elise'i mi? Elise olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Peter'ın bazı mektuplarını buldum, Elise'i tarif ediyordu," dedim, ardından da ekledim, "Sonra kendisi de Elise olduğunu kabul etti."

"Ne istiyormuş peki?"

"Çok belirsiz konuşuyor, Peter kendisini ona kapadığı için benimle temasa geçtiğini söyledi."

"Peter kendini herkese kapadı, o yüzden mantıklı," diye mırıldandı Ezra.

"Bence cinayeti çözmemi istiyor," dedim sonunda.

Bana musallat olmasının aklıma gelen mantıklı tek sebebi buydu. Bu tehlike konusunda beni uyarmasını açıklamıyordu gerçi, belki de istediğini yapayım diye beni motive etmek için öyle söylüyordu.

"Neden şimdi?" diye sordu Ezra. "Ve neden bana, Peter'a ya da arkadaşı Catherine'e gelmedi, yıllar önce, henüz cinayetin çözülmesi mümkünken?"

Omzumu silktim. "Bilmiyorum. Cinayeti çözmemi açık açık istemedi ama Peter'ın huzura ermesine yardım etmemi istedi."

Ezra dudaklarını büzdü. "Açıkçası hiçbir şeyin Peter'a şu an sahip olduğundan fazla huzur verebileceğini sanmıyorum."

"Ama cinayetin çözülmesi onu rahatlatır, değil mi?" diye sordum umutla.

"Gerçekten bilemiyorum," dedi Ezra ama iyimser olmadığı belliydi.

"Bana Elise hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordum. "İyi biri miydi? Sırf ikinci bir hayalet olduğu için benimle uğraşıyor olma ihtimali var mı?"

“Hayalet olarak nasıl biri olduğunu bilemem ama vampir olarak çok iyi ve sadık biriydi.” Ezra, Elise hakkında bildiklerini anlatmaya başlarken sandalyesinde arkasına yaslandı. “Peter onunla tanıştığında Elise çok gençti, galiba dönüşüm geçireli daha bir iki yıl olmuştu. O yüzden oldukça toy ve masumdu, üstelik çiftlikte büyümüşü ve o zamanlar bu Elise’in eğitim görmemiş olduğu anlamına geliyordu. Ona okumayı ve yazmayı Peter öğretti.”

“Elise onu seviyor muydu?”

“Ah, kesinlikle,” dedi Ezra anında. “Tanıştıklarında Peter’ın yanındaydım, her şey apaçıktı. Birbirlerine bakarlar adeta gerçek aşkı yayıyorlardı.”

Ne zaman biri Peter’ın Elise’i ne kadar çok sevdiğinden ve birlikte olmanın onlar için ne kadar kolay olduğundan bahsetse hissettiğim minik kıskançlık sızısını görmezden geldim. Jack’i seviyordum ama keşke başlangıçta her şey o kadar zor ve acı verici olmasaydı diye düşünmeden de edemiyordum.

“Cate bana onların belki de ruh eşi olmadıklarını söyledi,” dedim.

“Elise ve Peter birbirlerine karşı ne hissediyorlardı tam olarak bilmiyorum ama tanık olduğum kadarıyla diğer çiftler kadar birbirlerine bağlı görünüyorlardı,” dedi Ezra.

Peter ve benim gibi mi? Yoksa Jack’le mi demeliyim? diye sormak istedim ama sormadım. Jack duyabilecekken olmazdı, ayrıca konuşmayı Elise’ten saptırmak istemiyordum. Ruh eşleri ve kan bağlarından önce bana musallat olan ruhla ilgilensem daha iyi ederdim.

Onun yerine, “Yani birbirlerine ait olduklarını mı düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla evet,” dedi. “Catherine neden öyle olmadıklarını düşünüyormuş? Sana örnek verdi mi?”

“Sadece Peter’dan hiçbir zaman hoşlanmadığını söyledi.”

Ezra kendi düşünceleri de doğrulanmış gibi başını salladı. “Esas mesele bu mu diye hep merak etmişimdir Peter’a karşı na-

zikti -aslında ikimize karşı da- ama sanki... *fazla* nazikti. Pahalı bir otelin kapı görevlisi gibi. Hani aslında senden hoşlanmaz ama İngiltere kraliçesiymişsin gibi kışını öper ya.”

Güldüm. “Evet, ne demek istediğini anladım galiba.”

“Catherine’in Peter’dan hiç hoşlanmamış olmasının ne önemi var ki?” diye sordu Ezra konuya dönerek.

“Catherine, Elise’i dönüştürenin kendisi olduğunu söyledi, yani Elise’in bağlanacağı kişiden hoşlanması gerekiyordu.”

Ezra kaşlarını kaldırdı. “Bunu bilmiyordum. Elise’i vampire bir yabancının dönüştürdüğünü duymuştum.”

“Öyleyse sence Elise yalan mı söylüyordu?” diye sordum. “Yoksa Cate mi yalan söylüyor? Ve neden yalan söylesin?”

“Elise’in yalan söylediğini sanmıyorum. Hiç onun tarzı değil,” dedi Ezra. “Ama Catherine’in bunu Elise’ten saklaması için bir sürü sebep olabilir.”

“Ne gibi?”

“Elise vampir olma konusunda karışık duygular içindeydi,” dedi Ezra. “Bütün ailesi kıtlıkta ölmüştü ve galiba hayatta kaldığı için büyük bir suçluluk duyuyordu. Uzun süre babasını öldüren kişi Elise’in kendisi olabilir mi diye düşünmüşümdür.

“Elise’in anlattığı hikâyeye göre babası açlıktan ölmemesi için Elise’i vampire dönüştürsün diye birini tutmuş ama Elise bundan sonra babasına ne olduğundan hiç bahsetmedi. Onunla tanıştığımızda dönüşeli daha üç dört yıl olmuştu ama babası ortalarda yoktu, Elise de onun nereye kaybolduğunu hiç söylemedi. En azından bana.”

“Yani sence Cate onu dönüştürdü, değişimin getirdiği bütün o kargaşa içinde Elise onu ya unuttu ya da bir şekilde zihninden uzaklaştırdı ve sonra da babasına saldırdı, öyle mi?” diye sordum kendi dönüşümümü düşünerek.

Acı dolu, berbat bir keşmekeşti, neler olup bittiğinin tam olarak farkında değildim. Hemen öncesinde neler olduğunu ise tam olarak hatırlıyordum, Jack dönüşebilmem için onun kanını içmem konusunda beni ikna etmişti. Ama Jack’i tanımıyor ol-

saydım ve o an çok travmatik olmasaydı -Peter'ın onu öldürmek üzere olduğundan emindim- belki de hiçbir şey hatırlamazdım.

Milo dönüşümünden öncesini pek hatırlamıyordu ve Jack Peter'ın onu dönüştürmek zorunda kalmasının nedeninin Mae olduğunu sadece birkaç yıl önce öğrenmişti. Jack sadece vampir kulübüne gittiğini hatırlıyordu, bundan sonra vampir olarak uyanana kadar her şey bulanıktı.

“Büyük ihtimalle,” dedi Ezra başını sallayarak. “Hep Elise’i dönüştüren kişinin dönüşüm aşamasında ona yardımcı olmak yerine çok çabuk çekip gittiğinden şüphelenmişimdir. Ama bunun etkileri herkeste farklıdır. Belki Elise’te daha hızlı ve daha karmaşık etkiler oluştu çünkü büyük ihtimalle dönüşüm geçirmeden önce açlıktan ölmek üzereydi. Belki de Catherine geri dönüp ona yardım etmek istedi ama geç kalmıştı.”

“Bu Cate’e gerçeği saklaması için bir neden veriyor,” dedim. “Acaba Elise, Cate’in hatası yüzünden kendi babasını öldürdüğünü bilseydi mutlu olur muydu?”

“Çok erdemli bir kız olması bir yana, dönüşümden sonra bile ibadetlerini yerine getiren bir katolikti,” dedi Ezra. “Eğer doğru hatırlıyorsam Peter’la yatmak için düğünlerine kadar bekledi. Hayatının sonuna kadar kendi vampir doğasıyla ve ölümsüzlüğüyle başa çıkmaya çalıştığını biliyorum. Peter umutsuzca onu mutlu etmeye çalıştı, bu bazen işe yaramış gibi olsa da bence Elise uzun süre bunalımda kaldı.”

Ezra’nın söylediklerini düşünürken Peter için bir kez daha yüreğim burkuldu. Peter ve Elise’in çok uzun süre birlikte olmadıklarını biliyordum ama kısa birlikteliklerini uzun bir balayı gibi hayal ediyordum, bir Nicholas Sparks filminin slow danslar ve aşk şarkılarıyla montajlanmış flashback sahnesi gibi.

Ama şimdi bunun aslında bir başa çıkma çabası olduğunu, aşklarının -Peter’ın düşündüğü gibi saf ve gerçek olan aşklarının- yetersiz kaldığını duyuyordum.

Bu benim Jack’le öğrendiğim bir şeydi. Evet, aşk hayatı daha zengin ve dolu kılıyordu ama ona bir amaç vermiyordu ve sorun-

larımın üstesinden gelmiyordu. Jack'in aşkı Jane'in ölümündeki suçumu ya da diğer kusurlarımı silmiyordu. Jack daha iyi biri olmak istememi sağlıyor, çabalarımnda beni destekliyordu ama büyü yapar gibi her şeyi daha iyi hale getirmiyordu, getiremezdi de.

Ama yine de "sonsuz kadar mutlu yaşamak" diye bir şey olmadığını kabullenmek kolay değildi.

"Yani Peter'ı sevse de vampir olduğuna pişman mıydı sence?" diye sordum.

"Evet, bence öyle," dedi Ezra açıkça.

"Peki, Cate iddia ettiği gibi Peter'dan gerçekten hoşlanmadıysa ve Elise'i vampire dönüştürenin o olduğunu da doğru kabul edersek bu Elise ve Peter'ın gerçekte bağlanmadıkları anlamına mı geliyor?"

Ezra başını salladı. "Bilmiyorum. Bir vampirle onu dönüştüren kişi arasındaki ilişki çok karmaşık ve sıklıkla yoğundur, yaşadıklarımızdan da bildiğin gibi kan bağıllığının doğasında zaten belirsizlik ve aşırı tutku var. Buna bir de dönüştürücüden ruh eşine, oradan da dönüştürülene ve aileye geçişi eklediğinde bizim anlayışımızın çok ötesinde bir olasılıklar karmaşası çıkıyor ortaya."

"Yani Cate haklı da olabilir haksız da, öyle mi?" diye sordum.

"Ne yazık ki evet, dediğim bu. Mesela beni vampire dönüştüren Willem, bana eziyet eden ve ben kurtulana kadar neredeyse bir yüzyıl boyunca beni esir tutan adi, ahlaksız bir adamdı. Gözümün önünde öldürdüğü, işkence ettiği insanların sayısını bilmiyorum. Ama tüm bunlara rağmen işini bitirmek benim için zor oldu," diye devam etti sertçe. "İçimde beni ona çeken bir bağ vardı. Onu öldürmek hayatta yaptığım en zor şeydi. Kendi özbenliğime karşı savaşıyordu. Ama yapmak zorunda olduğumu biliyordum."

"Yaşadıkların için üzgünüm," dedim.

Geçıştirmek ister gibi elini salladı. "Hayır hayır, senden anlayış beklemiyorum. Ben sadece vampirlerle ve kanla ilgili ne varsa çok karmaşık olduğunu söylüyorum."

"Ve Elise bu karmaşaya bir de vampir hayaleti ekliyor."

Ezra bilgisayarımın ekranından bana bakıyordu, dudakları özür dilercesine aşağı kıvrılmıştı. “Bu konuda fazla yardım edemeyeceğim için üzgünüm. Bir medyumla falan konuşsan daha iyi olur belki.”

Yemek masasının sandalyesinde doğrulup Jack’in yanında uyan köpeğin horultularının geldiği yatak odasına doğru baktım.

“Hey baksana, Jack seninle konuştu mu?” diye sordum Jack’i uyandırmamak için sessizce.

“Ne hakkında?”

Tekrar yatak odasının kapısına göz attım. “Ölü olması hakkında.”

“Ölü mü?” dedi Ezra afallayarak.

“Hayır, aslında değil,” dedim çabucak. “Gayet iyi ve canlı. Birlikte medyuma gittik, kadın Jack’e çok fazla reaksiyon gösterdi ve ruhunun ölü olduğunu iddia etti.”

Ezra öne eğilip elini çenesine dayadı. “Jack bana bundan bahsetmedi. Medyumun daha fazla para koparmak için numara yapmadığına emin misin?”

“Sanmıyorum ama bilemem tabii. Peki, sen daha önce hiç böyle bir şey duydun mu? Ruhları olmayan vampirler?”

“Dikkate değer bir şey duymadım,” dedi. “Şeytanlar ve vampirler hakkında hep hikâyeler ve hurafeler dolaşır. Ama bunların senin işine yarayacağını sanmam.”

“Sence vampirler ölünce nereye gidiyor?” diye sordum.

Cevap vermeden önce biraz düşündü. “Genel olarak cennete inanıp inanmadığımı mı soruyorsun, yoksa özellikle vampirler için mi?”

Omuz silktim. “İkisi de, hangisi olursa.”

“Ben dünyaya geleli... 340 sene oldu galiba. Bu süre içinde çok fazla şey gördüm. Bazıları mucizevi, bazıları da tüyler ürpertici şeyler. Bazılarını açıklayabildim ama diğerlerine hiçbir zaman anlam veremedim. Ama asla bu hayatın ötesine dair kesin bir delil görmedim.”

“Yani cennete inanmıyorsun, öyle mi?”

Başını iki yana salladı. “Onu demek istemedim. Willem’in hizmetinde çalıştığım dönemlerde onun bir iş ortağı vardı. Bana eşitiymişim gibi saygılı davranan Bogdan adında aristokrat bir vampir. Onunla tanıştığımda 500 yıldan fazladır hayattaydı, gerçi tam yaşını bilmiyordu çünkü o zamanlar zamanın hesabını tutmak çok daha zordu. Çok şey görüp geçirmiş, imparatorlukların kuruluşuna ve çöküşüne tanıklık etmişti. Benim aklımın alamayacağı kadar çok aile, sevgili ve arkadaş gömmüştü.

“Willem yattıktan sonra Bogdan’la oturur, güneşin doğuşunu izlerdik, güneş dayanamayacağımız kadar yükselinceye dek felsefe, astronomi ve din konuşurduk. Ölümüne yakın son kez evine ziyarete gittiğimizde bana artık bıktığını söyledi. Dünyanın ona sunabileceği ne varsa görmüştü ve karşılığında verebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Ölümsüzdü ama buradaki zamanının dolduğunu düşünüyor, bundan sonrasını görmek istiyordu.”

“Bundan sonrasını mı?”

“Evet. Öldükten sonraki yaşamı,” dedi Ezra. “Daha fazlası olduğundan emindi ve görmek istiyordu. Benden kalbine kazık saplamamı istedi. Yapmak istemedim ama ısrar etti, kendi başına yapamayacağını ve yanında güvendiği ve değer verdiği biri varken ölmek istediğini söyledi.”

“Yaptın mı peki?”

“Evet,” dedi Ezra. “Ve gözlerindeki ışık sönüp giderken uzun süredir ilk defa huzura kavuşan bir adam gördüm.”

“Sence yeni hayatına kavuştu mu?”

“Öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Ama kavuşmamışsa bile yaptığımdan pişman değilim. Beş yüzyılda bir adamın yaşayabileceğinden çok daha fazla hayat yaşamıştı. Bu dünyadan bıkmıştı, öteki dünya koca bir hiçlikten başka bir şey değilse bile buna hazırdı.”

“**H**âlâ bunu yapmamız *gerektiğini* düşünmüyorum,” dedi Jack birlikte el ele kaldırımda yürürken.

Onu evden çıkmaya ikna edene kadar geçen bir saat içinde söyleyip durduğum şeyi bir kez daha yineleyerek, “Konuşmaktan ne zarar gelir ki?” dedim. “Eğer kadın bir şey bilmiyorsa sen de başladığın yere dönersin.”

Köşeyi dönünce Jessamine’in parlak pembe tabelası göründü. Jack tüm dikkatini bana vermek için durup ellerimi ellerine aldı.

“Hayır, anlamıyorsun. Zaten hiçbir şey bilmemesini umut ediyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Ne demek bu?”

“Bunun saçmalık olduğuna inanmak istiyorum. Eğer bir şey biliyorsa durumum gerçek demektir ve bu kötü bir şey olabilir. Ölü olma düşüncesi ödümü koparıyor.”

“Bu yüzden mi Ezra’ya bundan bahsetmedin?” diye sordum.

“Evet,” dedi süklüm püklüm. Keşke bunu daha önce söyleseydi, o zaman Ezra’yla Skype’ta görüştükten sonra yirmi dakika boyunca kavga etmezdik.

“Ama Jack, eğer gerçekse bir şey bilip bilmemesi hiçbir şeyi değiştirmez,” dedim mantıklı yaklaşarak. “Korkutucu gelebileceğini biliyorum ama bunun sonradan ortaya çıkıp bizi şaşırtmasındansa öğrenip üstesinden gelebilmeyi yeğlerim.”

“Biliyorum. Ben sadece...” Başını iki yana salladı. “Daha fazla belayla uğraşmak istemiyorum.”

“Bu her ne ise birlikte üstesinden gelebiliriz. Şimdiye kadar neler atlattığımızı bir düşün.” Onu rahatlatmak için gülümsedim, yeterince ikna olmuş olmalı ki dönüp yeniden yürümeye başladı.

Kapıyı açıp tepedeki küçük çanı çınlatarak içeri girdiğimizde burnumuza yanmakta olan tütsünün ve adaçayının kokusu geldi. Jessamine ön tarafta iki küçük masadan birinin üzerine yayılmış kıymetli taşları ve tarot kartlarını topluyordu.

Bizi görünce içtenlikle gülümsedi, şimdi eski zamanlara ait posterlerdeki modellere daha çok benziyordu. Lavanta rengi uzun saçları yukarıdan toplanmıştı, çiçek desenli elbisesi seksi hatlarını sarıyordu.

“Demek geri geldiniz,” dedi kartları ve taşları bir kenara bırakarak.

Jack umutla, “Gelmese miydik?” diye sorarken kapıya doğru bir adım geriledi.

“Yoo, gelmekle iyi ettiniz tabii.” Eliyle yaklaşmamızı işaret etti. “Geleceğinizden emin değildim de. Ama gelirsiniz diye umuyordum.”

“Umuyor muydunuz? Geçen sefer sizi korkuttuk gibi gelmişti bana,” dedi Jack, bir yandan da masaya doğru yürüyorduk.

Jessamine neşeyle güldü. “Ben de benim sizi korkuttuğumdan korkuyordum!” Sonra özür dilercesine gülümsedi. “Geçen sefer verdiğim tepkiden dolayı bir kez daha özür dilerim. Daha önce senin gibi biriyle karşılaşmamıştım ama biraz araştırma yaptım ve galiba yeni bir şeyler öğrendim.”

“Ne gibi?” diye sordu Jack.

“Tekrar avucuna bakmamda sakınca var mı?” Jessamine masayı gösterdi.

“Sen hazırsan ben de hazırım,” dedi Jack, ilk başta buraya gelme konusundaki itirazları göz önüne alınca beklediğinden çok daha sakin ve yumuşak davranıyordu.

“Hazırım,” dedi Jessamine.

Önce elbisesini dikkatle altına toplayarak Jessamine oturdu. Jack ve ben de karşısına oturduk, Jack ellerini saten masa örtü-

sünün üstüne koydu. Onu rahatlatmak için masanın altından elimi bacağına koydum.

“Başlamadan önce yaptığım şeyin tam olarak ne olduğunu size açıklamalıyım,” dedi Jessamine. “Çok eskiye dayanan bir falcı soyundan geliyorum ve geleceği görebiliyorum. Bazı insanlar gelecek hakkında *öngörüde bulunabileceğini* söyler, bense o kelimeyi sevmiyorum. Gelecek durağan değildir.

“Şekillendirilebilen bir şeydir. Benim gördüklerimse açık ve doğrusal hikâyeler değil. Bazı insanlar bu görüntülerin kafanızın içinde oynayan kısa filmlere benzediğini düşünür ama benimkiler anlık görüntülerden oluşuyor –resimler, sesler, renkler, kokular. Görünenler sadece gelişigüzel duymasal sanılar, anlamlarını çözmek ise bana ve falını baktığım kişiye kalmış.”

“Bu görüntüler insanlara dokunduğun zaman mı beliriyor?” diye sordum.

Jessamine halka küpelerini savurarak başını iki yana salladı. “Dokunduğum herkeste olmuyor. Genelde bu durumu biraz kontrol altında tutuyorum, böylece bankada çarpıştığım birinin geleceğini görmüyorum. Odaklandığım zaman genelde bir görüntü elde edebiliyorum ama bazı insanlarda hiç işe yaramıyor.”

“Peki, bana dokunduğun zaman ne oluyor?” diye sordu Jack.

Jessamine bu kez gergin bir şekilde gülümsedi. “Hadi başlayalım, öyle açıklayayım.”

Jack avcunu açarak elini masaya koyarken mavi gözlerinden gerginlik okunuyordu. Jessamine daha önce yaptıklarını yapmaya başladı, uzun manikürlü tırnakları Jack’in elinin üzerinde bir an havada durdu, sonra Jack’e dokundu.

Temas ettikleri anda Jessamine yerinde sıçradı. Tüm vücudu sarsılsa da bu kez Jack’in elini bırakmadı. İki eliyle Jack’in eline yapışıp gözlerini kapadı. Uzun kirpikleri titreştiriyordu.

“Acıyor mu?” diye sordu Jack usulca.

“Hayır, acı vermiyor,” dedi Jessamine soluk soluğa. “Sadece... şaşırtıcı. Kışın ortasında kapıyı açınca soğuk havanın çarpması ama sizin o anda bunu hiç beklememeniz gibi bir şey.”

“Ne görüyorsun?” diye sordu Jack, sesi gergin ve sinirliydi.

“Hiçbir şey.”

Jack’in vücudu biraz gevşedi. “İşe yaramıyor mu yani?”

“Hayır, öyle değil. Hiçliği görüyorum. Zihnimde hayal ettiğim şekliyle,” dedi Jessamine, Jack’in elini bırakmadan. “Ve havada yanık ve metal kokusu var. Tıpkı ölen yıldızların kokusu gibi.”

“Gelecekte uzayda mı olacağım?” diye sordu Jack aşırı heyecanlanarak.

“Hayır. Daha doğrusu bilmiyorum.” Sonunda Jack’in elini bırakıp geriye yaslandı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra düşüncelerini dağıtmak istercesine başını iki yana salladı.

Kendine gelmiş gibi olunca, “Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Hepimizin içinde bir yaşam kıvılcımı vardır,” diye açıkladı Jessamine. “İnsanlar ona pek çok isim verir -ruh, can, öz- ne isterseniz. Bütün canlılarda bu vardır. Cansız maddeyi bilinçli varlıklardan ayıran budur.”

“Yani benimle bir kaya ve bir ceset arasındaki fark bu. Tamam. Anladım,” dedi Jack umursamaz bir tavırla.

“Ama sende bundan yok,” diye düzeltti Jessamine.

“Ama az önce tüm canlıların ruhu olduğunu söyledin. Ben canlıyım. Demek ki ruhum var.”

“Sen onlar gibi değilsin. Özelsin,” dedi Jessamine hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Ben de uzun zamandır bunun doğru olduğundan şüpheleniyordum,” diye espri yapmaya çalıştı Jack, sonra kaygıya yenik düşüp sordu, “Ne dediğini anlayamıyorum. Ben ruhsuz mu doğmuşum?”

“Sanmıyorum. Kayıtlarda ruhsuz canlılarla ilgili birkaç vaka var ama hepsinin de doğduğunda ruhu varmış.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Kayıt mı? Ne kaydı?”

“Ailem ve meslektaşlarım kayıt tutar,” diye açıkladı Jessamine. “Normlarınkilerden ayrı olarak kendi tarih kitaplarımız var.”

“Normlar mı?” diye sordum.

Jessamine kızardı. “Normal insanlar.”

“O kitapların gerçeği yansıttığını nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Sen patronunun vampir kayıtlarının gerçeği yansıttığını nereden biliyorsun?” diye karşı çıktı Jack. “Emin olamasan da senden önce gelenlerin gerçeği korumak için elinden geleni yaptığına inanmalısın.”

Sandalyemde arkama yaslandım. “Mantıklı. Devam edelim.”

“Ruhsuz canlıların hepsi ruhunu sonradan kaybetmiş, çeşitli travmalar yüzünden. Ama sağlam doğmuşlar,” dedi Jessamine.

“Ah, lanet olsun,” diye sızlandı Jack.

“Ne oldu?” diye sordum.

Bana baktı. “Ben ölmüştüm.”

“Ah, kahretsin,” dedim Jack’in vampire dönüşme hikâyesini hatırlayarak.

Jessamine şaşkın şaşkın, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Vampire dönüşmeden önce ölmüştüm,” dedi Jack. “Mae kalp atışlarım durana kadar kanımı içti. Peter beni bulduğunda ölüydüm. Son çare olarak bana kanını verdi, işe yarayacağını sanmıyordu ama yaradı. Vampire dönüştüm.”

Jessamine şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Vampirler konusunda uzman değilim ama dönüşüm geçirebilmek için canlı olmak gerektiğini sanıyordum.”

“Kesinlikle,” dedi Jack. “İşe yaraması beklenmiyordu. Ezra savaşta ölen bir askeri diriltme çabalarıyla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Asker öleli daha bir dakika olmuş, belki daha da az, Ezra ona verebileceği kadar çok kan vermiş. Ama işe yaramamış.”

Jessamine uzun tırnaklarını masaya vurarak düşündü, sonunda, “Cevabı bu olabilir. Ruhunun ayrıldığı ama vücudunun daha ölmediği o doğru ânı yakalamış olsalar gerek. Ölümlü ruhunun tamamen kaybolmasından önce belki sadece bir an var ve o ânı yakaladılar.”

“Peki, bu ne anlama geliyor? Ne olacak yani?” diye sordu Jack.

“Bu sana kalmış,” dedi Jessamine omuzlarını silkerek. “Hayatına her zamanki gibi devam edebilirsin. Öldükten sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bizlere ne olacağını da bilmiyorum sonuçta.”

“Pekâlâ. Başka seçenek var mı?” diye sordu Jack.

“İçi boş bir kabuk gibisin ve bir vampirsin,” dedi Jessamine. “Bu seni inanılmaz derecede güçlü ve tehlikeli güçlere karşı savunmasız yapıyor.”

Jack başını iki yana salladı, anlamıyordu. “Neden?”

“Bedenin kötü ruhlar tarafından ele geçirilmesi diye bir şey duydunuz mu?”

“Şeytanlardan, cin çıkarmaktan falan mı bahsediyorsun?”

Jessamine gülümsedi. “Fazla Katolik bir bakış açısından ele aldın ama evet.” Sözlerini sürdürürken gülümsemesi kayboldu. “Diğer ruhlar -genellikle bedenleri toprağı içinde çürümüş kayıp ruhlar- başka bir ev sahibinin içinde hayatlarını sürdürmek isterler, böylece yaşamda ikinci bir şans elde edebilirler. Ve ruhu olmayan bir ölümsüz olduğun için birilerinin mezarından kaldırmak isteyebileceği her tür kötücül güç için mükemmel bir konaksın.”

“Harika,” diye mırıldandı Jack. “Yani kendi gücüm yok. Ben sadece bir araç olarak işe yarıyorum, biri beni silah gibi doldurursa. Sonra da onların güçlü silahı haline geliyorum.”

“Öyle de denebilir, evet,” dedi Jessamine.

“Bu dehşet verici,” dedi Jack, masanın altından hafifçe bacağına sıktım.

“Öyle olacak diye bir şey yok,” dedi Jessamine teskin edici bir sesle. “Ne zamandır vampirsin?”

“Geçtiğimiz mart yirmi yılımı doldurdum.”

“Ve mutluydun. Hayattan zevk alıyordun. Dostların ve ailen vardı ve aşkı bulmuştun, değil mi?” diye sordu Jessamine, son soruyu sorarken bana bir göz attı.

“Evet.” Jack bana bakıp gülümsedi ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. “Çoğunlukla mutluydum. Şimdiye kadar iyi yaşadım.”

“Öyleyse böyle devam etmeni öneririm. Hiçbir şey değişmiş gibi yap yeter, çünkü aslında senin için değişen hiçbir şey yok.”

“Bu tehlikeli değil mi?” diye sordum.

Jessamine başını hayır anlamında salladı. “Hayır. Ancak insanlar bunu öğrenirse tehlikeli olur. Çünkü Jack haklı. Kendi başına güçlü değil, sadece yanlış insanlar ondan faydalanırsa.”

“Dehşete düşürücü ve özel olmak gibi gerçekten havalı bir sırrım var ve kimseye söyleyemiyorum,” dedi Jack endişesini gizlemeye yetmeyen zoraki bir gülüşle.

“Bana söyleyebilirsin,” dedim. “Ve köpeğe.”

“Ayrıca bilginiz olsun, sizden kimseye bahsetmedim ve bahsetmeyeceğim de,” diye söz verdi Jessamine. “Araştırma yaparken soru sorduysam bile nerede olduğumla ya da sizinle ilgili hiçbir ayrıntıya girmemeye dikkat ettim. Annemin ve büyükanemin uyduğu ahlâk ilkelerine ben de uyuyorum. Müşterilerim bana güvenip en derin duygularını ve geleceklerini benimle paylaşıyorlar. Bunları korumak benim görevim.”

“Bunun için minnettarız,” dedi Jack.

“Ayrıca sormak istediğiniz bir şey olursa ya da yardıma ihtiyaç duyarsanız lütfen tekrar gelin. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, aslında ben de ne durumda olduğunu bilmek isterim.”

Söylenecek başka bir şey kalmayınca Jack ona yardımı için teşekkür edip 65 euro ödedi, ayrıca bahşış verdi. Evimize doğru yürürken düşünceli görünüyordu. Kaşlarını çatmış, gözlerini yere dikmişti, elleri ceplerindeydi. Ben de eve varana kadar onu düşünceleriyle baş başa bırakıp hiçbir şey söylemedim.

Asansörle yukarı çıkarken, “Daha iyi misin?” diye sordum.

“Bu *daha iyi*’yi nasıl tanımladığına bağlı.” Yavaş yavaş dördüncü kata çıkarken gözlerini dikmiş, değişen kat numaralarını izliyordu. “Kısa bir süre sonra ölmekten ya da zombiye dönüşmekten artık daha az korkuyorum. Ama şimdi de *Hayalet Avcıları*’ndaki Dana Barrett gibi içimde bir Zuul olmasından endişeleniyorum.”

“Hayalet avcıları sonunda onu kurtarıyordu ve her şey düzeliyordu,” dedim, söylediğim şey Jack’i gülümsetti.

“Bobby’ye bundan söz etmesen iyi edersin, seninle göreve çıkarken yanında proton lazeri getirmek için bahane arıyor zaten.”

Koridorda yürürken daireden güm diye bir ses geldi, kapının aralık olduğunu görünce ikimiz de yavaşladık. Jack elimi bırakıp önüme geçerek evde bizi bekleyen her ne ise beni ondan korumaya hazırlandı.

Sessizce içeri süzölüp girişteki küçük mutfığa girdik, Jack'in Önden gitmesine ses etmesem de iş oraya varırsa dövüşme kısmını büyük ölçüde benim üstleneceğimi biliyordum. Bizi büyük odadan sol tarafında açıklık bulunan bir duvar ayırıyordu, kalp atışlarını ve metal şakırtılarını duyabiliyordum.

"Hey!" dedi Bobby diğer odadan, önümde duran Jack gevşedi.

"Nasıl bu kadar eşyayla döndük bilmiyorum. Sadece dört geceliğine gittik oysa," diye söylendi Milo.

Köşeden bakıp yere yayılmış bavulları görebilecek kadar yaklaşmıştık şimdi. Milo sırtı bize dönük, bavullardan birinin başına diz çökmüştü, Bobby elinde koca bir kurabiye kutusuyla ortada dikiliyordu.

"Atıştırma stokladım çünkü hiç almıyoruz," dedi Bobby kendini savunurcasına. "Bazen burada tek ölümlü olmak zor oluyor."

Milo ona sert bir bakış fırlattı. "Sorun değil. Dev kutudaki kurabiyelerinle bisküvilerini ye tabii. Ama spor salonuna daha fazla gitmen gerektiği hakkında sızlandığını duymak istemiyorum."

"Spor salonuna gitmem lazım," dedi Bobby ağzındaki pastel renkli kurabiyelerin arasından. Kurabiye kırıkları ağzından etrafa fırlayınca Matilda ayağa kalkıp kuyruğunu sallayarak kırıntıları yalamaya başladı. "Düğünden beri gitmedim."

Jack ağır adımlarla odaya girerek, “Bavullarınız bu kadar dolu olduğuna göre Paris’ten bana bir sürü hediye getirdiniz herhalde,” dedi.

“Ah, sana bir şey getirdim!” dedi Bobby heyecanla.

Kurabiye kutusunu bırakıp bir çantayı karıştırdıktan sonra küçük bir Eyfel Kulesi heykelciği çıkardı. Jack’e vermeden önce bunun aslında bir çakmak olduğunu göstermek için kapağını açtı.

“Selam!” dedi Milo bana bavulun üzerinden.

“Döndüğüne çok sevindim,” dedim kucaklaşırken.

Bunu söylemem aptalcaydı çünkü sadece birkaç günlüğüne gitmişti ve ikimiz de birer yetişkindik. Ayrıca Jack’le biraz baş başa kalmak hoşuma gidiyordu ama kardeşim olmadan ev bana hiç de ev gibi gelmiyordu.

Kucaklaşmamız bitince, “Seyahat nasıldı?” diye sordum.

“Gerçekten harikaydı, ileride daha çok vaktimiz olduğunda mutlaka yeniden gideceğiz. Bobby bir sürü harika çizim yaptı.” Bobby’ye seslenmek için döndü. “Bebeğim, eskiz defterini göstereceğim.”

“Tabii, göstereyim.”

Bobby çantasından büyük eskiz defterini çıkarıp yemek masasının üstüne koydu. Paris’te başladığı çizimlere gelene kadar sayfaları çevirdikten sonra Jack ve ben bakabilelim diye geri çekildi.

Bobby, Milo’yla ilk çıkmaya başladığı zamanlarda güzel sanatlarda öğrenciydi ve gerçekten de çok iyi bir ressamdı. Pastel boya kullanmayı tercih ediyordu, canlı renkler kullandığı empresyonist resimler gerçekten büyüleyiciydi. Resimlerinden birkaçını çerçeveletip dairenin çeşitli yerlerine asmıştık zaten.

Milo’nun Seine Nehri’nin önünde dururken yapılmış bir resmi vardı. Gökyüzü ve nehrin suları mavilere morlara boyanmıştı, yıldızlar ve sokak lambaları parlak turuncu ve sarı ışıklar saçıyordu. Ve Milo resimde hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Bobby, Milo’nun mahcup gülümseyişini ve koyu renk gözlerindeki kıvılcımları birebir yansıtmıştı.

“Bu gerçekten harika,” dedim sayfaya hafifçe vurarak.

Bobby bir kurabiye daha yerken omuzlarını silketti, “Fotoğraf çekmekten daha eğlenceli.”

Milo omzumun üstünden resme göz attı. “Benim favorim de bu.”

“Peki, burada işler nasıldı?” diye sordu Bobby, övgülerden kurtulmak için konuyu değiştirmeye çalışıyor gibi geldi bana. “Kayda değer heyecanlı bir şey var mı?”

Jack’le birbirimize baktıktan sonra elimden geldiğince kayıtsız bir ifade takınarak “Yoo. Pek bir şey yok,” dedim.

“İşten ne haber? Bir yere çağrıldığınız oldu mu?” Bobby vereceğim cevabı beklerken yüzüme bakmak için yanımdaki sandalyeye yaslandı.

Ona yalan söylemek istemiyordum çünkü birlikte çalışıyorduk ve geçen gece Iris Emmanuel’le olanları bilmesi gerekiyordu. Ama bunu şimdi konuşmak istemiyordum, daha yeni gelmişlerdi. Sonunda Elise’in beni ele geçirdiğiyle ilgili teorimi de anlatacağımı biliyordum ama hepsi birden çok fazlaydı, özellikle de Jessamine’in Jack’e söylediklerinden sonra.

“Bavullarınızı boşaltıp yerleşin de sonra konuşalım,” dedim.

Bobby yüzünü buruşturdu. “O kadar kötü ha?”

“Çok da kötü değil,” dedim, sonra beni sıkıştırıp durmasın diye bir şey söylemem gerektiğinden ekledim, “Meğer buralarda gezinen bir Basarab Hanedanı üyesi varmış.”

“Mış?” Bobby bir kaşını kaldırdı.

“Artık yok yani.”

Bir şeyler daha sormak için ağzını açmıştı ki kapının çalınmasıyla vazgeçti. Duvara ve mutfağın diğer tarafındaki gizli girişe bir göz attıktan sonra, “Kapı mı çalındı?” diye sordu.

“Birini bekliyor muydunuz?” dedi Jack ortaya.

Bobby başını iki yana salladı. “Pazar akşamı sekiz. Tanıdıklarımın çoğu bu kadar erken saatte dışarı çıkmaz.”

“Ben bakarım,” dedi Milo.

Köşeyi dönüp kayboldu. “Hey, yanlış daire” cümlesini duy-

mak ya da Abner'in uğraşmam gereken yeni bir meseleden bahseye geldiğini öğrenmek için dinledim. Onun yerine Milo'nun çok yumuşak bir sesle ziyaretçiyi içeri davet ettiğini duydum.

Oldukça gergin bir ifadeyle dönüp "Peter geldi," dedi.

Bobby'nin gerçekten nefesi kesilmişti. "Peter mı?"

Sonra Milo'nun arkasından Peter içeri girdi. Her zamankinden daha rahat tarzda giyinmişti, üzerinde dar kesim blucinle sade bir kazak vardı, koyu renk saçları aşırı derecede dağınıktı. Dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı, zümrüt yeşili gözleri her zamanki gibi kederliydi.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordum, evime böyle habersiz gelişinden paniğe kapılmışım.

"Pek sayılmaz," dedi, sesi üstü kapalı bir öfkeyle çınlamıştı. "Berlin yakınlarındaydım, eski bir arkadaşım arayıp çok ilginç şeyler söyledi." Gözlerini bana dikti. "Galiba onu tanıyorsun. Şu sıralar Cate diye biliniyor."

Peter oturma odasının ortasında durmuş dik dik yüzümüze bakıyordu, biz de afallamış bir halde ona bakıyorduk. Matilda -Peter da dahil kimi görürse görsün genelde heyecanlanırdı- gidip pencerenin yanındaki yatağına saklanmıştı çünkü gerginlik had safhadaydı.

“Karımın en yakın dostunu takip etmek için Prag’a gittiklerini biliyor muydun?” diye sordu Peter kaya gibi sert bakışlarını Jack’e çevirerek.

“Biliyordum ama bunu takip etmek demezdim doğrusu,” dedi Jack. Dalgın dalgın kolunu ovuşturuyor, kardeşinin sorgulayan öfkeli bakışlarından kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

Bu Peter’ı tatmin etmiş olacak ki yüzünde öfkeden de öte bir ifadeyle bana dönüp sordu, “Cate’le görüştüğünü bana ne zaman söyleyecektin? Daha doğrusu söylemeyi düşünüyor muydun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey söylemedi bana.”

“Ama senin bilmen gerekiyordu, öyle mi?”

Başımı hızla iki yana salladım. “Öyle değil. Onu aramadım. Olivia ona rastlamış, Cate tuhaf davranmış. Ben sadece sana veya bir başkasına zarar verme niyetinde olmadığından emin olmak istedim.”

“Bana neden zarar vermek istesin ki?” diye sordu Peter kuşkuyla bir tavırla. “150 yıldır onunla konuşmadım.”

“Bunu nereden bilebilirdim?” dedim ters bir tavırla. “Son beş yılın büyük bölümünde seni görmedik bile. Kim bilir, belki de sen onu en sonunda sinir edene kadar takıldınız, şimdi de hepimizi öldürmeyi planlıyor.”

Gözlerini devirerek dudaklarını büzdü. “Ah, bu çok saçma.”

“Öyle mi?” dedim. “Daha önce de Minnesota’ya *Lycan*’ları getirmiştin ve o korkunç vampir avcılarını Daisy meselesi yüzünden peşimize düşmüşlerdi.”

“Daisy benim hatam değildi!” diye itiraz Peter. “Tamamen Mae’in hatasıydı. Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyordum.”

Elimi salladım. “Fark etmez. Bu ailede inisiyatifi ele almak gerektiğini öğrendim.”

Peter bana biraz daha ters ters baktıktan sonra içini çekip gevşedi. “Bundan Cate’in bana ya da geri kalanımıza dehşet saçmayacağı konusunda seni ikna ettiğini anlıyorum.”

“Tehdit oluşturur bir hali yoktu, hayır,” dedim kelimelerimi dikkatle seçerek.

“Güzel,” dedi sakince. “Çünkü beni İrlanda’ya davet etti.”

Şimdi kuşkuya düşme sırası bendeydi, “Neden?” diye sordum.

“Elise’le yaşadığım ev hâlâ onun. O eski evi tekrar görüp sohbet etmenin güzel olacağını düşünmüş,” diye açıkladı Peter ona son derece mantıklı geliyormuş gibi.

“Gidecek misin?” diye sordu Milo.

Peter’la arasına mesafe koyarak odanın bir kenarına çekilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yanından ayrılmayan Bobby’yle birlikte endişeyle konuşmaları izlemeye kaptırmıştı kendini. Jack hâlâ geride bekliyordu, Peter’la tartışırken öne çıktığımı ve böylece onun en yakınında durduğumu fark ettim.

Farkına varır varmaz da Jack’e yaklaşmak için bir adım atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Karar vermedim. Cate’le ne konuşabileceğimizi bilmiyorum,” dedi Peter.

“Gitmen gerektiğini düşünmüyorum,” dedim açık açık.

Peter kaşlarını çatarak bana baktı. “Nedenmiş?”

“Cate senden hoşlanmıyor,” dedim. “Seni oraya neden davet ettiğini bilmiyorum. Seni neden aradığını da anlamadım zaten.”

“Neden benden hoşlanmadığını söyledin?” diye bastırdı Peter.

“Çünkü bana öyle söyledi. *Peter'dan hiçbir zaman hoşlanmadım*, dedi,” dedim açık açık, bunu duyunca Bobby kendini tutamayıp kıkırdadı ama Peter ona bir bakış atınca anında gülme-yi kesti.

“Yakın ve sıcak duygular haricinde de insanları birbirine bağ-layan şeyler vardır,” dedi Peter soğuk bir şekilde. “Bizim ortak bir geçmişimiz var Alice.”

“Ona güvenmiyorum.”

“Tehdit oluşturmadığını söylemiştin,” dedi Milo. “Peter’ın gitmesinde ne sakınca olabilir?”

“Tehdit gibi durmadığını söyledim, bu tehdit oluşturmadı-ğın anlamına gelmez,” diye açıkladım. “Ve onu tanımadığım için buna karar vermek benim için daha da zor.”

“Benim gözüm tutmadı,” dedi Bobby benden yana çıkarak. “Şu Basarab pisliklerinin bizim avcı olduğumuzu bilmesiyle bir ilgisi olduğunu öğrensem şaşırırmazdım.”

“Sence Cate mi ispiyonladı?” diye sordu Jack, endişeli görü-nüyordu.

Katılmıyor değildim ama sadece omuz silktim, “Peki, her şeyden önce Cate benim avcı olduğumu nereden biliyordu?”

“Bilmiyorum. Belki onu ziyaret ettiğimde öğrenirim,” dedi Peter sertçe.

“Gitmeye karar verdin yani?” dedim.

“Tabii ki verdi Alice,” dedi Jack bıkkınlık ve zoraki bir ka-bullenişle. “Az önce bunun tehlikeli olduğunu öğrendi ya, artık gitmek zorunda. Bunun bir intihar görevi olduğunun garantisini ver, daha biz *hayır, dur, gitme* diyemeden şu kapıdan fırlamış olur.”

“Hayır, hiç de değil,” diye karşı çıktı Peter. “Ben sadece Alice’in iyi bir noktaya değindiğini düşünüyorum, gidip Cate’i

bizzat göreceğim ve bir şeylerin peşinde olmadığından emin olacağım.”

“Bobby’nin bavulunu henüz boşaltmaması iyi olmuş,” dedi Jack iç çekerek, sonra da nazikçe en yakınındaki bavulu gösterdi.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Peter.

“Çünkü belli ki Bobby ve Alice de seninle gelecek,” dedi Jack.

Bobby ve ben birbirimize bakarken Milo, “Ah, kahretsin,” dedi. “Düşündüğünüz buydu değil mi?”

“Yalnız gitmek tehlikeli,” dedi Bobby süklüm püklüm.

“Sizi davet ettiğimi kim söyledi?” diye sordu Peter.

“Bobby ve ben geçimimizi bu tür işlerle sağlıyoruz Peter. Ve daha önce de söylediğim gibi bu sadece seninle ilgili değil. Önemli olan belanın seni evine kadar takip etmesini önlemek,” dedim Jack ve Milo’yu işaret ederek.

İkimizin de kardeşinin güvenliği söz konusu olduğundan itiraz edemeyerek “Peki,” dedi Peter. “Eğer benimle gelmekte ısrarlıysanız bu gece uçuyorum.”

“Hani daha karar vermemiştin?” dedi Jack.

Peter omuz silkti. “Yalan söyledim.”

“Daha yeni döndük.” Milo, Bobby’nin elini tutup yalvarmaya başladı. “Peter’la sadece Alice gitse olmaz mı?”

Jack boğazını temizledi. “Bence Bobby de giderse daha iyi olur. Daha güvenli.” Sesi sakindi ama ne Peter’a ne de bana bakmıştı.

“Öyleyse uçakta yer ayırtayım mı?” diye sordu Bobby cep telefonunu çıkararak.

Peter başını salladı. “Uçağım akşam on buçukta kalkıyor.”

“Kahretsin. O zaman gidip toparlanmam lazım,” dedim.

Bobby aceleyle telefonundaki uygulamadan bilet ayarlamaya çalışırken Milo, “Yemin ederim siz ikiniz dışarıda evdekinden daha fazla zaman geçiriyorsunuz,” diye mırıldandı.

Ben yatak odasına giderken Bobby, “Hey, vampir avcılığını ben seçmedim. Vampir avcılığı beni seçti,” diyordu.

İrlanda’nın neresine gideceğimizi, ne kadar kalacağımızı ya da orada ne yapacağımızı bilmediğimden aceleyle dolabımda-

ki kıyafetlere atıldım. Sonra aniden ortaya çıkan bu yolculuk ve Peter’la birkaç gün geçirme düşüncesi karşısında paniğe kapıldım. Peter’in yanında saçma sapan bir şey yapmayacağımdan emindim ama birlikte zaman geçirmeyeli yıllar olmuştu.

Bir yandan sinirlerimi yatıştırmaya çalışıp bir yandan da bavulumla fazladan bir çift çizme sıkıştırırken yatak odasına doğru yürüyen Jack’in sesini duydum.

Yatak odasının kapısı açıldıktan sonra Jack, “Dur getireyim,” dedi.

“Nedir o?” diye sordu Peter. Sesinden Jack’in sadece birkaç adım gerisinde olduğunu anladım.

Dolap kapağının arasındaki yarıktan bakınca Jack’in komodinin üstünde duran ve içinde Peter’in mektuplarının durduğu kutuyu alıp koridora döndüğünü gördüm. Yatak odasının ışığı sönük olduğundan Jack ve Peter kapının girişinde konuşurlarken koridordan vuran ışık gölgelerini yatağın üstüne düşürüyordu.

“Bunları atacaktım aslında,” dedi Peter.

“Neden?” diye sordu Jack.

Peter önce cevap vermedi, sonra da, “Elise’in hatıraları hâlâ bende, bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama buna bir son vermek istedim. Artık geçmişte yaşamak istemiyorum,” dedi.

“Bu senin için çok sağlıklı bir bakış açısı,” dedi Jack, gerçekten etkilenmiş benziyordu.

“Teşekkürler,” dedi Peter hafifçe gülerek. “Ve Alice’in benimle gelmesine izin verdiğin için de teşekkür ederim. Bu kez yalnız gitmesem daha iyi olacak sanırım.”

“Vay canına. Şuna bak. Sen yardım istiyorsun, ben de nişanlımı sana emanet ediyorum. İkimiz de olgunlaşıyoruz gerçekten.”

“Öyle görünüyor.”

“Ama biliyorsun Alice’e *izin vermem* söz konusu değil. Denesem bile onu durduramazdım.”

“Biliyorum.”

“Ama elimde olsa bile onu durduramazdım,” dedi Jack. “İşini iyi yapar, İrlanda’dan tek parça halinde dönmeni sağlayacaktır.”

Bobby önümüzdeki daracık koltukta oturmuş, kulağında kulaklıkla kucağındaki tablette *Rick and Morty* izliyordu. Küçük uçak Kuzey Denizi'nin üzerinden uçarken Peter cam kenarından altımızdaki karanlığı izliyordu.

Bu kısa uçuşun şimdiye kadar olan kısmını Peter yerinde kıpırdanıp durarak geçirmişti. Başparmağındaki yüzüğü döndürüyordu. Elini saçlarından geçiriyordu. Boynunu ovuşturuyordu. Oturuşunu değiştiriyordu. Tepemizdeki fanı olası tüm yön- lere çeviriyordu.

“Endişeli misin?” diye sordum çünkü dikkatimi dağıtıyor, Holly Black’in son çıkan romanını okumama engel oluyordu. “Endişeli görünüyorsun da.”

“Hayır değilim.” Koltuğunda arkasına yaslanırken bacağı benimkine değdi. “Yani buna tam olarak endişe diyemem.”

“Ne peki?”

Sessiz ve neredeyse utangaçça, “İlk kez Elise’i ziyaret edeceğim... yani öldüğünden beri,” dedi sonunda.

“Ziyaret derken?”

Elise’in beni ele geçirdiğinden şüphelendiğimi ona henüz söylememiştim, nasıl söyleyeceğimi, hatta söylemem gerekip gerekmediğini bile bilmiyordum. Peter’ın nasıl tepki vereceği hakkında en ufak fikrim yoktu. Son zamanlarda oldukça iyi görünse de onu tekrar bunalıma sokmak istemiyordum, zaten buna meyilliydi.

“Elise evin arkasına gömüldü.” Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için bakışlarını etrafta gezdirdi, uçakta kimsenin bizi umursadığı yoktu gerçi.

“Şimdiye kadar hiç gitmedin mi?”

“Yapamadım.” Dudaklarını yaladı. “Eğer gidersem yere yatıp sonsuza dek orada kalmak isteyeceğimi biliyordum.”

Kitabı kapatıp kucağıma bıraktım. “Bunu yapmadığına memnunum.”

“Ben de.” Kırık dökük gülümsedi. “Çoğu zaman.”

“Sana biraz rahatsız edici bir şey sorabilir miyim?”

Hafifçe güldü. “Bence konuşmalarımızın çoğu rahatsız edici ve genellikle gergin.”

“Kabul.” Biraz bekleyip cesaretimi topladıktan sonra sordum. “Hepimizin Minneapolis’te yaşadığı zamanlarda... beni Elise de dahil şimdiye dek herkesten daha çok sevdiğini söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi duygusuz bir tonda yavaşça. “Hatırlıyorum. Ve o an öyle düşünüyordum. Ama o zamanlar çok yaralıydım ve...” Sustu ve baştan başladı. “O zamanlar Jack’i değil de beni seçmeni istiyordum.”

“Ama artık istemiyorsun?” Vereceği cevabı bulmaya çalışırken onu izliyordum.

“Eğer sana hâlâ âşık olup olmadığımı soruyorsan değilim. Eskiden âşıktım,” dedi. “Hem de gereğinden fazla uzun sürmüş bir aşktı. Seni hâlâ önemsiyorum, her zaman önemseyeceğimden de eminim ama eskiden olduğu şekilde değil.”

“Güzel,” dedim aceleci ve sert bir tavırla, sonra düzeltmek için, “Yani ben de aynı şekilde hissediyorum demek istedim. Ama soracağım şey bu değildi,” diye ekledim.

Peter bana baktı, gözleri parılıyordu. “Ne soracaktın peki?”

“Sence Elise senin ruh eşin miydi?”

“Evet,” dedi kendinden emin. “Şunu da kabul etmeliyim ki sana olan hislerim kafamı karıştırmıştı. Bir süre ruh eşim sen misin, yoksa o mu emin olamamıştım.”

“O olduğuna nasıl karar verdin?”

“Sana duyduğum özlem araya belirli bir mesafe ve zaman girince yavaş yavaş sona erdi. Özlem derken neden bahsettiğimi anladın mı? Jack’e karşı hissetmiş olmalısın, öyle derin bir özlem ki çok fazla ayrı kalınca sızısını adeta kemiklerinde duyarsın hani.”

Özellikle vampire ilk dönüştüğüm zaman Jack’ten ayrı kalmak fiziksel olarak acı vericiydi. Hâlâ öyle hissediyordum ama bir iki gün ayrı kaldığımızda o kadar kötü değildi. Geçen yıl ondan bir haftadan fazla ayrı kalmamı gerektirecek bir göreve gitmiştim, bu süre sonunda ona duyduğum özlem dayanılmazdı.

“Evet, o duyguyu biliyorum,” dedim.

“Elise’e olan özlemim hiç bitmedi. Tam olarak değil. Şimdi üstesinden gelinebilir bir hal aldı, sadece hafif bir sızı. İlk öldüğü zamanlardaki şiddetli acı gibi ya da sana duyduklarım gibi değil. Ama seni artık özlemiyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Elim koltuklarımızın arasındaki kolçaktaydı, Peter yanlışlıkla elini elime sürttü. Fark edince oraya bakıp nazikçe, neredeyse şefkatle elime dokunup başparmağıyla elimin üstünü okşadı.

“Bazen seninle olmak nasıl olurdu diye merak ediyorum,” dedi alçak sesle. “Seninle *gerçekten* birlikte olmak.”

“Ve?” Söylemek istediği daha başka şeyler de var gibi gelmişti bana. Sakladığı bir şeyler.

“Bence çok... *yoğun* olurdu.”

Gözlerini elime dokunan eline dikerek dudağını ısırды. Normalde soğuk olan eli ısınmış olan tenimi okşarken ılıktı.

“Eminim öyle olurdu. Ama bunun iki arkadaşın uçakta konuşabileceği bir konu olduğundan emin değilim,” dedim ama elimi de çekmedim.

“Belki değildir,” dedi hafifçe gülerek. “Ama gittiğimiz yeri düşünmememi sağlıyor.”

Elimi okşamayı bıraktı, elini benimkinin üstüne yerleştirip nazikçe tuttu. Derin bir nefes alıp koltuğuna yaslandıktan sonra bana baktı.

“Bizim sorunumuz biraz da... bir başkasını Elise’ten daha çok önemsedğin için suçluluk duymandan mı kaynaklıyordu?” diye sordum.

“Ah, evet. Kesinlikle,” dedi. “Bu benim için büyük bir meseleydi. Eğer onu o kadar sevdiysem -ve onu tüm benliğimle seviyordum- nasıl oluyordu da sana karşı bir şeyler hissediyordum? Ama bir yığın vicdan muhasebesi yaptıktan sonra sevginin kullanılınca biten bir kaynak olmadığını anladım, tabii bunu anladığımda iş işten geçmişti ve senin için bir anlamı kalmamıştı,” diye sürdürdü sözlerini. “Onu sevebilirim ve bir başkasını da sevebilirim ve bu ikisine de duyduğum sevgiyi azaltmaz.”

Acı acı gülümsedim. “Evet, bunu anlayana kadar ben de epey acı çektim sanırım.”

“Senin bunu herkesten daha iyi anlaman lazım. Sen ikimize de âşık oldun.”

Bunu yüksek sesle söylediğini duymak çok tuhaftı. Her şey çok gerçeküstü geliyordu. Bir uçakta Peter’la oturmamız, elimi tutması ve birbirimize olan hislerimizden ve aramızda geçenlerden açıkça bahsetmemiz.

Oyunlar yoktu. Korku yoktu. Gizli amaçlar yoktu. Sadece ikimiz vardık ve belki de tanıştığımızdan beri ilk defa birbirimize karşı bu kadar dürüsttük.

“Evet,” dedim. “Ve çok zalimceydi.”

“Her şey olması gerektiği gibi oldu,” dedi sonunda. “Ve getirdiği bütün acılara ve karmaşaya rağmen seninle tanıştığıma memnunum. Hayatımda olmana. Bana ilginç bir yolla tekrar yaşamanın mümkün olduğunu gösterdin. Son beş yıl sayende çok daha iyi geçti.”

Başını koltuğuna dayayıp gözlerini yumdu, elimi tutarken vücut ısısının hiç düşmediğini fark etmekten kendimi alamadım. Bana dokunduğu süre boyunca kanı daha güçlü pompalanmış, kalbi daha hızlı atmıştı ama elimi bırakmamıştı.

Peter arabayı karanlık İrlanda kırları boyunca sürerken Dublin'den adanın batısına doğru yol alıyorduk. Küçük mavi bir VW Polo kiralamıştık. Bobby çantasıyla arka koltuğa sıkışmış, karanlıkta görebildiği kadarıyla camdan dışarısını izliyordu.

“Müziğimi çalmama izin verseniz yol daha çabuk biter,” dedi Bobby kim bilir kaçınıcı kez. Arabaya bindiğimizden beri müziğin kontrolü Peter'daydı, Giacomo Meyerbeer adlı bir bestecinin operalarını çalıyordu.

“Bundan şüpheliyim,” dedi Peter umursamaz bir havayla.

“Çok güzel şarkı listeleri hazırlar,” dedim Bobby'nin imdadına koşarak.

Peter meydan okuyarak müziğin sesini daha da açtı. “Benim müziğim iyidir.”

Koltuğunda dimdik oturuyor, her zamankinden daha ciddi görünüyordu, elleri direksiyonu sıkıca kavramış, gözleri yola kilitlenmişti.

“Benim kullanmamı ister misin?” diye sordum.

“Sen nereye gittiğimizi bilmiyorsun,” dedi.

“Bunca zaman sonra yolu hâlâ hatırladığından emin misin?”

Bana bakmadan cevap verdi, “Bu asla unutmayacağım bir şey.”

Peter anayoldan ayrılıp yavaşlamaya başladığında saat sabah üçü biraz geçiyordu. Tüm tavırları değişmiş, endişesi yerini ses-

siz bir teslimiyete bırakmış gibiydi. Artık oraya varma konusunda paniklemesine gerek yoktu çünkü neredeyse varmıştık.

Köpürerek akan şelalenin ötesinde, Inagh Nehri'nin kıvrımında eski bir köy olan Bláthanna Gorma vardı. Köy her bakımdan bir kartpostal kadar güzeldi, Norman Rockwell tablolarıyla Hobbiton'un bir karışımı gibiydi.

Bobby daha iyi görebilmek için öne eğildi. "Bu hayatımda gördüğüm en şirin kasaba."

"Elise'in buradan ayrılmak istememesi boşuna değildi," dedi Peter.

"Sen neden kalmak istemedin?" diye sordu Peter.

"Yaşlanmıyorduk, değişmiyorduk, yöre halkıyla yemek yemi-yorduk ve çok uzun zamandır buradaydık. Söylentiler dolaşmaya başladı, bizi kovmaları ya da kazığa bağlayıp yakmaları an meselesiydi."

Peter köyün bir ucundan girip diğer ucundan çıktı. Kasabanın dışındaki dar bir toprak yolda birkaç kilometre gittikten sonra bir tepenin üstündeki geniş çiftlik evinin önünde yavaşladı. Yalnızca ay ışığında bile etraf yemyeşil görünüyordu.

Her yeri saran küçük mavi çiçekler hariç tabii. Evin yan tarafını sarmaşıklar bürümüş, kahverengimsi gri dış duvarları mavi beneklerle donatmıştı. Kapının üst tarafında uzun ahşap bir tabela vardı, üzerinde *McGowan Pansiyon* yazıyordu.

"Burası mı?" diye sordu Bobby camdan binaya bir göz atarak. "Yani, güzel yermiş gerçekten ama pansiyon olduğunu bilmiyordum."

"Ben de," diye mırıldandı Peter kapısını açarken.

Peter'in arkasından arabadan inerken, "McGowan kim peki?" diye sordum.

"McGowan, Elise'in kızlık soyadı." Peter arabanın hemen yanında durmuş eve bakıyordu, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Bir tepki vermesini bekliyordum –hüzün, öfke, keder, *herhangi* bir şey. Özellikle de yol boyunca aşırı gergin olduğu için. Ama kendini duygulara kapatmış, boş boş bakıyordu.

Evin kapısı açıldı ve Cate Brennan göründü, son gördüğüm-den çok daha sade bir hali vardı. Uzun siyah saçları gevşekçe örülmüş, dekolte elbisesi yerini daha muhafazakâr bir yazlık el-biseyle bir hırkaya bırakmıştı.

“Yolu bulmuşsun!” diye haykırdı İrlanda aksanıyla. “Buraya nasıl gelindiğini hatırlayacağından emin değildim.”

“Hatırlıyorum,” dedi Peter. Sesi büyük bir çabayla gizlemeye çalıştığı kederi çok kısa bir an için de olsa ele verdi.

Cate beklemeksizin koşup Peter’a sarıldı. Peter önce ne yapacağına bilemeden kolları iki yanında kalakaldı, sonra isteksizce o da Cate’e sarıldı.

Cate, Peter’ı bırakmadan önce kulağına neredeyse fısıltıyla, “Gelmene çok sevindim,” dedi.

“Ben de.”

“Yanında konuklar getireceğini bilmiyordum,” dedi Cate, gülümseyerek Bobby’yle bana bakıp şöyle bir el salladı. “Ama sorun değil. Bir sürü odamız var.”

“Burayı pansiyona dönüştürdüğünüzü bilmiyordum,” dedi Peter.

“Ah, evet, yıllar önce yaptım. Ev bana fazla büyüktü. Ama bu hafta sonu için ziyaretçi kabul etmiyorum. Ev tamamen bize ait.”

Cate dönüp eve girerken yıllar içinde evde yaptığı değişiklikleri anlatmaya koyuldu, ilk olarak da su tesisatının başına nasıl dert olduğundan yakındı.

Bobby ve ben çantalarımızı alıp peşine düştük ama Peter birkaç adım geride kalmıştı. Tıka basa antika dolu salonda nihayet Peter’ın yüzünde geldiğimizden beri beklediğim ifadeyi gördüm.

Huşu içinde etrafına bakınarak elini duvarda gezdirdi, o anda orada olmadığından emindim. Salona bakınırken duvara asılı kilimleri, pufu ya da *evim, güzel evim* nakış işini görmüyordu. Evi eskiden olduğu gibi, Elise’in düzenlediği şekliyle görüyordu.

Cate, Bobby'nin ricası üzerine su getirmek için çift kanatlı, eski ahşap kapıdan geçip mutfığa gitti. Kapı hafifçe gıcırdayınca Peter irkilerek kapıya baktı.

Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi, güçlkle duyulabilen bir sesle, "Aynı kapı," dedi.

"Ne?" dedim, Cate, Bobby'nin suyunu getirmişti bile.

"Elise'in pazarda satılacak sebzelerle ve çiçeklerle dolu sepetlerle gelip bu kapıdan geçtiğini binlerce kez duydum," dedi Peter. "Bu sesi nerede duysam tanırım."

Cate, Peter'ın yüzündeki katıksız şaşkınlığa nasıl tepki vereceğini bilemeden etrafa bakındı, sonunda, "Orijinal parçaları mümkün olduğu kadar değiştirmemeye çalıştım," dedi.

"Fark ettim," dedi Peter ama artık ifadesi solmaya başlamıştı.

"Lavaboyu gösterebilir misiniz acaba?" diye sordu Bobby. "Kendime çeki düzen vermem lazım."

"Evet, tabii. Size odanızın yanındakini göstereyim."

Bobby çantasını alıp merdivenlerden ikinci kata çıkmaya başlayan Cate'in peşinden gitti. Basamaklar Cate'in adımları altında gıcırdayıp çatırdadıkça Peter'ın yüzündeki keder derinleşiyordu. Cate dönüp omzunun üstünden bir kez bize baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Cate gittikten sonra Peter bir büfeye yaslanıp hafifçe içini çekti. Salona bakınırken gözleri yaşlarla doluydu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Ben... buradayım, bu evde. Daha önce bu evde hiç onsuz olmadım." Sustu, güçlkle yutkundu. "Ve her şey çok değişmiş olsa bile hâlâ köşelerin birinden çıkıverecekmiş gibi geliyor bana."

"Gitmek ister misin?"

"Hayır." Bana bakıp hüznle gülümsedi. "Uzun zamandır ona bu kadar özlem duymamıştım ama kendimi ona bu kadar yakın da hissetmemiştim. Kalmak istiyorum."

Bunun nasıl bir ziyaret olmasını umuyordum bilmiyorum. Ama bu şekilde düşünmediğim kesindi. Bobby ve ben buraya Cate öfkelenirse Peter'ı korumak için gelmiştik ama şimdi kendimizi fazlalık gibi hissediyorduk.

Son birkaç saati yemek masasında oturup Peter ve Cate'in bizim tanımadığımız biriyle ilgili anılarını ve gülüşmelerini dinleyerek geçirdik. Buraya geldiğimizden beri Peter'ı hiç bu kadar konuşkan ve mutlu görmemiştim.

Acaba benden önce Peter böyle miydi, Elise daha hayattayken? Elise ölünce Peter'dan koca bir parçayı da beraberinde götürmüş, onu eski benliğinin bir gölgesi olarak bırakmıştı.

Söylendiğine göre Peter, Jack'i dönüştürdüğünden beri eskisinden daha nazık, daha mutlu biri olduğu izlenimi yaratıyordu. Ama gerçek halini ilk kez görüyordum, gülümseyişindeki huzuru, gözlerindeki ışığı. Çok daha genç görünüyordu, dünyadan bezmiş bir ölümsüz değil de sıradan bir delikanlıydı sanki.

Cate yaşlanmadığı için kimsede şüphe uyandırmadan yıllardır evle nasıl ilgilendiğini anlatıyordu, bir süreliğine buradan ayrılmış, yerine eve göz kulak olması için bir kiracı bırakmıştı. Yıllar sonra da kendisinin torunuymuş gibi geri dönmüş ve evin idaresini tekrar eline almıştı. Bu yüzden artık adı Cate'ti ama daha önce Eliza, Margaret, Mary gibi isimler de almıştı.

Bobby, Cate'in doldurduğu viskisini yavaş yavaş yudumlarken ben de Elise'in harika şarkı söylediğini, parmaklarını çıtlat-

mak gibi berbat bir huyu ve korkunç bir el yazısı olduğunu öğrendim. Shakespeare'i ve kır çiçeklerini seviyor, vampire dönüş-tükten sonra bile yarasalardan korkuyordu.

"Ve şu kahrolası köpek!" dedi Cate gülerek. "Bizim bahçeyi kazıp dururdu, Elise de sadece gülümser ve köpeğin oyun oynadığını söylerdi. Elise'e o köpeği getirdiğin için seni öldürebilirdim."

Peter gülümseyerek omuzlarını silkti. "Ama çok şirindi, Elise de onu çok seviyordu."

"Bütün hayvanları çok seviyordu," dedi Cate. "Bu hepsinin gelip bizim evde yaşayacağı ve bahçeyi talan edeceği anlamına gelmiyor."

"Biliyorum." Peter'ın yüzündeki gülümseme değişip tekrar kederli bir hal aldı. "Elise... o her şeyi severdi."

"Aslında en büyük hatası da buydu. Çok fazla sevdi," dedi Cate hüznle.

"Çok doğru."

Cate esneyerek perdelerden sızmaya başlayan ışığa baktı. "Güneş doğuyor. Yatsam iyi olacak."

"Dışarı çıkıp onu görmemin sakıncası var mı?" diye sordu Peter. "Sanırım hazırım."

Cate bir saniye şoka girmiş gibi görünse de yüzüne hemence-cik bir gülümseme oturttu. "Evet, elbette."

Peter arka bahçeyi işaret etti. "Hâlâ orada, değil mi?"

"Onu buradan asla götürmem," dedi Cate. "Burası onun evi."

Peter minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"İstedığın kadar kal," dedi Cate yavaşça ayağa kalkarken. "Bobby'ye odalarınızın yerini gösterdim, seni o götürebilir. Hazır olduğun zaman."

"İyi geceler Cate," diye seslendi Bobby arkasından ama Cate ne dönüp baktı ne de bir şey söyledi, bizi yemek odasında bırakıp gitti.

"Gelmemizi ister misin, yoksa yalnız mı gitmek istiyorsun?" diye sordum Peter'a.

Karar vermeden biraz düşündü. “Gelirseniz iyi olur herhalde.”

Peter kalkıp evin arka kapısından dışarı çıktı. Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı, koyu çivit mavisi yerini sabahın parlak turuncularına ve pembelerine bırakıyordu. Günün en güzel saatleriydi, manzara dün gecekinden çok daha güzel görünüyordu.

Evin hemen arkasındaki geniş sebze yatakları her türden sebze ve çiçekle doluydu. Sebze yataklarının arasında uzun bir patika yol uzanıyordu. Bu patikadan ilerideki mavi çiçek tarlalarına doğru yürümeye başladık.

Tarlayı anında rüyalarımın hatırlamıştım ama buna şaşırmadım. Koku zaten son derece tanıdıktı. Çiçekler, toprak. Hepsi de rüyalarımın gibiydi. Neredeyse Elise tarlaların üzerinden bize doğru süzülerek gelecekti. Ama gelmedi.

Çiçek tarlasına adımımızı atar atmaz Peter olduğu yerde kaldı. Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki birden elimi tuttu. Bakışlarını karşıya dikmişti, ben elini sıkıca kavrayınca Elise’in mezarına doğru birkaç adım atmaya başladı.

Orada, çiçek tarlasının tam ortasında büyük bir taş vardı, üzerine şunlar kazınmıştı:

Elise Margaret McGowan’ın anısına

Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Serin sabah esintisinde Elise’in mezar taşının önünde öylece duruyorduk. Gözlerimi gömülü olduğu yere dikip Elise’e odaklanarak varlığını hissetmeye çalıştım.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik ve serin hava.

Sonunda Bobby sessizliği bozup “Neden McGowan yazıyor? Elise öldüğünde siz evli değil miydiniz?” diye sordu.

“Evliydik,” dedi Peter. “Ama mezar taşını Cate yaptırdı. Kızlık soyadını yazdırmanın daha uygun olacağını düşünmüş olmalı.”

“Burada neden sen kalmadın da Cate kaldı?” diye sordu Bobby. Ona bir bakış fırlattımsa da farkına varmamış gibiydi.

“Burada kalamazdım. Kalsaydım ben de onunla birlikte ölürdüm. Ezra beni korumak için buradan götürdü, Cate de Elise’e daima göz kulak olacağına söz verdi.”

“Biraz saplantılı bir durum değil mi?” diye sordu Bobby. “Tamam, yakın arkadaş olduklarını biliyorum ama Cate yüz yıldan fazla zamandır bu mezarın bakımıyla uğraşıyor.”

Hafifçe Bobby’nin koluna vurdum, bana dönünce uyarırcasına gözlerine bakıp şimdi Peter’ı ölmüş karısı hakkında sorguya çekmenin sırası olmadığını hatırlattım.

“Bana hiç saplantılı gibi gelmedi,” dedi Peter, Bobby’nin sorularından etkilenmemiş gibi.

“Cate onu vampire dönüştüren kişiydi. Galiba aradaki bağ uzun süre devam ediyor,” dedim.

Peter birden bana döndü. “Cate mi?”

“Evet, daha önce konuştuğumuzda söylemişti,” diye açıklamaya çalıştım. Peter’ın bunu bilmediği aklımdan çıkmıştı. “Hiç şüphelenmedin mi?”

“Hayır.” Başını iki yana sallarken şaşkınlıkla alnını kırıştırdı, sonra dönüp tekrar mezar taşına baktı. “Bana hiç... Ben hiç bilmiyordum. Elise’in de bildiğini sanmıyorum. Catherine neden bana söylemedi ki?”

“Kendince nedenleri olmalı,” demekle yetindim, Cate’in neden Elise ve Peter’dan bir şeyler sakladığı üzerine teoriler üretmenin zamanı değil diye düşünüyordum.

“Onu mezarından çıkarmak saygısızlık mı olur?”

“Bunu soruyor musun gerçekten?” dedi Bobby. “Evet, birazcık öyle olur.”

Hafifçe Bobby’nin önüne geçerek Peter’ın karşısına dikildim, böylece Elise’i kaplayan çiçeklere değil bana bakmak zorunda kalacaktı. “Bunun ikiniz için de iyi olacağını pek sanmıyorum.”

Peter bana bakarken yanağından aşağı bir damla yaş yuvarlandı. “Ben sadece onu bir kez daha görmek istiyorum.”

“Hiç rüyalarına girdi mi?” diye sordum.

“Artık girmiyor,” dedi Peter gözlerini silerken. “Eskiden girerdi. Aslında uzun bir süre girdi. Ama çok acı vericiydi, kendimi yavaş yavaş onu rüyamda görmemek konusunda eğittim.”

“Belki tekrar görmelisin,” dedim usulca. “Belki de artık Elise’i hatırlamak ve onu tekrar görmek için kendini rahat bırakmanın vakti gelmiştir.”

Alt kattan gelen gürültüyle derin ve rüyasız uykumdan uyandım. Ortası göçmüş bir yatakta yatıyordum, Elise'in Peter'la birlikte yaşadığı evdeydim ve Elise'ten hiç ses seda yoktu. Onu ne görmüş ne de duymuştum, rüyama da girmemişti.

Rüyalarım da ziyaretime gelenin gerçekten Elise olduğunu varsayarak -ki ben öyle varsayıyordum- burada varlığını daha güçlü hissedeceğimi sanıyordum. Böylece bana daha net talimatlar verebilecekti.

Ama ondan en ufak bir iz yoktu.

Şaşkın ve cesareti kırılmış bir halde yataktan çıkıp alt katta neler olduğuna bakmaya gittim. Güneş yeni batmaya başlamıştı, gaz lambalarının dışında odayı aydınlatan tek şey ince perdelerden süzülen soluk gün ışığının kırmızı parıltısıydı.

Ama anlaşılan bu kadarı Bobby'nin çalışması için yeterliydi. Üzerinde bir eşofman altıyla yere uzanmış tek elle sınav çekiyordu. Gövdesi dövmelemlerle ve kavgalardan kalan yara izleriyle kaplıydı ve kabul etmem gerekir ki şaşırtıcı derecede kaslıydı. Vampir avını çok ciddiye alıyor, benimle çalışabilmek için formunu zirvede tutmak amacıyla çok çalışıyordu.

Bobby beni görünce ayağa kalkıp tişörtüyle alnındaki terleri sildi. "Erken kalkmışsın."

"O kadar da erken sayılmaz," dedikten sonra Bobby'nin arkasındaki kabarık minderli kanepeye oturdum. "Bu lambaların hepsi niye yanıyor?"

“Cate kalkınca hepsini yaktı.” Bobby tişörtünü giyip meşe sehpanın üzerindeki su şişesini aldı ve kendini bir koltuğa bıraktı. “Burada geçirdiği eski günleri hatırlattığını söyledi.”

Oralarda mı diye Cate’e bakındım. “Cate uyandı mı?”

Bobby cevap vermeden önce suyundan koca bir yudum aldı. “Arka bahçede, domateslerin arasındaki otları falan ayıklıyor.”

Dizlerimi göğsüme çekip Cate’i, Elise’i ve bu evi düşündüm. “Olup bitenlere ne diyorsun?”

“Sanki... beklediğimden farklı.”

“Böyle olacağını hiç ummuyordum,” diye itiraf ettim.

Bobby homurdandı. “Evet, ben de. Prag’daki Cate’ten eser yok. Evet, onunla senin geçirdiğin kadar uzun vakit geçirmedi ama 180 derecelik dönüş yapmışa benziyor.”

“Hayır, yanılmıyorsun,” dedim.

Cate’in davranışları üzerine düşünmek için daha fazla zaman harcayabilirdik ama yukarıdan Peter’in ayak seslerini duydum. Az sonra kazağının kollarını kıvrarak merdivenlerden inmeye başladı, kederli yeşil gözleriyle oturma odasını inceledi.

“Bugün nasılsın?” diye sordum.

“İyiyim. Daha iyi,” dedi Peter, sonra ekledi. “Galiba.”

Kanepede yanıma oturup kabarık minderlerin içine gömüldü. Omuzları hafifçe çökmüştü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Yine de dün gece Elise’in mezarının başında ağlarken görüldüğü kadar kötü değildi.

“Rüya gördün mü?” diye sordum. Belki Elise, Peter’la çok meşgul olduğundan beni ziyaret etmemiştir diye düşünüyordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır, rüyasız ve sessiz uyudum.”

Arka kapı çarparak kapandı, Cate’in ısıklık çaldığını duydum. Oturma odasına girdiğinde parmakları ve blucininin dizleri toprak içindeydi, saçını gevşekçe örmüştü. Gözleri ışıldayarak kocaman gülümsedi.

“Burası çok sessiz,” dedi.

Bize tercihimizi sormaksızın eski gramofona bir Delia Murphy plağı koydu. Az sonra cızırtılı bir İrlanda halk şarkısı

hoparlörlerden yavaşça yükselmeye başladı. Cate, Peter'la beni tam karşısına alacak şekilde gramofonun yanındaki sıraya oturup bacaklarını altına toplayarak iyi uyuyup uyumadığımızla, İrlanda'yı sevip sevmediğimizle ilgili gevezelik etmeye koyuldu.

Hoşbeş faslı sona erince Peter'a dönüp "Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Fazla kalıp rahatsız etmek istemiyorum, yarın gideriz diye düşünüyordum."

"Saçmalama," dedi Cate neşeyle. "Burası senin de evin sayılır."

"Sanırım öyle," dedi Peter, sesinde hafif bir gerginlik seziliyordu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Cate neşesini bozmadan, "Neymiş o?" diye sordu.

Peter, "Elise'i vampire sen mi dönüştürdün?" diye doğrudan sorunca Cate'in gülümseyişi bir an yüzünde donup kaldı.

Olası bir çekişmeyi önleme umuduyla, "Konuştuklarımızdan Peter'a bahsetmiştim," dedim. "Umarım sorun değildir."

Cate hâlâ gülümsese de artık bu gülümsemede neşeden ya da mutluluktan eser yoktu. "Hayır, sorun yok," dedi. "Evet. Elise'i ben dönüştürdüm. Bildiğini sanıyordum."

"Nasıl bilebilirdim ki?" dedi Peter kederle.

"Aramızdaki bağı biliyordun," dedi Cate, şimdi sesinde na-hoş bir küçümseme seziliyordu. "Benden uzakta olmaktan nefret ederdi."

Peter bir an bekledikten sonra kelimelerini özenle seçerek karşılık verdi, "Sana çok düşkün olduğumu biliyordum ama seyahat etmeyi seviyordu. Sadece biz yokken çiftliğe göz kulak olasınız diye Ezra'yla seni bırakmaktan suçluluk duyuyordu."

Cate örgüden kurtulmuş bir saç tutamıyla oynayarak bakışlarını Peter'a dikti. "Sana böyle söylemiş olabilir ama gerçek bu değildi."

"Kendi karımı senden iyi tanırım herhalde," dedi Peter gergince gülümserken.

Cate omuz silkti. "Elise'i vampire benim dönüştürdüğümü bilmediğine göre demek ki o kadar da iyi tanıımıyormuşsun."

Bobby'ye baktım, pür dikkat Cate ve Peter'ı dinlerken bir yandan da suyunu yudumluyordu. Cate ile Peter arasında geçmesini beklediklerim daha çok bu türden konuşmalardı işte.

“Bilmiyordum çünkü ona söylememiştin,” dedi Peter, artık sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışmıyordu. “Ona söylemen gerekirdi. Bunu bilmeye hakkı vardı.”

“Uygun zamanı hiç bulamadım,” dedi Cate. “Ama bence *bi-liyordu*. Sonunda, seni Ezra'yla gördükten sonra, aramızdaki bağın arkadaşlıktan çok daha öte olduğunu anlamıştı galiba.”

“Olabilir ama şüphelenseydi bana söylerdi. Bildiğini sanmıyorum.”

“Elise sana *her şeyi* söylemiyordu Peter,” dedi Cate sertçe, gülümsemesi tamamen yok olmuştu. “Seninle Amerika'ya gitmek istememesinin gerçek sebebini söylememesi gibi. Benden ayrılmak istemiyordu.”

“Ailesinden ayrılmak istemiyordu!” diye bağırdı Peter öfkeyle. “Sevdiği herkes burada gömülüydü. Giderse sevdiklerine ve çiftliğe ne olacağını bilmiyordu.”

“Yapma Peter,” dedi Cate abartıyla gözlerini devirerek. “Artık oyun oynamana gerek yok.”

“Ne oyunu?” diye sordu Peter.

“İlişkimizi kışkandığını biliyorum,” dedi Cate duygusuz bir sesle. “O yüzden onu benden koparıp Amerika'ya götürmek için direttin.”

“Asla kıskanmadım,” dedi Peter dişlerini sıkarak. “Sana çok değer verdiğini bana açıkça söylemişti ama ben daima önce geldim. Ayrıca buradan gitmek onun fikriydi.”

Cate bir morona bakar gibi Peter'a baktı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Köylüler bize tuhaf bakıyordu, bölgeden ayrılmamız gerektiğini biliyordum. Cate'i düşünerek İrlanda'da, belki de İngiltere'de kalmayı planlıyordum. Amerika'ya gitmemizi öneren *oydu*.”

Cate afallamış gibi görünüyordu, sonra başını iki yana sallayıp diretti. “O asla böyle bir şey söylemez.”

“Evet, söyledi,” dedi Peter. “Buradan ayrılmamızdan önceki yıl, ailesini çok özlediği ve asla çocuk sahibi olamayacağımız için depresyona girdi. Yeni bir hayata, yer değişikliğine ihtiyacı olduğunun farkına vardı. Yeni Dünya’da kuracağımız hayat onu heyecanlandırıyordu. Ve sen de bize katılabilirdin. Ezra senin de gelmeni istemişti ama sen reddetmiştin.”

“Tamamen yalan,” dedi Cate, sesi zor zapt edilen bir öfkeyle titriyordu. Büründüğü mantık ve mutluluk maskesi düşmeye başlamıştı. “Burada kalıp ailesine göz kulak olmam için bana yalvardı. Gitmek istemediğini, o kalamadığına göre benim burada kalmam gerektiğini söyledi. Ezra’yı bu yüzden reddettim.”

“Yalan söylemiyorum Catherine,” dedi Peter sakince. “Ama bana kalırsa Elise senin bizimle gelmeni istemiyordu.”

“Hayır, bu doğru değil.” Cate başını şiddetle iki yana sallayarak ayağa kalkıp parmağını Peter’a uzattı. “Sen pis bir yalancısın! O benden ayrılamazdı! Benden ayrılmaktansa ölmeyi tercih ederdi!”

O an odanın tüm havası çekilmiş gibi geldi. Cate’in arkasındaki eski çizik plak, korku filmlerinde canavar ortaya çıkacağı zaman çalan müziklerdeki gibi inlemeye devam ederken kimse bir şey söylemedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Peter. Cate’i daha fazla çileden çıkarmamak için elinden geldiğince sakın konuşmaya çalışıyordu.

“Seni sevmiyordu, beni sevdiği gibi sevmiyordu seni, seninle gitmek istemiyordu,” dedi Cate, sesi gittikçe cırtlaklaşıyordu. “Ama onu rahat bırakmadın. Ona mektuplar yazıp durdun.”

“Madem Amerika’ya gitmek istemiyordu, o zaman neden gitme önerisinde bulundu?” diye mantıklı bir soru sordu Peter. “Ben zaten gitmiştim. Onun gelmesine daha aylar vardı. Onu rahat bırakmamı isteseydi yanıma gelmeyi reddederdi.”

“Hayır. Bunu yapamazdı,” dedi Cate. “Sana söz vermişti. Ne kadar inançlıydı, bilirsin. Evlilik yeminini bozmak istemedi, kendini de öldüremiyordu.”

Peter yavaşça iç çekti, son derece sakın bir sesle, “Sen ne diyorsun?” dedi.

“Ben onun isteğini yerine getirdim Peter. Yapmam gereken neyse onu yaptım.” Cate’in yaşla dolan gözleri vahşi ve deli gibi bakıyordu.

“Ne yaptın Catherine?” diye sordu Peter ısrarla, şimdi o kadar sakın değildi. “Ne yaptın?”

“Birbirimize o kadar bağlıydık ki benden bunu istemesine gerek bile kalmadı. Ama ben biliyordum. Kalbinin derinliklerinde seninle gitmektense benimle ölmeyi tercih edeceğini biliyordum. *Biliyordum.*”

Peter öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. “Aman Tanrım, Catherine. Sen hayatımın aşkını öldürdün.”

“*Hayır!*” diye bağırdı Cate. “Ben kendi hayatımın aşkını öldürdüm ve bunu onun için yaptım! Bunu yapmak beni mahvetti ama yaptım çünkü Elise’in istediği buydu!”

Peter ayağa kalkıp Cate’e kükredi, sesinde öyle büyük bir öfke ve aşağılama vardı ki Bobby ve ben irkildik, ama Cate bir şekilde istifini hiç bozmadı.

“İstediği bu değildi, seni ruh hastası!” diye bağırdı Peter. “Senden kurtulmak istiyordu! Beni seviyordu! Ve sen onu benden aldın! Onun yıllarını çaldın sen. Ne için? Cesedinin başında beklemek için mi?”

Cate sadece Peter’a bakıp gülümsedi. “O benim Peter. Her zaman benimdi, artık ona asla sahip olamayacaksın.”

Bunu söyledikten sonra gaz lambalarından birini alıp duvara fırlattı, her tarafa kıvılcımlar ve alevler saçıldı.

Korkunç bir hızla duvarları ve mobilyaları saran alevler Peter'in umurunda bile değildi. Gözlerini Cate'e dikmişti, Cate ise Peter'in onu Elise'in yanına göndermekten mutluluk duyacağını çok geç anlamıştı.

Peter üstüne atılırken Cate bir ölüm perisi gibi çığlık attı, oturma odası saniyeler içinde alevler ve dumanlar içinde kaosa dönüştü. Peter ve Cate dövüşürken Bobby oturduğu koltuktan fırlayıp merdivenlere koştu.

"Bobby!" diye bağırdım arkasından.

"Kazıklar! Peter'in kazıklara ihtiyacı var!" diye bağırdı merdivenleri çıkarken.

Peşinden koştum ama merdivenlere varınca bir an durakladım çünkü tam o anda Cate, Peter'ı duvara öyle bir çarptı ki duvar paramparça oldu. Aşağıda kalıp Peter'a Cate'le dövüşünde yardım mı etsem yoksa yukarı koşup Bobby'yi aşağı mı sürüklemem bilemiyordum.

Cate kesinlikle aklını kaçırmıştı, neler yapabileceğini bilemiyordum ama Peter kazık olmaksızın da kendini idare edecek kadar çok dövüşe girmişti. Ayrıca yangın ürkütücü bir hızla yayılıyordu, Peter'ın Cate'e kazık saplamasından mutluluk duyacağım bir gerçektir ama şu anda önceliğim buradan canlı çıkmamızı sağlamaktı.

Alevlerin duvarlardaki çatırtılarının ve Cate ve Peter'ın dövüş seslerinin arasında merdivenlere atılıp Bobby'nin kaldığı odaya

koştum. İkinci kat dumanla dolmuştu bile, Bobby'nin insan ciğerlerinin buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum.

“Bobby!” diye bağırdım ve sonra onu gördüm. Yere çökmüş, çantasından kazıkları çıkarıyordu. “Bobby, gitmek zorundayız.”

Şiddetle öksürerek başını salladı. “Ben hazırım.”

Kolundan tutup ayağa kaldırdım, gerekirse onu kapıdan sürüklemeye hazırdım. Ayaklarım çıplaktı, döşeme tahtalarının giderek ısındığını hissedebiliyordum, tıpkı sıcak bir günde eriyen asfalt gibiydiler. Duvardaki boyalar kabarıp soyulmaya başlamıştı, bütün ev gıcırtilarla inliyordu.

Tam kendimizi odadan dışarı atarken tahtaların göçtüğünü hissettim. Çatırdayarak parçalanıyorlardı, ileri atılmaya çalışıyordum ama her şey o kadar hızlı oluyordu ki sonunda alt kat-taki alevlerin içine düştük.

Bobby düşmenin etkisiyle yerde baygın yatıyordu. Başında durmuş, onu omzuma atıp cehennemden kaçmaya hazırlanıyordum ki büyük bir *çatırtı* duydum. Üst kat çöktüğünde çıkan çatırtıdan daha şiddetliydi.

Daha yerimden kımıldayamadan yanmakta olan bir kirişin sırtımın sağ tarafına inmesiyle büyük bir acı duydum. Yere düşüp Bobby'nin üstüne devrildim. Korkunç bir sıcaklık her yanıma sararken elimden geldiğince kendi vücudumu Bobby'ye kalkan yaptım. Burnuma yanan etimin ve saçlarımın kokusu doluyordu.

Tüm gücümü kullanarak ellerimle dizlerimin üzerinde doğrulup kirişi üstümden attım. Bobby'yi tutup alevlerin ve dumanın içinden yürümeye çalıştım.

“Alice!” Peter bağıırıyordu, sesinin geldiği yere doğru koşmaya başladım. “*Alice!*”

Onu göremiyordum. Gözlerim çok sulanmıştı, sadece sesini duyabiliyordum. Sonra daha büyük bir endişeyle ve daha yakından bağırdı, elini elimde hissettim, beni dışarı çıkardı.

Akşamın serin havası yanıklarımı sızlatıyordu, Bobby'yi otların üstüne bıraktım. Birkaç kez öksürdü, bir şeye dokunmak canımı korkunç yaksa da Bobby'nin yanına yığıldım.

“Alice, iyi misin?” diye sordu Peter.

Yanımda yatan Bobby’ye bakarak “Bobby’yle ilgilen,” diye mırıldandım. Giysileri kan ve isle kaplanmıştı. “Kan kaybediyor. Onu kurtarman gerek.”

“Alice, o *senin* kanın. Bobby iyi.”

Sulanmış gözlerimle Peter’a bakınca yüzündeki dehşeti gördüm. Duyduğum acı kesinlikle dayanılmazdı ama kolumu kaldırına kadar durumun ne kadar kötü olduğunu farkında değildim. Elimi gözlerimin önüne tutunca derinin tamamen gitmiş olduğunu, yanık ve kanlı kaslarla kemiklerin açığa çıktığını gördüm.

“Ah, siktir,” diye soludum. “İyileşecek miyim? Durum çok mu kötü?”

“Alice,” dedi Peter, sakın olmak için nasıl umutsuzca çaba harcadığını sesinden anlayabiliyordum. “Beslenmen gerek.”

Başımı iki yana sallayınca bütün vücudumu yeni acılar sardı. Bütün sinir uçlarım tutuşmuş, yanıyor gibiydi. Kavrularak acı veriyorlardı. Çığlık atınca kendi sesimdeki korkudan dehşete kapıldım.

“Bobby yaralı. Yapamam... yapamam...” diye hıçkırdım, ağlamak bile acı veriyordu.

“Alice. İç,” diye directti Peter, tam karşı çıkacakken kan kokusunu aldım.

Yangının kokusunun içinde bile Peter’ın kokusunu alabiliyordum, derinlerimde bir yer şiddetle kan istiyordu. İlk kan damlalarının dudaklarıma değdiğini hissettiğimde -serin ve ıslak- yapıştığım bileği ağzıma bastırdım ve dişlerimi geçirdim.

Tattığım en harika şeylerden biriydi bu, şarap ve çikolata gibiydi, yalnız daha tatlı ve daha lezizdi. Boğazımdan geçerken serinletip harika bir his veriyor, dokunduğu tüm yanıp kavrulmuş yerlerimi iyileştiriyordu.

Acım dinip de beslenmenin vermiş olduğu zevke teslim olarak başka her şeyi unuttuğumda kanını içtiğim kişinin Bobby olmadığını fark ettim. Bu Peter’dı.

Başka birinin kanını içmek o kişinin kendisini içmek gibiydi. Peter'ın tüm acısını ve kederini hissedebiliyordum, içten içe Elise yüzünden duyduğu o azap verici suçluluk duygusunu. Tüm acısının altında yalnızca sevgi vardı. Sevgi, sevgi, sevgi ve sevgi...

Ezra için, Jack için, hatta Bobby için duyduğu sevgi. İlk kez beni ne kadar çok sevdiğini gerçekten hissettim, bu sevginin yoğunluğu altüst ediciydi. Ve kesinlikle reddedilemezdi.

Jack'ten aldığım tat aynı değildi, Jack'in aşkı aynı değildi. Onun aşkı sürekliydi, durdurulamazdı, tıpkı önüne kattığı her şeyi alıp götüren bir çığ gibi. Peter'ınki ise... sıcak ve ateşliydi, bir patlamayla etrafındaki her şeyi yakıp kül ediyordu.

Sonunda geriye sadece o inanılmaz yalnızlığı kaldı. Daha önce *Beethoer*lardan kan içmiştim ama Peter kadar yalnızını hiç görmemiştim. Kendine her şeyden izole ettiği bir dünya yaratmıştı, kaybettiği aşkının acısından korunmaya çalışıyordu ama bu canını her zamankinden daha çok yakıyordu.

“Bu kadar yeter,” dedi Peter kolunu geri çekerek. “İyileşmen için yeterli olsa gerek.”

Peter'ın kanı beni sarhoş etmişti, zayıf düşmüş, sersemlemiştim, vücudum hızla iyileşirken tenime yayılan karıncalanmayı şimdiden hissediyordum.

“Peter,” diye mırıldandım, bilincimi yitireceğimi hissetmiştim. “Karşı koymayı bırak. İnsanların seni sevmesine izin vermek zorundasın. Seni sevmeme izin verebilirsin.”

Uyandığımda kendimi VW Polo'nun arka koltuğunda kıvrılmış buldum, Peter'in ceketini dürülüp yastık niyetine başımın altına koyulmuştu. Burnumda hâlâ dumanların kokusu vardı ama çabucak fark ettim ki koku aslında tutuşmuş saçlarımdan ve parçalanmış pantolonumdan geliyordu. Gömleğim fazla hasar görmüş olmalıydı ki üzerimde Peter'in kazağı vardı, ona gece araba sürerken giymek için sadece bir tişört kalmıştı.

Arka koltuktaki alan izin verdiği ölçüde gerinerek kalkıp oturdum. Bir vampirden taze kan içmek, verdiği hafif sarhoşlukla dünyayı daha hoş göstermesinin ve içimi dingin bir mutlulukla doldurmasının yanı sıra ekstra hızlı iyileşmemi de sağlıyordu.

"Hey, uyanmışsın!" Bobby bana dönünce gömleğimden kolların muhtemelen bir yanığı kapatmak için onun koluna sarılmış olduğunu gördüm. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim," dedim, aslında kendimi harika hissediyordum ama Cate yüzünden Peter ve Bobby'nin başına gelenlerden ötürü öyle söylemek istemedim. "Senden ne haber?"

"Büyük bir yaram yok ama vampirlerin sihirli iyileşme gücünden bende de olsaydı iyi olurdu," dedi yan yan sırtarak.

"Eminim Milo seni bu güce kavuşturmaktan fazlasıyla mutluluk duyar," dedim.

Başını çevirdi. "İstediğim hayatın o olmadığını biliyorsun."

"Öyleyse aptallık etme. Bir dahaki sefere şansın yaver gitmeyebilir," dedim ciddi bir tavırla. "Sen ölümlüsün. Önce kendini

koruman gerek. Peter ve benim gibi vampirler kendi başlarının çaresine bakabilir.”

Gerçek şu ki Bobby avcılık görevini fazla ciddiye alıyordu. İşinde iyiydi -hem vampirlerle dövüşmek hem de benim arkamı kollamak konusunda- ama bazen geri çekilip biz ölümcül yara alması zor olanların olayı ele almasına izin vermesi gerekiyordu. Beni asla yarı yolda bırakmak istemiyordu, kötü adamların kaçmasını da. Bu yüzden almaması gereken riskleri alıyordu.

Gözlerini indirip başını salladı. “Ben sadece Cate’in kaçıp gitmesini istemedim. Yaptıklarından sonra bu doğru olmazdı.”

“Yani Cate’in işini bitirdin mi?” diye sordum umutla Peter’a bakarak.

Peter gözlerini önüne dikmiş, bir eliyle sıkıca direksiyonu kavramıştı. “Hayır. Bir seçim yapmak zorundaydım, ya Elise’in öcünü alacak ya da evden çıkmanızı sağlayacaktım. Ben de yapmam gerekeni yaptım ve bundan pişman değilim.”

“Üzgünüm,” dedim çünkü söyleyebileceğim başka bir şey yoktu.

Arabaya ağır bir sessizlik çöktü ama çok geçmeden Bobby dayanamayıp konuşmaya başladı. Gecenin kaçırdığım kısımlarını anlattı. Peter bizi evden çıkardıktan sonra hemen Bobby’nin yaralarına müdahale etmiş, sonra da ambulans ya da itfaiye gelmeden bizi arabaya atmış. Cate’den hiç iz yokmuş ve biz oradan ayrılırken ev tamamen alevler içindeymiş.

Neyse ki Bobby’nin teçhizat çantası kurtulmuş (çanta Bobby’nin koluna takılmış, ben onu yanan evden dışarı taşıırken çanta da bizimle gelmiş). İçinde cep telefonundan başka para, yedek kredi kartları ve kimliklerimiz varmış. Benim cep telefonum ise hâlâ cebimdeydi ve kısmen erimiş kılıfını saymazsak yangından zarar görmemiş gibi görünüyordu.

Peter’ın Cate’in nereye gitmiş olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığından gecenin karanlığında Dublin’e, havaalanına dönüyorduk. Yolculuğun büyük kısmını uyuyarak geçir-miştim, şehir sınırına yaklaşırken Bobby bir şeyler yemesi ve

tuvalete gitmesi için bir benzin istasyonunda durabilir miyiz diye sordu.

Ben de bu vesileyle kendime çeki düzen verdim –ayakkabılarımı Cate’in orada bıraktığım için sandalet, üzerinde yonca olan rahat bir tişört, makas ve ıslak mendil satın aldım. Tuvalette tenimdeki kurumuş kanları temizleyip yeni tişörtümü giydim. Saçımın arkası yanmıştı, düzeltmek için arkadan biraz kısaltıp küt gibi kestim.

Dışarı çıktığımda Peter benzin pompalarının yanında arabaya yaslanmış duruyordu. Gözlerini gecenin karanlığına dikmişti. Dudakları sıkı sıkıya kapalı, bakışları düşünceliydi. Normalde parıldayan yeşil gözleri soluk ve karanlıktı.

Ona doğru yürüdüğümü fark edince, “Saçın güzel olmuş,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim kazağını verirken. “Bobby nerede?”

“Yemeğini az önce bitirip tuvalete gitti.”

Yanına gidip arabaya yaslandım. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Olanlara hâlâ inanamıyorum.” Dudaklarını yalayıp başını iki yana salladı. “Şu anda kabullenmekte en çok zorlandığım şey, Elise öldükten sonra Catherine’i gördüğümde birbirimize sarılıp ağlamamız ve ortak kaybımız için birbirimizi teselli etmeye çalışmamız. Oysa onun yüzündendi. Başından beri onun yüzündendi.”

“Hiç değilse şimdi gerçeği biliyorsun,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

“Ve gerçekten ne yapacağımı bulmak zorundayım.”

“Buradan nereye gideceksin?”

“Havaalanına varınca Londra’ya dönüp bir süre Ezra ve Mae’le kalmayı düşündüm, Bobby ve sen de Amsterdam’a dönebilirsiniz.”

O anda kanının o tatlı ve harika tadını hatırladım, beraberindeki acıyı da. Hâlâ hissedebiliyordum, içimde Peter’a ait bir boşluk var gibiydi. Kanın etkisi geçiyordu, hem de çok çabuk,

boşluk da kapanacaktı. Ama Peter'ın içindeki boşluk hep oradaydı. Onu içten içe tükettiği halde doldurmayı reddettiği bomboş bir yalnızlık.

“Sorun olmazsa seninle Londra’ya gelmek istiyorum,” dedim.

Bana döndü, bakışları yumuşak ve uysaldı. “Sebep?”

“Bence yalnız kalmamalısın. Sadece uçuş için olsa bile.”

Birkaç saniye sonra, “Tamam,” dedi.

“Tamam mı? Benimle kavga etmeyecek misin? Bana ihtiyacın olmadığını söyleyip kayıplara karışmayacak mısın?”

“Hayır.” Gülümsedi. “Sen haklıydın. Her şeyi kendimden uzaklaştırmaya bir son vermem gerekiyor ve açıkçası şu anda yalnız kalmak istemiyorum.”

Bir taksinin içinde Londra'nın işlek caddelerinde yol alırken güçlü güneş ışığı camlardan içeri vuruyordu. Kocaman güneş gözlükleri takmış, koltuğa iyice gömülmüştüm. Peter ise baş ağrısından yakınarak eliyle gözlerini kapatmıştı.

İçimizde sadece Bobby neşeli ve canlı bir şekilde camdan şehri seyrediyordu çünkü enerjisi güneş tarafından tüketilmeyen sadece oydu.

Londra'ya uçak yolculuğu olaysız geçmişti, Peter fazla konuşmamış ama yolun büyük kısmında elimi tutmuştu. Onu ne derece rahatlatılabildiğimi bilmiyordum ama yalnız kalmadığına memnundum.

Araba yavaşlamaya başlayınca dışarı baktım ve yaklaşıyor olmalıyız diye düşündüm.

Bir tarafımızda Thames Nehri vardı, diğerindeyse orman gibi bir bahçe vardı -acilen budanmaya ihtiyacı olan çalılarla ağaçlar, uzun çiçekler ve patikaları kaplayan sık çimenler. Araba çatlak ve kırık taşlardan oluşan daire şeklindeki garaj yoluna dönerken Ezra ve Mae'in restore ettiği malikâneyi ilk kez görmüş oldum.

Garaj yolunun ortasında evin geri kalanıyla uyumlu yıkık dökük bir fiske vardı. Ev Elizabeth dönemi mimarisiyle inşa edilmiş, tarçın rengi tuğladan geniş bir yapıydı. Her iki yanında sekizgen kuleler vardı, Ezra'nın Minnesota'da yaptığı evi hatırlatmıştı bana.

Ne var ki eski evleri titizlik derecesinde bakımlıyken bu çok viran haldeydi. Sağ taraftaki kule yarı yarıya göçmüş, yağmur girmesin diye muşambayla kapatılmıştı. Pencerelerinin çoğuna tahta çakılmış, duvarları sarmaşıklar bürümüşü.

Taksi evin önünde dururken Bobby, “Vay canına,” dedi. “Downtown Abbey dizisi gibi, yalnız manastır yerine büyük bir doğal afet atlatmış hayaletli bir ev var.”

Arabadan indik, Peter taksinin parasını ödedi. Üçümüz karsızlık içinde eve doğru yürümeye başladık çünkü ev orada kalamayacağımız kadar büyük ve virane görünüyordu.

Daha biz eve varmadan Mae kapıyı açıp uykuda darmadağın olmuş saçları ve çiçekli sabahlığıyla bizi karşıladı.

“Brunehamme Malikânesi’ne hoş geldiniz,” dedi sahnedeymiş gibi kollarını iki yana açarak.

“Ne kadar da hoş bir yer,” dedi Bobby.

“Ah, biliyorum. Henüz işi bitmedi ve yapacak çok şeyimiz var ama konuklarımızın yatacağı odaları hazırladık.”

Mae hepimizi kucakladı ama Peter’a birkaç saniyen daha fazla sarıldı ve geldiğine sevindiğini fısıldadı. Bu da Bobby ve bana girişteki holü incelemek için daha fazla zaman verdi.

Her şey güzeldi ve bazı kısımlar restore edilmiş gibi görünüyordu. Ama diğer yerlerde duvar kâğıtları soyulmuş, döşemeler kabarmıştı, avize de kırık. İçerisi tamirat yapıldığını gösteren merdivenler, muşambalar, kovalar ve çeşitli aletlerle doluydu.

“Yorucu bir gece geçirdiğinizi biliyorum, o yüzden sizi odalarınıza götürüyüm de biraz dinlenin, uyandığınız zaman etrafı gösteririm,” dedi Mae, sonra kollarını Bobby’yle bana doladı.

Döner merdiven pek güven vermiyordu ama biz çıkarken çökmedi, bu iyiye işaretti. Mae bize odalarımızı gösterdikten sonra -evin geri kalanından çok daha iyi durumdaydılar, pek çok yenilik yapılmış, konforlu yataklar koyulmuştu- yerleşip uykuya dalmam sadece dakikalar aldı.

Akşam geç bir saatte uyandığımda biraz etrafı dolaşıp kendi başıma incelemeler yaptım. Bulunduğum yerin işi büyük ölçüde

bitmiş görünüyordu ama biraz daha ileri gidince çabucak henüz onarım görmemiş bölümlere vardım. Kısa bir süre sonra kendi kendime rehberlik yaptığım turumdan vazgeçtim çünkü en sonunda kendimi öldüreceğim bir yere gelmekten korkuyordum.

Merdivenlere geri dönüp sesler ya da kalp atışları duymak için dinledim. Sonunda Ezra ve Peter'ı yarı bitmiş çalışma odasında buldum. Tavan yağmurdan öylesine hasar görmüştü ki her an çökebilirmiş gibi duruyordu ama bu Ezra'yı endişelendirmiyordu anlaşılan, çünkü çalışma masası, bilgisayar ve yıpranmış birkaç deri kanepenin yanı sıra paha biçilmez sanat eserlerinden birçoğunu da bu odaya doldurmuştu.

Ben açık duran kapıdan içeriye bakarken bir konuşmanın ortasındaydılar, Ezra masasında oturuyordu, Peter ise kanepelerden birine sırtüstü uzanmıştı. Kollarını başının altına koyduğu için tişörtü yukarı çıkmıştı, gergin kasları görünüyordu.

“Onu bulmana yardım etmekten mutluluk duyarım Peter. Eğer istediğin buysa,” diyordu Ezra o sakinleştirici bariton sesiyle.

“Sorun şu ki ne istediğimi bilmiyorum.” Peter hüsrarla iç geçirdi.

Açık kapıyı tıklattım, ikisi de dönüp bana baktı. “Umarım rahatsız etmiyorumdur.”

“Hayır, tabii ki etmiyorsun. Gelsene Alice.” Ezra elini sallayarak içeri girmemi işaret etti. “Catherine'den ve bu konuda ne yapacağımızdan bahsediyorduk da.”

Peter'ın en yakınındaki kanepeye oturup dizlerimi göğsüme çektim. Peter yüzündeki donuk ifadeye rağmen dün geceden daha iyi görünüyordu. Gözleri daha parlak, tavırları daha az gergindi.

“Ölmesini istiyorum,” dedi açık açık. “Bu korkunç bir şey mi?”

“Sana ve Elise'e yaptığı göz önüne alınırsa son derece akla uygun olduğunu söyleyebilirim,” dedi Ezra.

“Ama peşine düşmek, hatta onu öldürmek istediğimden emin değilim,” dedi Peter.

“Senin için zevkle onun icabına bakabilirim,” dedi Ezra.

“İhtiyacın olursa kesinlikle yardım ederim,” diye söze karıştım, Peter bunu duyunca ters ters bana baktı.

“Catherine yaptığı şeyi itiraf ettiği an kafasını tutup koparmak istedim,” dedi Peter. “Hayatımda hiçbir şeye bu kadar öfkeli olduğumu hatırlamıyorum. Ama şimdi her şey olup bittikten sonra istediğim ya da yapmam gereken bu mu bilmiyorum.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Ezra.

Peter cevap vermeden önce düşündü, “Catherine’in varlığının son bulmasını istiyorum. Onun ortalarda gezindiğini, yaşayıp güldüğünü, bir şekilde Elise’i *kazandığını* zannetmesini düşünmeye dayanamıyorum.

“Ama onu öldürmem gerekliymiş gibi de gelmiyor bana, artık hayatıma devam etme vaktimin geldiğini biliyorum,” diye sürdürdü sözlerini, “Hayatımın çoğunu şu ya da bu şekilde Elise’in ölümüne takılı kalarak geçirdim, katilinin peşine düşmek de bu saplantının bir uzantısı gibi geliyor.”

Ezra arkasına yaslanıp sandalyesini döndürerek Peter’ın söylediklerini düşündü. “Bu bizi nereye getiriyor peki?” diye sordu sonunda.

“Bilmiyorum.”

“Ajans’taki patronumla konuşabilirim,” dedim. “Belki Catherine’i soruşturabiliriz.”

Peter ciddi bakışlarını üzerime dikti. “Catherine konusunda ne karar verirsem vereyim senin bu işe karışmamamı tercih ederim.”

“Nedenmiş?” diye diklendim. “Ben yetenekli bir avcıyım. Beni tekrar yanan bir binada tuzığa düşürmeyeceği sürece onunla gayet iyi başa çıkabilirim.”

“Sana güvenmiyorum değilim. Bunun bir parçası olmanı istemiyorum hepsi bu.” Peter kelimelerini özenle seçiyormuş gibi yavaş konuşuyordu. “Seni çok fazla olumsuzluğun içine sürükledim gibi geliyor, Catherine’in sevdiğim birini daha yok etmesine izin verirsem buna dayanamam.”

Gözlerimi yere indirdim, *sevdiğim* derken gözlerine bakamadım. “Anlıyorum ama yardım edebilirim.”

“Alice, bu Peter’ın savaşı,” dedi Ezra. “Senin ya da benim buna karışmamamızı isterse hoşumuza gitse de gitmese de dediğini yapmamız gerekir. Elise’in intikamını nasıl alacağına karar vermesi gereken o.”

“Haklı olduğunu biliyorum ama bu hiç hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandım.

“Eski bir atasözü der ki en iyi intikam iyi bir hayat sürmektir. Bence bu senin için de geçerli Peter,” dedi Ezra.

“Ben de kesinlikle bunun peşindeyim,” dedi Peter. “Kendimi soyutlamak hiçbir işe yaramadı. Galiba yeni bir yol izlemenin zamanı geldi.”

“Alice?” Mae’in sesi evin derinliklerinden geliyor gibiydi.

“Mae sesleniyor. Ne istiyormuş bakayım,” dedim ayağa kalkarken.

Ben çıkmaya hazırlanırken Ezra sandalyesini bana çevirip gururla gülümsedi. “Muhtemelen sana malikâneyi gezdirmek istiyordur, gerçekten gezip görmelisin. Virane gibi görüldüğünü biliyorum ama iskeleti sağlam ve inanılmaz bir geçmişe sahip. Daha yapacak çok işimiz var ama bittiğinde gerçekten muhteşem bir yer olacak.”

Ben de ona gülümsedim. “Öyle olacağına eminim.”

Ezra ile Peter’ı baş başa bırakıp odadan çıktım, koridorun yarısına gelmiştim ki arkamdan koşturan ayak sesleri duydum.

“Alice, bekle,” dedi Peter, dönüp ona baktım.

“Evet?”

Aramızda birkaç santim kala durdu, karanlık koridorda öylece kaldık. Olağanüstü güzellikteki avizelerin çoğu ya kırılmış ya da yanmıştı, çiçekli duvar kâğıdının büyük bölümü yırtılmış, alttaki aşınmış koyu ahşap ortaya çıkmıştı. Tavanlar yüksek ve malikâne büyük olduğu halde etrafımızı saran karanlık o anda bulunduğumuz yeri şaşırtıcı derecede samimi ve sessiz kılıyordu.

“Ben sadece şey diyecektim...” Peter sözünü yarıda kesip kaşlarını çatı. “Hissettiğini ifade edecek kelimeyi bulamadığın olur mu hiç?”

“Bazen.”

Zümrüt yeşili gözleri eskisi gibi yanarken bana bakıp yeniden söze başladı. “Sana bakınca minnettarlık, ferahlama ve mutluluk hissediyorum ve... Yalnızlığın tersi neydi?”

“Birliktelik?” dedim saçmalayarak, kalbimin göğsümde daha güçlü atmaya başladığını hissettim. Peter’ın duyabileceğini biliyordum -ben onun endişeyle çarpan kalbini nasıl duyuyorsam- ama ikimizin de yapabileceği bir şey yoktu.

“Doğru kelime bu değil,” dedi. “Sen bana *sevildiğimi* hissettiriyorsun.”

“Seni önemseyen bir sürü insan var Peter,” dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. “Ezra, Mae, Jack, hatta Bobby ve Milo. Sadece ben değil.”

“Biliyorum.” Sonra gülümsedi, dudaklarında belli belirsiz bir hüznün gezindi. “Ama sen bana insanların bana değer vermesinin yeterli olmadığını hatırlattın, kendimi onlara açmam gerektiğini.”

“Artık o kadar yalnız olmadığına ve hepimizin seni ne kadar önemseydiğini anladığın için mutluyum,” dedim samimi bir şekilde. “Senin için hep bunu istedim, mutlu olmanı ve kendini tamamen iyi hissetmeni.”

“Belki asla tamamen iyi olmayacağım ama daha iyi hissediyorum. Ve bunun için sana teşekkür ederim.”

Eğilip hafifçe -o kadar hafifti ki zar zor hissedebildim- dudaklarını yanağıma değdirdi. Ürperen tenimden serin bir meltem geçti sanki. Sonra doğruldu ve beni holde tek başıma, nefes nefese bırakarak yürüyüp gitti.

Sonunda Mae'i bulduğumda Bobby de yanındaydı. Ben kal-kana kadar Bobby dinlenmiş, Mae de onun yaralarına bakıp yeteri kadar insan yiyeceği yemesini sağlamıştı.

Bobby ve ben gecenin geri kalanını Mae'le geçirdik. Mae bize malikâneyi gezdirip yaptıkları ve daha sonra yapmak üzere bıraktıkları her şeyi anlattı. Konuşurken gerçekten ışık saçıyordu, uzun süre önce gördüğümünden çok daha canlı ve konuşkandı.

Son zamanlarda evden uzakta epey vakit geçirdiğimizden ve Cate meselesi şimdilik çözüldüğünden Bobby'yle sabah ilk uçakta yer ayırtıp Amsterdam'a dönmeye karar verdik.

Peter bir süreliğine seyahat etmemeye karar vermişti ve Mae ve Ezra'yla kalmayı planlıyordu. Son on sekiz ayını dünyayı dolaşarak geçirdiği için yasal adresi olarak Ezra'ların evini göstermişti ama şimdi gerçekten yasal adresinde oturmaya karar vermişti. Bu, Cate'le olanlardan sonra kendini toplaması için ona zaman verecekti, ayrıca restorasyon işinde Ezra ve Mae'ye yardım edebilirdi.

Şafağın ilk ışıklarıyla Bobby'yle birlikte bir taksiyle malikânedan ayrılırken arka camdan dışarı baktım. Ezra, Mae ve Peter harabe konağın önünde duruyordu, üçünü de uzun süredir hiç bu kadar iyi görmemiştim. Gülümseyip onlara el salladım ve bunun önümüzdeki güzel şeylerin bir işareti olmasını umut ettim.

Amsterdam'daki dairemize vardığımızda saat hâlâ erkendi. Bütün storlar indirildiğinden rahatsız edici güneş ışığı içeri girmiyordu, Bobby'yle birlikte yalpalayarak içeri girerken ikimiz de son birkaç günün bitkinliğini taşıyorduk.

Jack'i günü uyuyarak geçiren normal bir vampir gibi yatakta bulmayı umuyordum, oysa kanepeye uzanmış telefonuna bakıyordu. Matilda yanında yerde yatıyor, gürültüyle horluyordu. Bobby, Jack'e bezgin bezgin el salladıktan sonra yatakta kocasının yanına kıvrılmak için esneyerek odasına gitti.

Jack yavaşça ayağa kalkarken, "Uyumamışsın," dedim.

Bana doğru yürüdü. "Seni görmek istedim. Seni özledim."

"O kadar da fazla kalmadım."

"Bu seni özleyemeyeceğim anlamına gelmez." Elini uzatıp nazikçe saçımla oynamaya başladı. "Saçlarını beğendim. Gönderdiğin fotoğraflarda görüldüğünden daha güzel."

Uzaktayken Jack'i olan biten her şeyden haberdar etmiştim. Bu, ben iş için bir yerlere giderken içi rahat etsin diye yaptığımız anlaşmalardan biriydi. Mesajlarla, telefon konuşmalarıyla ve ara sıra attığım fotoğraflarla onu bilgilendirmemi istemesi sadece güvende olduğumu öğrenmek için değildi, beni seviyordu ve hayatımda neler olup bittiğini bilmek istiyordu, tıpkı benim evden uzaktayken Jack ve Matilda'nın yaşadıklarını bilmek istemem gibi.

"Teşekkür ederim," dedim elimi şimdi daha kısa olan saçlarımdan arasından geçirerek.

"Ee... Peter'la işler nasıl gitti?"

"Cate'le olanları sana zaten anlatmıştım," dedim ki bu doğrudu. Cate ve Peter'la ilgili her şeyi anlatmıştım ona, Peter'ın yanağımdan öptüğü ufacık bir kısmı atlamıştım sadece.

Jack'in bana bakan mavi gözleri ciddiydi. "Biliyorum. Ama benim sorduğum bu değil."

"Sormak istediğin buysa hâlâ bana âşık mı bilmiyorum. Ama aramızda hiçbir şey olmadı. Sadece konuştuk, sanırım durumu gitgide düzeliyor."

Birkaç küçük detayı atlamış olabilirdim -öpücük gibi, gerçi Peter'in uçakta elimi tuttuğunu Jack'e söylemiştim- ama özünde söylediğim her şey doğrudu. Bence Peter daha iyi olmak ve tuhaf aşk üçgenimizi geride bırakmak istiyordu, masum bir öpücükten bahsetmek sadece Jack ve Peter'in düzelmekte olan ilişkisine zarar verirdi.

"Güzel." Bakışlarını yere indirdi. "Zor bir durum çünkü onun da mutlu olmasını istiyorum. Cate ve Elise'le ilgili yaşadıklarından dolayı çok üzgünüm, keşke daha fazla yanında olabilseydim."

"Onu ne kadar önemseydiğini biliyor ve tekrar hayatında olduğun için çok mutlu görünüyor. Şimdi bir süreliğine Londra'ya döndüğüne göre umarım ikiniz işler kötüye gitmeye başlamadan önceki halinize geri dönersiniz." Jack'in elini elime aldım, kafasını kaldırıp yeniden bana baktı.

"Ben de." Bitkince gülümsedi. "Seni gerçekten özledim. Sanki uzun süredir burada değilmişsin gibi."

"Milo'nun düğünü, Cate'le ilgili mesele, iş derken son zamanlarda gerçekten burada fazla bulunamadım," dedim. "Burada olduğum zaman bile tamamen burada değildim, anlıyor musun?"

Güldü. "Ah, kesinlikle farkındaydım."

Elimi koluna koyup ona sokuldum, göğsüm neredeyse göğsüne değiyordu. "İkimiz baş başa biraz vakit geçirmeliyiz. Telefonlarımızı kapatıp kapıları kilitlediğimiz bir randevu gecesi."

"Kulağıma çok güzel geliyor," dedi Jack daha da çok gülümseyerek. Gözleri oynaşmayı düşündüğü zamanlarda olduğu gibi yumuşayıp parıldamaya başlamıştı bile.

"Sadece sen ve ben, dünyanın geri kalanını unutuyoruz."

"Mükemmel fikir." Beni dudaklarımdan tutkuyla öptü.

"Ama önce uyumamız lazım," dedim.

"Pekâlâ, yatağa girip kapıları kilitleyerek başlayabiliriz, bakalım sonra neler olacak."

Cevabımı beklemeden beni kucağına alıp yatak odasına doğru taşımaya başladı. Gülerek ona yaslandım, onunla olmayı ne kadar sevdiğimi düşündüm.

Hafta içi olduğu ve vakit gece yarısını geçtiği için sokaklar oldukça sessizdi. Matilda yavaşça sallanan kuyruğuyla önümüzde yürüyordu. Jack, Matilda'nın kayışını bileğine dola-
mış, ben de Jack'in koluna girmiştim, şehirde turluyorduk.

Jack genelde Matilda'yı köpeğin enerjik olduğu daha erken saatlerde çıkarır, geceye bırakmazdı. Amsterdam'ın genelde kapalı olan havası da buna olanak sağlıyordu. Ama son zamanlarda hava açık olduğundan ve Jack'le sabahlara dek uyumadığımızdan artık Matilda'yı yürüyüşe daha geç çıkarıyordu.

Matilda'nın arka bacağındaki eklem iltihabı yüzünden yürüyüşler genelde oldukça kısa sürerdi ve Jack apartmanın yakınlarında gezinmeyi tercih ederdi. Ama bu gece ılık hava köpeğe iyi gelmiş gibiydi, o yüzden normalde gezdiğimiz yerlerden daha uzaklara gitmiştik.

"Bu ne biliyor musun?" diye sordu Jack nehirden ve her zamanki rotamızdan uzaklaşıp yeni bir sokağa döndüğümüzde.

"Ne ne?"

"Mattie evde olduğun için çok mutlu. O yüzden de seninle daha fazla vakit geçirebilmek için yürüyüşleri elinden geldiğince uzatıyor."

"Ah, öyle mi?" dedim gülerek. "Evde onunla çok vakit geçiriyorum."

"Biliyorum." Eğilip şakağımdan öptü. "Bu akşam yürüyüşe geldiğin için teşekkür ederim."

“Gelmeme izin verdiğin için ben teşekkür ederim,” dedim, Jack sıcacık gülünce içime zevk ürpertileri yayıldı.

Mutlu olduğu zaman Jack tartışmasız dünyanın en güzel gülüşüne sahip oluyordu. Bu öyle pırıl pırıl, öyle hayat dolu, öyle mü-kemmel bir gülüştü ki her defasında beni etkisi altına alıyordu. Hemen eve gidip Jack’le birlikte yatağa girip sabah bıraktığımız yerden devam etsek ne güzel olurdu diye düşünmeye başladım.

“Ee, randevu gecemizde ne yapalım?” diye sordum çünkü Matilda’nın henüz geri dönmeye niyeti yok gibi görünüyordu.

“Gerçekten evden çıkacak mıyız?” diye sordu Jack. “Çünkü orijinal planın içeride ve tercihen yatay pozisyonda bolca zaman geçirmek olduğunu düşünmüştüm. Gerçi biraz da dikey dene-yebiliriz. Bir süredir yapmadık da.”

“Evet, içerisi planın bir parçası ama *öncesinde* bir şeyler yapabiliriz. Belki giyinip kuşanıp şehirde gezebiliriz.”

“Normal çiftler ne yapıyor? Akşam yemeği yiyip dizi mi izli-yor?” Bana cevap verirken omzunun üstünden geriye doğru bak-maya başlamıştı, bize yakın yürüsün diye köpeğin kayışını da sı-kıca çekmişti.

Etrafıma bakındım ama garip bir şey göremedim. “Her şey yolunda mı?”

“Evet evet, her şey yolunda,” diyerek inandırıcılıktan uzak bir şekilde geçiştirdi. “Filme gitme konusunda emin değilim. Dışarı çıkmak tabii ki güzel ama evde zaten çok film izliyoruz.”

“Önerilere açığım,” dedim çünkü Jack artık konuşmaya dik-katini pek vermiyordu.

Gerilmişti ve gülümseyişi tamamen yok olmuştu. Kalbi daha hızlı atıyordu, adımlarını sıklaştırmıştı. Bunlar bizi izleyen bi-rinin pek fark etmeyeceği şeylerdi -hâlâ oldukça rahat görünüyordu- ama ben değişimi hissedebiliyordum. Gevşeklikten telaşa doğru gerçekleşen değişimi.

“Bence bu akşamlık yeterince yürüdük. Geri dönelim mi?” diye sordu Jack normal görünmeye çalışarak ama ikimiz de daha hızlı yürüyebilelim diye kolunu benimkinden çekti.

“Jack, neler oluyor?” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey.” Bakışları yana kaydı. “İçimde kurtulamadığım bir his var. Sanki...” Sesini bir insanın duyamayacağı kadar alçalttı. “Biri beni izliyor.”

“Kim?” Tam dönüp arkamıza bakacaktım ki kolumu tutup beni durdurdu.

“Haydi, eve gidelim.”

Durmak, hiç olmazsa yavaşlayıp etrafı araştırmak istiyordum ama Jack beni sürüklüyordu. Peşimizdeki her ne ise dalaşmak isteyeceğimi bildiğinden riske girmek istemiyordu.

Matilda artık pek hızlı yürüyemiyordu, Jack’in yanında koştururken bizi de yavaşlatıyordu. Jack biraz daha paniğe kapılırsa eminim Matilda’yı kucağına alıp eve kadar taşıyacaktı.

Hızla eve doğru yürürken, “Bir şey yok,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. “Son zamanlarda paranoyakça davranıyorum.”

“Son zamanlarda derken?”

“İçimde kötü bir his var...”

Bu kez aniden durdum ve beni sürüklemesine izin vermedim. Kolumu bırakıp bana baktı. Matilda yüksek sesle soluyordu ama arkama doğru bakınca ağzını kapatıp kulaklarını dikti.

“Nasıl bir his?”

“Bilmiyorum.” Canı sıkkın bir şekilde içini çekti. “Tuhaf hislere kapılıyorum işte. Bazen biri beni izliyormuş gibi geliyor. Ayak sesi duyduğumu sanıyorum ama bakınca kimseyi göremiyorum. Sadece paranoya. Muhtemelen hepsi bu. Ama eve dönersek ve bunu orada konuşursak kendimi daha iyi hissedeceğim.”

“Jack, eğer peşinde biri varsa kim olduğunu bilmek istiyorum.”

Şakağını ovuşturdu. “Sana söylemememin sebebi de bu zaten. Bu tür şeyleri hep olduğundan daha önemli hale getiriyorsun.”

“Eğer haklıysan ve sorun yoksa bundan emin olmak ikimizi de rahatlatır,” diye direttim.

Geriye doğru bir adım attığım anda Matilda alçak sesle hırladı. Genelde yabancılara iyi davranan mutlu bir köpek olduğundan bu kesinlikle normalde çıkaracağı bir ses değildi.

Matilda'nın neye hırladığını görmek için dönüp baktım ama tek gördüğüm boş sokaktı. En azından ilk bakışta gördüğüm buydu... Ama sonra binaların arasındaki boşluğun koyu gölge-leri içinde bir kımıldanma fark ettim. İnsan gözünün seçemeyeceği kadar belirsiz ve bulanıktı ama yalnız olmadığımızı anlama yetmişti.

Tabii ki silahlarım yanımda değildi. Sokaklarda gezindiğim akşamlar genelde üstüme bir kazık ya da bıçak saklardım ya da Bobby'yi yanıma alırdım ve silahlar onda olurdu. Ama nişanlımla ve köpeğimizle mahalle civarında normal bir yürüyüşe çıktığımız için yanıma silah almak aklıma gelmemiştir.

Kendimden emin bir şekilde dimdik durup problemle doğrudan yüzleşmeye karar verdim.

“Çık ortaya!” diye bağırdım, sesim etrafımızdaki binalarda yankılandı. “Orada olduğunu biliyorum!”

Önce hiç ses gelmedi. Sonra -tuhaf ve oldukça rahatsız edici biçimde- bir kıkırdama duydum. Şuh, cilveli, kız gülüşüne benzeyen bir kıkırdamaydı bu, sanki yeni yetme bir çift yemek katında çalışan ezik çocuğa bakıp gülüyordu.

Kıkırdama tam bir kahkahaya dönüştüğünde nihayet gölgelerin içinden çıktılar. Önce Aisha Moore -Jack'in eski sevgilisi- göründü, bize kocaman gülümseyen dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı ve üzerindeki şık tulum dolgun vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Koyu renk buklelerini abartılı bir hareketle yüzünden geriye attı.

Diğer vampiri tanıımıyordum ama tahminime göre dönüşüm geçirdiğinde kırklı yaşlarında olmalıydı. Aisha'dan daha kısa ve inceydi ama zarif yüz hatları ve parlak mavi gözleriyle onun kadar güzeldi. Beyaz denecek kadar açık sarı saçlarını yukarıdan toplamış, yalnızca yüzünü çevreleyen birkaç bukleyi serbest bırakmıştı.

Bana doğru yürürlerken -Aisha parıldayan sallantılı küpeleri ve onlara uygun kalın kolyesiyle, sarışın arkadaşı ise vücuduna oturan trençkotu ve dizlerine kadar çıkan çizmeleriyle- bir dergi için poz veren modellere benziyorlardı.

“Sizi korkutmak istememiştik,” dedi Aisha gülmek için kendini zor tutarak. “Sadece biraz eğleniyorduk.”

Jack bana doğru yürürken sarışın kadına, “Seni tanıyor muyum?” diye sordu. “Daha önce karşılaşmıştık, değil mi?”

“Bir kez,” dedi kadın nerenin olduğu anlaşılamayan sert bir aksanla. Alman aksanının sertliğiyle Avustralya aksanının yumuşaklığının bir karışımı gibiydi. “Senin dükkânında.”

Jack’in yüzünden kadını hatırladığı anlaşıyordu, geçen hafta dükkâna gelen tuhaf bir vampirden söz ettiğini hatırladım. Jack’i süzüp durmuş, etrafında dolanmıştı, Jack de kadın gidene kadar ofisine çekilmek zorunda kalmıştı.

“Bu arkadaşım Liesel Tepeluş,” dedi Aisha. “Şehirdeyken onda kalıyorum. Ona senden, seni düğünde gördüğümünden falan bahsetmişim, o da seni merak etti.”

“Aisha’da hiç fotoğrafın yoktu, ben de kendim görmek istedim,” diye açıkladı Liesel çekingen bir gülümsemeyle, gözlerini Jack’e sabitlemişti. “O yüzden geçerken dükkânına uğradım.”

“Bunu anlayabilirim,” dedim. “Ama bu iş bizi takip etmeye kadar nasıl geldi?”

Aisha başını geriye atıp güldü. “Biz kimseyi *takip* etmiyorduk. Sadece rastlantı sonucu buradayız.”

“Arkadaşım beni koruyor ama bu tam olarak doğru değil,” dedi Liesel. Yanakları hafifçe kızardı, gölgelerin içinden çıktığından beri gözlerini Jack’ten ayırmamıştı. “İtiraf etmeliyim ki karşılaştıktan sonra sana delice âşık oldum.”

“Ah... peki,” dedi Jack, ne cevap vereceğini bilemiyordu.

Jack insanların yılışmasına alışkın olsa da bununla nasıl başa çıkacağını bir türlü öğrenememişti. Ama vampirler genelde diğer vampirlerin yanında soğukkanlılıklarını korurlardı. Kanla bağlı olmadıkları sürece.

“Kız arkadaşın olduğunu biliyorum.” Liesel beni işaret etti ama hâlâ benim olduğum tarafa bakmıyordu. “Yuva yıkmaya falan çalışmıyorum. Ben sadece... arkadaş olabilir miyiz, öğrenmek istemiştim.”

“Hım.” Jack bana bir göz attı. “Elbette. Fazla arkadaş göz çıkarmaz.”

“Harika!” dedi Liesel heyecanla, Aisha yanından kıkırdadı. “Özür dilerim. İsteyerek böyle davranmıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim de. Seni *tanımak* istiyorum.”

“O zaman, şey, Aisha’yla irtibata geçebilirim, belki bir ara hepimiz toplanır birbirimizi daha iyi tanırız,” dedi Jack ikna edici olmayan bir tonla, bir yandan da eliyle dördümüzü işaret etti.

“Aa, numaram sende var mı?” diye sordu Aisha neşeyle.

Jack boğazını temizledi. “Hım, hayır, sanmıyorum.”

“Peki, vereyim o zaman.” Aisha gizli bir cepten telefonunu çıkardı. “Numaran ne? Mesaj atayım da numaramı kaydet.”

Jack hissettiği rahatsızlığı gizlemek için beyhude bir çabayla numarasını söyledi. Liesel hâlâ ona bakıp duruyor, Jack ise gözlerini kaçırıp ensesini ovuşturuyordu.

Jack’in dükkândaki karşılaşmalarından sonra Liesel hakkında söylediklerini hatırladım. Kendisine hayran kaldığını söylemişti ki bu tamamen doğrudu. Jack’e olan duyguları hoşlanmanın o kadar ötesindeydi ki neredeyse dizlerinin üzerine çöküp ona tapınmaya başlayacak gibi geliyordu bana.

Jack cebinde çalan telefonunu çıkardı. “Evet. Numaranı kaydettim Aisha. Bir ara hep birlikte buluşuruz.”

Aisha gülümsedi, mide bulandıracak kadar tatmin olmuş görünüyordu. “Harika.”

“Akşamları genelde boşum, yani ne zaman isterseniz buluşabiliriz,” dedi Liesel.

“Aslında ben pek değilim. Yapılacak çok fazla işim oluyor,” dedi Jack elinden geldiği kadar dostça davranmaya çalışarak.

“Herhalde senin de çok işin vardır.” Aisha bana baktı, siyah gözlerinin ifadesi sertleşmişti. “Bir tür avcısın galiba, değil mi?”

Tüylerim diken diken oldu, yaptığım işin nasıl bu kadar deşifre olduğunun nedenini bulmam gerektiğinin farkına vardım, ne var ki şimdi bunun sırası değildi. Aisha'nın vereceği cevaplara da tam olarak güvenemezdim zaten, o yüzden en doğrusunun inkâr etmek olduğuna karar verdim.

“Aslında bir süredir çalışmıyorum,” diye yalan söyledim. “Genelde seyahat edip Jack’le vakit geçiriyorum. Okumak istediğim kitapları okuyorum. Bu tür şeyler.”

“Gerçekten mi?” Aisha gözlerini kıstı. “Sanki ben daha farklı duymuştum.”

“Ara vermen iyi olmuş,” dedi Liesel, ilk kez bana bakarak kibarca gülümsedi. “Avcılık stresli bir iş olmalı, bir köşeye kıvrılıp güzel bir kitap okumak her daim daha iyidir.”

Jack konuşma daha kötü yerlere varmasın diye söze karışarak, “Evet, sizinle sohbet etmek ilginçti,” dedi. “Ama köpeğim epey yaşlı ve vakit de geç oldu, biz dönsek iyi olur.”

Aisha şaşkınlıkla Matilda’ya baktı. “Bu Matilda mı? Bana hırladığına inanamıyorum. Onunla çok iyi arkadaşlık.” Köpeği sevmek için eğildi ama Matilda bir adım geri gidip Jack’in bacaklarının arkasına saklanmaya çalıştı. “Yaşlılıktan bunamış olmalı.”

“Evet, yaşılanıyor,” dedi Jack donuk bir şekilde. “Artık gitmemiz gerek. Sizinle daha sonra görüşürüz.”

Kolunu belime dolayıp yürümem için beni çekti, gerçi ben gitmeye dünden razıydım. Sanırım hem Aisha ve Liesel’a birlikte olduğumuzu hatırlatmak için hem de fiziksel olarak bana dokunabildiğinde kendini daha güvende hissettiğinden yapmıştı bunu.

Bir blok kadar uzaklaştıktan ve Aisha ve Liesel’ın konuşmaları ve kıkırdamaları hafifledikten sonra nihayet fısıldadım, “Eve uzun yoldan mı gitsek?”

“Nerede yaşadığımızı büyük ihtimalle biliyorlardır zaten, ayrıca bir an önce eve gitmeyi tercih ederim.”

Meraklı gözlerden ve kulaklardan uzaklaşıp sağ salım asansöre binene kadar ikimiz de konuşmadık. Ancak o zaman Jack sırtını asansörün duvarına yaslayıp derin bir oh çekti.

“Gerçekten tuhaftı, değil mi?” dedi.

“Çok tuhaftı. Bütününüyle acayıptı.”

“Neyin peşindeler bilmiyorum.” Şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. “Düğünden beri Aisha’yla konuşmadım ve dükkânıma geldiği zaman Liesel’la konuştum bile sayılmaz. Neler oluyor anlayamıyorum.”

Mümkün olduğunca dikkatle sordum, “Liesel’a karşı ne hissediyorsun?”

Jack bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Senden büyülenmiş gibiydi. Hani belki...” Gerçekten ne düşündüğümü söylemeye korkarak sözlerimi yarıda kestim.

“Belki ona bağlanırım diye mi düşündüm?”

Asansörün kapıları açılınca koridora çıktık. Ben neler düşündüğümü açıklamaya çalışarak dairemize doğru yürürken Jack bir adım gerimden geliyordu.

“Bizim birbirimize bağlanmamız o kadar tuhaf oldu ki. Belki de ruh eşin başka biridir.”

“Ama bu senin ruh eşinin de Peter olduğu anlamına gelir,” dedi Jack sesinde acı bir tonla.

“Ya da tamamen başka biri,” dedim çabucak. “Bunun doğru olmasını istediğimi söylemiyorum. Seni seviyorum ve başkasıyla olmak istemiyorum. Ama senin ruh eşin belki de başka biridir ve ben bu ihtimali düşünmek zorundayım.”

Elimi tutup durdu, ben de dönüp ona baktım.

“Liesel’a karşı hiçbir şey hissetmiyorum,” dedi üstüne basa basa. “Onun yanında rahatsız olup mahcup hissediyorum ama kesinlikle onunla daha fazla zaman geçirmek istemiyorum ve onu hiç de çekici bulmuyorum. Hem de hiç.”

Yanıma yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı, ona bakmam için nazikçe başımı kaldırdı. “Gerçek şu ki seni seviyorum, delice, bütün varlığımla, sonsuz bir aşkla seviyorum. Kanımın ne istediği bile önemli değil. Kalbimin derinliklerinden sana, sadece sana ait olduğumu biliyorum.”

Bobby ve ben kanepeye kamp kurmuş, Netflix izleyerek güneşin batmasını bekliyorduk. Milo restoranda, Jack ise çizgi roman dükkânındaydı –sorumluluklarını yerine getirmek için berbat gün ışığına bir şekilde katlanıyorlardı. Ama günlerden beri ilk defa ne Bobby ne de ben bir yere gitmek zorunda değildik.

Uyanalı fazla olmamıştı, batmakta olan güneşin storların boşluklarından süzülen ışıklarını görebiliyordum. Kanepeye yayılıp esnememi bastırdıktan sonra, “Kalkıp duş almam lazım,” dedim.

“Bütün gece burada oturabiliriz,” dedi Bobby. Yanımda oturuyordu, üzerinde hâlâ eşofmanları vardı, bir ayağını pufa uzatmış, yaralı olmayan kolunu başının altına koymuştu.

“Hayır, Ajans’a gidip bütün dünyanın vampir avcısı olduğumu nereden bildiğini öğrenmem gerek.”

“Belki fazla havalı görünüşün seni ele veriyordur,” dedi şakayla, ona hafifçe tekme attım. “Hey, bilmiyorsun ki. Olabilir. Yani zannetmiyorum ama olabilir de.”

“O insanlar beni tanımadıkları halde böyle bir yargıda bulunuyorlar. Önce Cate, sonra Prag’daki şu iki pislik ve dün gece de Aisha. Bildiğim kadarıyla bu insanların birbiriyle bağlantısı yok, demek ki sokaklarda bazı söylentiler dolaşıyor.”

“Birkaç vampire kazık sapladın mı duyulur zaten,” dedi Bobby. “Böyle bir şey nasıl gizli kalabilir bilmiyorum.”

“Olivia kimliğini gizli tuttuğunu iddia ediyor, Abner da kendisi söylemedikçe vampirlerin onun kim olduğunu bilmediğini söylüyor,” dedim. “Kimliği ortaya çıkan ilk vampir olmadığımı da biliyorum ayrıca.”

“Doğru. Herkes Blade’i tanıyor,” diye söze karıştı Bobby, çizgi romanlarda ve Wesley Snipes filmlerinde canlandırılan popüler vampirden söz ederek.

Gözlerimi devirdim. “Blade *hayali* bir karakter Bobby.”

“İddiaya göre.”

“Evet, evet,” diye mırıldandım. “Neyse. Hazırlanıp gitmem gerek.”

“Ama bugün cuma. Ajans’takiler hiç tatil yapmıyor mu sence?”

“Bunu sorman bile hata,” dedim sonunda yerimden doğrularak, “Su uyur düşman uyumaz.”

Bobby oldukça etkilenmişe benziyordu. “Oo, güzel söz.”

Tam ayağa kalkmak üzereyken telefonum çaldı. Ekranda Ajans’ın ismini görünce telefonu kaldırıp Bobby’ye gösterdim. “Gördün mü? Sürekli çalışıyorlar.”

“Selam Alice,” dedi Abner ben telefonu açınca. “Bu gece görevli olmadığını biliyorum ama ofise gelebilir misin diye sorduk.”

“Elbette. Zaten ben de uğramayı düşünüyordum,” dedim. “Ne için çağırdığını sorabilir miyim?”

“Ettie ve ben seninle birlikte bazı şeyleri gözden geçirmek istiyoruz,” dedi. “Buraya geldiğinde daha iyi açıklayabilirim.”

“Tamam. Görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda, “Neymiş?” diye sordu Bobby. “Benim de gelmemi ister misin?”

“Hayır, bu gece ortalıkta görünmesen daha iyi olur. Sadece bazı şeyleri benimle birlikte gözden geçirmek istiyorlarmış,” dedim pijamalarımı çıkarıp hazırlanmak için aceleyle yatak odasına giderken.

Otuz dakika sonra Ajans’ın merkez bürosundaydım, Sabine ne için geldiğimi sormadan beni Ettie’nin odasına yolladı.

Sabine'i pek tanıımıyordum, o yüzden kesin olarak emin olamazsam da kocaman açılmış gözleri lenslerinin merceklerinin arkasından ürkmüş gibi bakıyordu sanki.

Ettie'nin odasına vardığımda kapı aralıktı, Ettie masasında oturuyordu. Önüne yayılmış birkaç 8x10 ebadında fotoğrafın üzerine eğilmişti. Abner, Ettie'nin yanında duruyor, omzunun üzerinden fotoğrafları inceliyordu.

"Benimle bir şey mi konuşmak istiyordunuz?" dedim kapıya hafifçe vurduktan sonra.

Ancak on, on beş saniye geçtikten sonra Ettie nihayet başını kaldırıp bana bakabildi, yüzündeki ifadeyi görünce keşke hiç bakmasaydı diye geçirdim içimden. Ettie'nin dudakları ince bir çizgi haline gelmişti, koyu renk gözlerinde genelde gizlemeyi başardığı bir bıkkınlık okunuyordu.

"İçeri gel Alice." Sandalyesinde geriye yaslandı. "Bakmanı istediğim bir şey var."

Abner sonunda başını kaldırıp bana baktı, onun yüzünde de hemen hemen Ettie'ninkinin aynısı olan umutsuz bir ifade vardı. "Bu fotoğrafları üzücü bulacağını biliyorum ama bence kendi gözlerinle görmeyi daha iyi olur."

Masaya doğru yürümeye başladım ama daha varmadan fotoğrafları gördüm ve tam olarak ne olduklarını anladım. Garip bir an hafızam beni ele geçirdi, sanki geçmişteydim ve büyük ölçüde unuttuğum bir ânı yeniden yaşıyordum.

Yıllar önceydi, Minneapolis'te Ezra bir şey göstermek için beni eski çalışma odasına çağırmıştı. Bilgisayarın ekranını bana doğru eğmişti, böylece arkasında kanlı bir iz bırakarak o soluk tene dağlanmış Uışaretini daha iyi görebilmiştım. Ezra, fahişelerin -hem ölü hem de hayatta olanların- bedenlerinde bu işaretle bulunduğunu ve en iyi arkadaşım Jane'in de öldürölmeden önce aynı biçimde işaretlendiğini söylemişti.

İçinde bulunduğum âna geri dönüp Ettie ve Abner'ın fark etmemesini umarak hafifçe titreyen ellerle fotoğrafları aldım. Üstüne damgalandığı pürüzsüz teni mahvederek şişip enfeksi-

yon kapmış işaretlerin renkli fotoğraflarına bakarken tek hissettiğim kızgınlık ve mide bulantısıydı.

“Yeniden oluyor,” diye fısıldadım.

“Seni bu yüzden çağırdım,” dedi Ettie. “Abner geçmişte böyle bir deneyimin olduğunu söyledi.”

“Sadece tek bir adamdı.” İçimden gelen kusma isteğini zor bastırdım. “Tek bir adam olduğunu sanıyordum.”

“Bu beş yıl önce miydi?” diye sordu Ettie, başımı salladım. “Belki de o zamanlar yalnız çalışıyordu. Akım güçleniyor ve nedense Amsterdam’da toplanıyor gibiler.”

“Ah, kahretsin.” Fotoğrafi masaya bırakıp Ettie’nin karşısındaki sandalyeye oturdum. “Bu fotoğrafları nereden buldunuz?”

“Ottaline Rebane şikâyetinde bulunmak için beni aradı,” dedi Abner, *Beethoer* genelevini işleten vampir madamdan bahsediyordu. “Kızları müşteriler tarafından yaralanıyormuş. Iris Emmanuel olmasını umuyordum ama bu...” Az önce baktığım fotoğrafa hafifçe vurdu. “Bu Iris uzaklaştırıldıktan sonra oldu.”

Ettie ellerini masanın üzerinde birleştirip dikkatle bana baktı. “Alice, Basarab Hanedanı hakkında işimize yarayacak bir şey biliyorsan lütfen söyle. Ne kadar küçük ya da önemsiz görünürse görünsün.”

Yüzümü ovuşturup derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya başladım. Kelimeler birbiri peşi sıra ağızımdan dökülüyordu, elimde olmadan çok hızlı konuşuyor, bir türlü kendimi yavaşlatamıyordum.

İtiraflarım Prag ziyaretiyle, Olivia ve öldürdüğümüz iki Basarab Hanedanı üyesiyle başladı. Hiçbir detayı atlamadım, Cate’in de Cyrus’ın da avcı olduğumu bildikleri de buna dahildi. Sonra Aisha ve Liesel’dan, Aisha’nın ne iş yaptığını biliyor gibi görüldüğünden bahsettim.

Çabucak ve kolayca anlatıvermişim ama sonunda başa dönmek zorunda kaldım, onlara Jane ve Jonathan’dan söz etmem gerekiyordu, Jonathan’ın vampirlerin üstünlüğü konusundaki sabit fikirlerinden, insanların kontrolünü elimize al-

mak zorunda kalalım diye vampirleri ifşa etmeye çalışmasından ve şimdi onu öldürmenin dokuz başlı bir yılanın kafasını kesmekten farklı olmadığını anladığımdan bahsederken kelimeler boğazıma dizildi. Kestiğiniz kafanın yerinde iki tane daha çıkıyordu.

Sözlerimi bitirdiğimde Abner endişe ve sıkıntıyla bana bakıyordu –ama hiç değilse hayal kırıklığına uğramamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ben konuştuğum müddetçe hiçbir şey söylememişti.

Ettie, “*Merde*,” diye fısıldayarak arkasına yaslandı. “Bana daha önce gelmeliydin, zaten anlamışsındır herhalde.”

“Anladım,” dedim, sesim pişmanlık doluydu. “Sorunu çözdüğümüzü sanıyordum, ayrıca Olivia’nın başını belaya sokmak ya da birilerinin huzurunu bozmak istemedim.”

Ettie, Abner’la anlam veremediğim bir şekilde bakıştı. “İyi haber şu ki bana daha önce söylemiş olsaydın da bu bilgiyle ne yapardım bilmiyorum. Basarab Hanedanı bizi karanlıkta bırakmak konusunda iyi iş çıkarıyor. Bizimle aynı safta olan bütün vampirler hedef durumunda. Iris Emmanuel’in Darah Merah’daki kızları bu yüzden taciz etmeye başladığını düşünüyoruz. Ottaline’in sırtını bize dayamasına kızıyor.”

“Devriye gezmeliyiz, Ottaline ve yanında çalışan kızlar için ekstra koruma sağlamalıyız,” dedim hafiften korkuya kapılarak.

Abner endişelerimi yatıştırmak için elini havaya kaldırdı. “Diğer avcılar görevlendirdik. Endişe etme.”

“İfşa olduğun için ortalarda görünmemen gerek,” dedi Ettie. “Hepsini halletmeye çalışacağız ama birkaç gün bir yere gitmesen iyi olur bence –kişisel olarak ya da görev icabı. İhtiyacımız olduğunda biz seni ararız.”

“Kovulmadım, değil mi?” diye sordum utanç verecek kadar üzgün bir sesle.

“Hayır,” dedi Ettie, söylediğim şey onu gerçekten gücendirmişe benziyordu. Abner hafifçe kıkırdadı. “Bir hata yaptın ama o kadar da büyük bir hata değil. Şimdi dersini aldın, bir daha

aynı hatayı yapmazsın.” Ettie sustu, sonra da, “Öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet, elbette öyle,” dedim aceleyle. “Öyleyse... sadece eve gitmemi mi istiyorsunuz?”

“Şimdilik. Ama Basarab Hanedanı’yla mücadelemizde yardım dokunabilecek bir şey aklına gelirse bizi ara.”

“A rayıp hasta olduğumu söylememi mi istiyorsun?” Milo kanepede Bobby’nin yanına oturup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Karşılarında dikilmiş, mümkün olduğunca sakın bir şekilde gerekçelerimi açıklamaya çalışıyordum. “Ararsan sevinirim.”

Milo kaşlarını daha da çatı. “Arayamam. Hafta sonundayız! Bir restoranın en yoğun olduğu zaman, ayrıca peşimde kötü adamlar da yok.” Suçlayıcı bakışlarını bana dikti. “Ben avcı değilim.”

“Bunun için beni suçlaman gerekmiyor,” dedim serinkanlılığımı korumaya çalışarak.

“Öyle mi?” dedi tersçe. “Bu tehlikeli mesleği seçip kocamı da yanında sürükleyen sensin ve sürekli kendini ve bizi ölümcül tehlikelere atıyorsun.”

“Atmıyorum.” Düş kırıklığıyla ofladım. “Tehlike zaten var! Ben sadece seni korumaya çalışıyorum.”

“Yaa, bir kez daha eve tıklandığımıza göre demek harika iş çıkarıyorsun, bazı manyaklar seni, Jack’i, Peter’ı ya da bugünlerde kimin peşindeyseler onu öldürmek istiyor çünkü,” diye homurdandı Milo alay ederek.

“Milo, sakın ol,” diye söze karıştı Jack.

Kanepenin öteki ucunda oturuyordu ama şimdi ayağa kalkmış ve yanıma gelmişti. Çünkü o Milo’yu vampire dönüştüren kişiydi, aralarında özel bir bağ vardı ve Milo onu dinlerdi, ne var

ki sinir bozucu bir şekilde gözlerini devirmesine bakılacak olursa bu akşam işe yaramayacaktı.

“Kardeşinin bu aile için -*senin* için- ne kadar çok şey yaptığını biliyorsun, bunu sadece seni güvende tutmak için istiyor,” dedi Jack. “Birkaç günlüğüne dükkânı Jeroen’e bıraktım, muhasebe kayıtlarını inceleyip envanterimi gözden geçireceğim. Belki sen de bu zamanı faydalı bir şekilde değerlendirip menünü yeniden düzenlersin.”

“İstersen seve seve tadımcın olabilirim,” dedi Bobby alttan alarak.

“Pekâlâ!” Milo öfkeyle bağırıp ayağa kalktı. “Restoranı arayıp kariyerimi mahvedeceğim ve Alice ne derse onu yapacağım çünkü en iyisini o bilir.”

Odasına doğru ağır ağır yürümeye başladı, ben de peşinden gittim. Bu davranışından sonra öylece çekip gitmesine izin veremezdim.

“Milo!” diye bağırdım, istemeye istemeye dönüp bana baktı. “Bu saçmalık. Neredeyse yirmi iki yaşındasın! Şımarık ergenler gibi davranmana gerek yok!”

Bu tam olarak doğru değildi. Milo gelecek ay yirmi ikisini doldurmuş olacaktı ama vampire dönüştüğünde on altı yaşında var yoktu. Vampirler yaşlanmayı kesmez, tam olarak değil, ama farklı şekilde yaş alırlar. Milo çok genç olduğundan ve vampir olmasının üzerinden fazla zaman geçmediğinden kısmen büyüme çağının içine hapsolmuştu.

Neyse ki Milo insan yaşına göre oldukça olgundu, şimdi bile çoğu zaman Jack ve hatta bazen Mae gibi ondan daha büyük vampirlerden daha olgun ve sorumluluk sahibiydi.

Ne de olsa liseyi bitirmiş (benden farklı olarak), düzenli ve güvenli bir iş bulmuş (yine benden farklı olarak) ve uzun zamandır birlikte olduğu sevgilisiyle evlenmişti (benden önce). Tanıdığım vampirler içinde hayatı en sıradan yaşayan oydu ve bundan mutlu görünüyordu.

Ama işte bazen böyle çocuk gibi huysuzluk ederdi.

“Anlamıyorsun Alice!” diye bağırdı. “Benim bir işim var. Bir kocam var. Sorumluluklarım var ve bunlar sürekli sen ve dramaların yüzünden askıya alınıyor.”

“Bu drama değil,” dedim havada tırnak işareti yaparak. “Durum ciddi.”

“Ah, inan bana biliyorum,” dedi Milo. “Vampirlerle çalıştığın için kaç kez ölümden döndüm acaba? Beş altı kez mi? Yoksa daha mı fazla?”

“Sen ne diyorsun?” dedim içimde kabaran bir korkuyla. “Artık hayatımın bir parçası olmak istemiyor musun?”

“Hey, hadi ama yapmayın çocuklar.” Bobby kalkıp yanıma gelerek ikimizin arasına girdi. “Pişmanlık duyacağımız bir şey söylemeden kendimize gelelim.”

“Ben ne dediğimi bilmiyorum!” diye bağırdı Milo, sonra derin derin içini çekti, bütün vücudu gevşemişti. “Bazen normal bir hayatımız olmadığı için gerçekten sinirlerim bozuluyor.”

İrileşmiş kahverengi gözlerinde o umutsuz, kederli bakış vardı. “Kendimi işimde ve şehirdeki yaşantımda kabul ettirmek için ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun ama gerçek şu ki birkaç yıl sonra buradan taşınmak zorunda kalacağız, yaşlanmadığım göze batmaya başladığı zaman.”

“Normal bir hayatımız olmayabilir ama biz daha iyisine sahibiz,” dedim tatlılıkla. “Birçok hayat yaşayabiliyoruz. Kimsenin yapma şansı bulamadığı bir sürü şeyi yapabiliyoruz. İstedığımızı yapıp istediğimiz kişi olabilmemiz için önümüzde sonsuz zaman var.”

“Evet, belki bazılarımız için öyle,” dedi Milo, sonra üzgün bakışlarını Bobby’ye dikti.

“Milo,” dedi Bobby o kederli gülümseyişiyle. “En az elli yılım daha var, tıptaki ilerlemeye bakarsak belki bundan da fazla.”

“Evet, önce öldürülmezsen tabii,” diye homurdandı Milo.

Bobby yaklaşıp Milo’nun ellerini tuttu. “Hiçbir yere gitmiyorum, o kadar çabuk değil. Ama insan olarak kalmak istediğimi evlenmeden önce biliyordun.”

“Biliyorum ama sonsuza dek seninle olmak istiyorum,” dedi Milo suratını asarak.

“Sonsuzluk görece bir kavram. Sonuçta sadece tek bir hayatın var.”

“Bobby...”

Bobby, Milo’nun kederinden etkilenmiş gibiydi ama tercihinde ısrarlıydı. “Bunu konuşmuştuk. Vampirler de ölüyor –pek çok örneğini bizzat kendim gördüm. Sadece sonsuzluk fikri hoşuma gitmiyor. Sevdiğin bir dizi çok uzadığında tadı kaçmıyor mu sence de?”

“Yine *Dexter*’dan mı bahsediyorsun?” diye sordu Milo alay ederek.

“Son sezon berbattı,” dedi Bobby. “Ama hayır, ben sadece her şeyin bir sonu vardır diyorum, bu sonu geciktirmenin de kimseye bir faydası olmaz. Tek bir ölümlü hayatı benim için yeterli. Fazlasına ihtiyacım yok.”

“Bu adil değil Bobby.”

“Bak Milo, fikrimi değiştirmek için bir sürü zamanım var. Ama şu anda sana kesinlikle insan kalmak istediğimi söylüyorum. Senin de bunu kabullenmeni bekliyorum.”

Milo elini Bobby’nin yüzüne koydu. “Deneyeceğim ama sen de dikkatli olacaksın.”

“Hafta sonu evde kalacağımı Alice’e söylemiştim zaten. Ama ben de aynı şeyi senden istiyorum. Ben de senin vaktinden önce ölmeni istemiyorum.”

“Gidip telefon edeceğim.” Milo, Bobby’yi öptükten sonra diğer odaya gitti, herhalde iş yerini arayacaktı.

“Teşekkür ederim,” dedim Bobby’ye.

“Sorun değil.” Kederle gülümsedi. “Ne zaman yardıma ihtiyac duyarsan kocamla varoluşsal kavgalara girmeye hazırım.”

Evde tükü kalmamız hemen hemen yirmi dört saat sürdü ve Milo'nun korktuğı kadar da kötü değildi. Doğruyu söylemek gerekirse Bobby ve ben o kadar çok seyahat edip çalışıyorduk ki birkaç gün kanepede yayılıp miskinlik etmek hoşumuza gitmişti.

Milo, Jack'in öğüdüne uyup menüsüne yeni eklemeler yapmak üzere çalışmaya başlamıştı, bu da Bobby'yi Fransız mutfagından esinlenilmiş fazla besleyici ve son derece leziz yemeklerle tıka basa doyurmasına neden oluyordu. En azından Bobby terasta serbest ağırlıklı tuhaf bir crossfit egzersizi yapmaya başladığında bu şekilde yakınmıştı.

Bu arada Jack envanterini ve satışlarını analiz etmekle meşguldü, kulaklıkları kulağında laptop'ının başında çalışıyor, devamlı kendi kendine mırıldanıyordu. Yani gerçekten hiçbir şey yapmadan tatilin tadını çıkaran sadece Matilda ve bendim.

Bu da demekti ki tatilim fazla uzun sürmeyecekti. İki buçuk saattir *Law and Order: SVU* izliyordum ki telefonum çaldı. Bobby hâlâ çalışıyordu, Milo da mutfakta badem likörü gibi kokan bir şey pişiriyordu.

Arayanın Abner olduğunu gördüm, telefonu açarken sesimdeki endişeyi belli etmemeye çalıştım, "Selam, nasıl gidiyor?"

"Üzgünüm," dedi yorgun bir sesle, konuşmanın böyle başlaması hiç de hayra alamet değildi. "Son zamanlarda seni sadece kötü haberler vermek için arıyorum sanki."

“Ne demek istiyorsun?” dedim. Kanepede uzanıyordum, Matilda üstümde yatıyordu, onu yavaşça kenara itip doğruldum.

“Erkek arkadaşının Dijkstraat’ta dükkânı var değil mi?” diye sordu Abner.

Jack’in oturduğu yere bir göz attım, bilgisayarında yazı yazarken sağlıklı ve normal görünüyordu. “Evet. Neden? Dükkâna bir şey mi oldu?”

“Hayır, hayır. Onun dükkânında bir sorun yok. Sokağın daha ilerisindeki bir dükkânla ilgili.”

“Ne oldu?”

“Tam olarak söyleyebilmek için henüz çok erken ama dükkânda bir ceset bulundu ve içerisi darmadağınktı,” dedi Abner.

“Ah, kahretsın.”

“Şimdiye kadar polisi uzak tuttuk ama daha fazla tutamayacağımıza eminim. Bir uğrarsın diye düşündüm. Mahalleyi tanıdığın için belki bir şey biliyorsundur.”

“Evet, elbette,” dedim. Çoktan ayağa kalkmış, evden çıkmadan önce yanıma almam gereken şeyleri düşünüyordum. “On beş dakikaya orada olurum, elimi çabuk tutabilirsem daha da az.”

“Kapatayım da çabuk hazırlan.”

Tek başıma gidecek olmam kimsenin hoşuna gitmemiştii. Bobby benimle gelmek için ısrar etse de Milo sonunda onu kalmaya ikna etti. Zaten yalnızca birkaç blok öteye gidiyordum, ceketimin ceplerinde birkaç kazık gizliydi ve Abner’la buluşacaktım. Ayrıca eğer bu bir cinayetse Ajans’ın diğer üyeleri de büyük ihtimalle orada olacaktı.

Elimden geldiğince çabuk giyindim, koyu kırmızı ceketimi ancak kapıdan fırlarken sırtıma geçirebildim. Yürüdükçe içimdeki endişe artıyor, mideme sancılar giriyordu, adımlarımı gitgide hızlandırıyordum, öyle ki sokağa döndüğümde neredeyse koşmaya başlamıştım.

Jack’in dükkânı bloğun diğer ucundaydı ama yarı yolda daha önce gittiğim bir dükkân vardı. Camındaki pembe parlak tabe-

lası genelde yanan dükkândı bu. Dükkânın önüne toplananlar içeriyi göremesin diye tüm ön cepheye siyah bir muşamba gerilmiş olmasaydı muhtemelen şimdi de yanıyor olurdu.

Jessamine'in dükkânında korkunç bir şey olduğunu anlayınca alçak sesle küfrederek oraya koştum. Daha ağır muşambayı kaldırmadan dükkânın muşambayla örtülmesini zorunlu kılan kokuyu alabiliyordum –metalik, yoğun, keskin kan kokusunu. Kapalı kapının ardından insanların alabileceği kadar güçlü bir koku değildi ama durumun hiç de iyi olmadığını anlamama yetecek kadar güçlüydü.

Dükkânın içi sadece kısmen aydınlatılmıştı ama içeride canlı olanlar sadece vampirlerdi, o yüzden ışık fazla bile sayılabilirdi. İçerisi savaş alanı gibiydi, duvarlardaki örtüler yerlerinden sökülmüş, kristal küreler yerlerde tuzla buz olmuştu. Değerli taşlar ve tütsü çubukları etrafa yayılmış, mobilyalar yerlere devrilmişti.

Vitrinin her yerine kan sıçramıştı, sanki biri bir atardamarı parçalayıp doğruca cama fırlatmıştı. Ceset dükkânın tam ortasında yatıyordu, bir kan gölünün ortasına yığılmıştı.

Abner cesedin başında duruyordu, ellerini beline koyduğu için pardösüsünün etekleri çan gibi açılmıştı. Birkaç temizlikçi, polis olay yerine gelmeden vampirlerden hiçbir iz kalmasın diye uğraşıyordu.

Daha yanına varmadan Jessamine olduğunu anladım. Saten eteği kalın bacaklarını dizine kadar örtüyordu, bulunduğum yerden lavanta rengi uzun saçlarının etrafına dağıldığını, kanla karışıp şarap rengine dönüştüğünü görebiliyordum.

“Bu Jessamine,” dedim boğuk bir sesle. “Buranın sahibi.”

Abner bana baktı. Her zaman arkaya yatırdığı küllü sarı saçlarının bir tutamı alnına düşmüştü.

“Bunu zaten öğrendik, hakkında başka bir şey biliyor musun?”

“Şey...” Devamını getiremedim çünkü şimdi onu daha iyi görebilecek kadar yaklaşmıştım.

Dövmeli kolları lime lime olmuş, çiziklerle ve ısıruk izleriyle kaplanmış, gırtlığı tamamen parçalanmıştı. Elbisesinin askıların-

dan biri kopup göğsüne düşmüştü. Yerde tuhaf bir açıyla yatıyor, kafası geriye çekildiği için açık gözleri yukarı doğru bakıyordu.

“Alice?” dedi Abner beni düşüncelerimden ayırarak. “Onu iyi mi tanıyordun?”

Başımı iki yana salladım. “Pek tanıımıyordum. Sadece birkaç kez görüşmüştük. Ama Jack ve ben... geçen pazar buraya gelmiştik. Daha bir hafta bile olmamış.”

Abner sırtını dikleştirip gözlerini kıstı. “Yakın zamanda onu görmek için buraya mı geldiniz yani? Ne konuştunuz peki?”

Güçlkle yutkunup Abner’a ne kadarını anlatacağıma karar vermeye çalıştım. “İlk başta benim hakkımda konuşmak için gelmiştik ama daha çok Jack konuştu.”

Abner kafasının arkasını kaşdı. “Ziyaretinizle ölümü arasında bir bağlantı var mı sence?”

Omzumu silktim. “Sence?”

“Sana bir şey göstermem gerek.” Abner cesedin yanına çömeldi, Jessamine’in kolunu nazikçe kaldırıp bileği yukarı bacak şekilde çevirdi.

Abner’ın omzunun üstünden baktım, yara zaten gün gibi ortadaydı. *U* şeklinde kanlı, şişmiş bir ejderha. Basarab Hanedanı’nın simgesi. Nefesim kesilerek bir adım geri çekildim, kusmamak için ağzımı kapamıştım.

Abner, Jessamine’in kolunu nazikçe yere bırakıp ayağa kalktı. “Hanedan bu bölgede faal. Avrupa’nın en büyük ve vampir nüfusu en yoğun metropoliten bölgelerinden birinin merkezinde sin. Bu tamamıyla bir rastlantı da olabilir.”

“Olabilir,” dedim zayıf bir sesle.

“Ama bağlantıların ve mesleğinin deşifre olması göz önüne alındığında buna rastlantı olarak bakabilir miyiz bilmiyorum.” Jessamine’i bakmayı kesmem için gelip karşıma dikilerek özellikle görüşümü kapadı. “Şehirden ayrılmak ister misin?”

“Ben...” Titreyerek içimi çektim. “Bilmiyorum. Nereye gidebilirim? Basarab Hanedanı beni Prag’da buldu. Belki de nereye gitsem bulacaklar.”

“Belki,” dedi Abner. “Sana gitmeni emretmememin sebebi de bu. Başka bir yerde büyük ihtimalle daha güvende olacağını biliyorum ama oranın neresi olduğunu bilmiyorum. İşin kötüsü Basarab Hanedanı’nın ne kadar büyük olduğunu ya da bağlantılarını nasıl sağladığını bilmiyoruz.”

“Peki, ne yapacağım? Eğer mesele benimle ilgiliyse, bir sebeple benim peşimdelerse burada kalmam gerekir. Karşılarına çıkmam lazım.”

“Bana, Ettie’ye ve Ajans’takilere birkaç gün daha ver,” dedi Abner. “Basarab Hanedanı giderek cüretkârlaşıyor ama bu aynı zamanda daha dikkatsiz davranacakları anlamına da geliyor. Elimizde yeni bilgiler var, yakında daha da fazlasını öğreneceğiz ve bir plan yapma imkânına erişeceğiz.”

“Peki, ya o zamana kadar?”

“Evde kal. Kapıları kilitle. Çatı kapaklarını sürgüle,” dedi ciddi bir sesle. “Ufukta bir savaş olabilir.”

Karanlıkta sadece çiçeklerin kokusunu alabiliyordum, işte o zaman onun döndüğünü anladım.

İrlanda'ya gitmeden ve Cate onu öldürdüğünü itiraf etmeden önce, Elise'in son kez rüyama girişinin üstünden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Bir parçam Peter cinayeti çözdüğü için artık beni ziyaret etmeyi bırakıp yoluna gideceğini umuyordu.

Ama anlaşılan öyle olmamıştı.

Gözlerimi mavi çiçek tarlasında açtım ama her zamanki güneş yerini gökyüzünde sürüklenen kara bulutlara bırakmıştı. Elise bana doğru yürüyor, koyu renk elbisesi ve kıvıll saçları rüzgârda uçuşuyordu.

"*Alice*," diye seslendi yaklaşırken.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Sana olanları biliyorum."

Kafasını eğdi, o anda gözlerinin de tıpkı bulutlar gibi koyu gri olduğunu fark ettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Cate'in... yani Catherine'in seni öldürdüğünü biliyorum."

Başını iki yana salladı, söylediğim şeyden etkilenmemiş gibiydi. "Sana gelmemin sebebi bu değil."

"Ama cinayetini çözdüm!" dedim. "Hayaletler bu yüzden ortalarda dolaşmaz mı? Yarım kalmış başka nasıl bir işin olabilir ki?"

"Peter," dedi sadece. Soğuk bir rüzgâr üzerime doğru eserken uzaklardan bir gök gürültüsü duyuldu. İlk kez Elise'in saçlarını dağıtan rüzgârı hissedebiliyordum.

“Ne olmuş Peter’a? Eğer ondan özür dilemek falan istiyorsan kendisiyle konuşmalısın.”

“Ulaşabildiğim kişi o değil,” dedi. “Neden burada olduğum hakkında senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum.”

“Ama bu çok saçma.”

Çiçekler kollarıma tırmanmaya başlamıştı bile, sarmaşık dalları etime geçip beni toprağa çekiyordu.

“Tek bildiğim büyük bir tehlikenin sana yaklaştığı ve eğer durdurulmazsa Peter’ı tamamen yok edeceği,” dedi Elise yankılanan sesiyle. “Peter’a bunun olmasına izin veremem. Huzura kavuşması gerekiyor.”

“Ne tehlikesi? Bana daha fazlasını söylemek zorundasın.”

“Daha fazlasını bilmiyorum!” diye bağırdı, beni ziyaret etmeye başladığından beri ilk defa sesi gerçekten gergin çıkıyordu. “Bilseydim söylerdim!”

Ellerim soğuk toprağa gömülürken ve dallar derimi keserken, “Pekâlâ, iyi haber şu ki Peter güvende ve benden yüzlerce kilometre uzakta. Benim başıma gelecek olan bela her ne ise onu etkilemeyecek.”

Toprak beni yutmaya başlarken Elise, “Alice, *lütfen*,” diye yalvardı. Çiçekler toprağı üzerime doğru çekerken sesi boğuk geliyordu. “Dikkatli olmalısın. Hiç zaman kalmadı.”

“Zaman kalmadı derken ne demek istiyorsun? Neler oluyor?” diye bağırdım ama ciğerlerim toprakla dolmuştu bile.

Yatağımda uyandım, canlı canlı gömüldüğüm için soğuktan titriyordum. Yanına sokulup kâbusun etkisinden kurtulmak için Jack’i bulmayı umarak elimi uzattım. Ama yalnızdım.

Dün gece Jessamine’in öldürüldüğünü öğrendikten sonra eve gelmiş, olup bitenleri ve Abner’in düşündüklerini hemen Jack, Milo ve Bobby’ye anlatmıştım. Milo sonunda hepimizin hayatta kalması için tek yolun belki de ortalarda görünmemek olduğunu söylemişti.

Ekstra güvenlik önlemleri almış, sağlam metal kapıları iki kez kilitleyip bütün komodinlerin üzerine kazıklar ve bıçaklar koy-

muştuk. Dairenin pencereleri yıllar önce zaten kurşun geçirmez camla kaplanmıştı, yine de fazladan gizlilik sağlamak için storları da indirmiştik. Matilda akşam yürüyüşlerine çıkmayacak, terastaki bahçeyi kullanacaktı, mükemmel bir çözüm olmasa da böylesi daha güvenliydi.

Yalnız olduğum yatak odamızda yavaşça yataktan kalktım, tam giyinmek üzereyken oturma odasından konuşma sesleri geldiğini duydum. Milo, Bobby ve Jack de benimle birlikte eve tıkkıldığı için bunda bir anormallik yoktu elbette.

Ama bu ses çok çok belirgindi. Giderek fark edilir hale gelen bir İngiliz aksanını yansıtan tok ve güçlü bir sestti.

Yatak odasının kapısını açıp koridorda yavaş adımlarla yürüdüm, oturma odasında Peter ve Ezra'yı, Jack ve Bobby'yle birlikte otururken buldum. Mutfaktan tıkırtılar, mama için mızıldayan Matilda'nın sesi ve akçaagaç şurubu kokusu geliyordu. Milo Bobby'nin kahvaltısını hazırlıyor olmalıydı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum sersemlemiş bir halde. Elise'in Peter konusundaki onca uyarısından sonra uyandıgımda onu oturma odamda bulmak çok kafa karıştırıcı ve tedirgin ediciydi.

Peter bir bacağıını dizinin üzerine atmış, koltukta oturuyor ve şaşkın görünüyordu. “Sana da günaydın.”

“Milo bizi aradı,” diye açıkladı Ezra, kendimi zorlayarak Ezra'ya baktım. “Burada sorun olduğunu ve güvende olduğunuzdan emin olmadığını söyledi.”

“Peki, neden buraya geldiniz?” dedim zayıf bir sesle. “Londra'da güvendedeydiniz. Burası güvenli değil. Milo, Bobby ve Jack size gelebilir. Londra'da kalmanız gerek.”

“Dün gece bize söylediğin nedenden,” dedi Jack yavaş ve dikkatle konuşarak, verdiğim tepkiden dolayı gözlerinde bir endişe belirmişti. “Basarab Hanedanı bizi orada da takip edebilir, belki de İngiltere'de daha fazla müridi vardır. Bilmediğimiz için şimdilik bir yere ayrılmamak daha güvenli. Abner da sana böyle demişti.”

Başımı salladım ama kalbim göğsümde deli gibi atmaya başlamıştı, bana üç kafalıymışım gibi baktıklarına göre herkes de kalp atışlarımı duyuyor olmalıydı. Her an bayılabileceğimden emindim çünkü Peter buradaydı, tıpkı Elise'in uyardığı gibi buradaydı ve hiçbir şekilde güvende değildi.

"Yine de gitmeniz lazım," diye direttim, sesim daha güçlü ama daha tiz çıkıyordu. "Hepinizin Londra'ya gitmesi lazım. Ben burada kalabilirim. Ben burada kalırsam büyük ihtimalle sizi Londra'ya kadar izlemezler. O yüzden hepinizin gitmesi gerek."

"Alice." Ezra kanepeden kalkıp bana doğru yürüdü. Bense hâlâ gitmeleri gerektiği hakkında bir şeyler geveleyip duruyordum. Ezra ellerini omuzlarıma koyup beni yüzüne bakmaya zorladı. "Alice, Peter ve ben yardım etmek için buradayız ve *edeceğiz* de. Her şey yoluna girecek. Hepimiz birlikteyken güvende olacağız."

"Ama tehlike yaklaşıyor ve bundan sağ salim kurtulabilecek miyiz bilmiyorum," dedim gözlerime yaşlar dolarak. "Bu kez hepinizin atlabileceğini sanmıyorum."

Ezra yüzümü dikkatle inceledikten sonra, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ben sadece... kötü bir rüya gördüm," dedim zayıf bir sesle. Peter'a Elise'in rüyalarımın girdiğini söylememiştim, şimdi söylemeye de hazır değildim. Kendimi böyle hissederken yapamazdım.

Ama Ezra'nın koyu kahverengi gözleri anlamışçasına irileşti. Elise'in beni ele geçirdiğini fark ettiğimde onunla konuşmuşum, ne tür bir rüya gördüğümü biliyordu.

"Alice, sana yemin ederim birlikte çalışacağız ve her şey yoluna girecek," dedi Ezra, soğukkanlılığı sonunda yaşadığım paniği ve şoku delip geçmiş gibiydi. Gözlerimi kurulayıp başımı salladım. "Biz bir aileyiz, ne olursa olsun birbirimize sahip çıkarız."

Bir şeyler döndüğünü anlamalıydım.

Ezra sakinleşmeme yardımcı olduktan sonra hep birlikte oturup çeşitli seçenekler ve planlar üzerine konuştuk. En sonunda şu anda bulunduğumuz durumda kalmanın en iyisi olduğuna karar verdik, Ajans bize tehlike kalmadığını söyleyene ya da başka bir şey yapmaya yönlendirene kadar birkaç gün saklanacaktık.

Sonra Jack bitirmesi gereken bazı işlerden bahsedip yatak odamızda çalışmasının daha iyi olacağını ileri sürerek ortadan kayboldu, Ezra da muhtemel felaketle kafamızı çok fazla meşgul edip endişeye kapılmamamız için dikkatimizi dağıtacak türlü şeyler icat etti. Bunlar çoğunlukla resmi konuşmalardan, sıkıcı masa oyunlarından ve vampirlerin avını parçalayan yırtıcı hayvanlara ne kadar benzediğini düşünmemeye çalışarak belgesel izlemekten ibaretti.

Güneşin doğmasına yakın Jack yatak odasından çıktı. Aşırı derecede umursamaz davranıyordu ama bana, “Alice, bir saniye gelir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum,” derken tavırlarında tuhaf bir gerginlik vardı.

“Tabii,” dedim, sonra kanepede yanımda oturan Ezra ve Peter’a göz attım. “Ama geç oluyor, gidip misafirlerimizin yerlerini hazırlasam iyi olur.”

“Onu dert etme,” dedi Milo çabucak, sesinde zoraki bir neşe vardı. “Ben hallederim. Sen Jack’le gidebilirsin.”

“Evet, sen Jack’le git,” diye söze karıştı Bobby. “Biz buraları toparlarız.” Masadaki oyun tahtasını ve Milo’yla birlikte yayıldıkları yerde etrafa dağılmış yastıkları işaret etti.

“Öyle olsun bakalım,” dedim tereddüt içinde, sonra yavaşça ayağa kalktım. “Bir şey mi dönüyor?”

“Sinirlerin gergin, biraz dinlensen iyi olur,” dedi Ezra rahatlatıcı bir içtenlikle. “Şimdi bizi düşünme.”

“Çok tuhaf,” diye mırıldanarak Jack’in beni odamıza götürmesine izin verdim.

Kapalı kapıdan The National’ın *Fake Empire* şarkısının çaldığını duyabiliyordum. Jack eli kapının tokmağında bir an kaldı. Gergin bir gülümsemeyle bana bakıyor, yumuşak bakışlarında bir heyecan okunuyordu. Sonra kapıyı açıp içeriye önce ben gireyim diye kenara çekildi.

Yatağın üstüne ve yerlere mavinin çeşitli tonlarında çiçek yaprakları serpilmişti. Odanın her bir köşesine özenle yerleştirilen mumlar yumuşak bir ışıkla parıldıyordu. İnce bir kumaş tavadan tam yatağın üzerine doğru sarkarak odaya sıcak bir hava katıyordu.

Tüm dekor malzemelerinin ve romantik süslerin Milo’nun düğününden kalma olduğunu fark ettim ama yine de güzel olmuştu.

“Sana yeni süsler alıp romantik bir ortam hazırlamayı planlıyordum ama olanlardan sonra daha fazla beklemek istemedim. Alışverişe de gidemezdim, ben de burada ne bulduysam onu kullandım,” diye açıkladı.

“Çok güzel, gerçekten beğendim,” dedim oldukça şaşkın bir halde dönüp Jack’e bakarken. “Ama tüm bunlar ne için?”

Jack’in dudaklarında hâlâ o gergin gülümseyiş vardı, ensesini ovuşturduktan sonra, “Vampir olmadan önce ölmemi ve bunun her şeyi nasıl değiştirdiğini bir hayli düşündüm. Galiba başlangıçta aramızdaki bağ bu yüzden sorunluydu,” dedi.

“Sen daima benim ruh eşimdin,” diye devam etti. “Kanının bana bağlanması gerekiyordu ama benim *ruhum* ya da adına ne

demek istersen işte o olmadığından her şey birbirine girdi ve Peter'ın ruh eşiymişsin gibi hissettirdi. Ve her şeyin çok karmaşık ve acı verici olduğu o ilk zamanlar çok korkunçtu.”

Aklına üşüşen anılarla yüzünü buruşturdu. “Yaşadığımız her şey kesinlikle berbattı ve dürüst olmak gerekirse bazen başaracak mıyız ya da doğru olanı mı yapıyorum diye düşünüyordum. Ama şimdi...” Gülümseyişi geri geldi ve rahat bir nefes aldı. “Şimdi böyle olduğu için gerçekten mutluyum. Çünkü sana *âşık* oldum. Bu hemen olmadı, birbiri üzerine biriken anlarla ve birlikte geçirdiğimiz zamanlarla oluştu. Ezra ve Mae bunu yaşamadı, Peter da Elise'le yaşamadı bunu. Ama ben seni tanıdım, kim olduğunu öğrendim ve hayatımın bir tek gününü sensiz geçirmek istemediğimi keşfettim. Birbirimize ait olduğumuzdan en ufak şüphem yok ama yine de seni seçtiğim için ve sen de beni seçtiğin için minnettarım.”

Bunları söyledikten sonra önümde diz çöküp cebinden bir yüzük kutusu çıkardı. “Seni seviyorum ve sonsuza kadar seninle yaşamak istiyorum.”

“Jack.” Ona gülümserken gözlerim yaşlarla doluydu. “Zaten teklif etmiştin!”

“Biliyorum ama bu kez usulüne uygun yapmak istiyorum.” Sırıtarak kutuyu açtı, kutuda markiz kesim pırlanta bir yüzük vardı. “Alice Marie Bonham, benimle, Jack Allen Hobbs'la evlenir misin?”

Tam evet diyecekken ismini duyunca şaşırdım. “Hobbs mu?”

“Benim o kâğıtlarda yazan kişi bile olmadığımı, bu yüzden de evlenmenin anlamsız olduğunu söylemiştin,” dedi. “Ben de senden kendim olarak, bütün kusurlarımla ve tek tük iyi yönlerimle, benimle, gerçek benle, sonsuza kadar birlikte olmanı istiyorum.”

“Elbette seninle evlenirim Jack. Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Mutluluk ve rahatlamayla karışık güldü. “Umarım birimiz olmadan diğerimizin yaşayıp yaşayamayacağını hiçbir zaman öğrenmeyiz.”

Jack yüzüğü parmağıma takarken, “Peki, sen tüm kusurlarımla benimle evlenmek istediğinden emin misin?” diye sordum.

Ayağa kalkıp beni kollarına aldı. “Hayatımda senden emin olduğum kadar hiçbir şeyden emin olmadım. Sen benim için yaratılmışsın, ben de senin için.”

Bir yirmi dört saat daha içeride kapalı kaldıktan sonra (neyse ki Jack'le yatağımızda harcadığımız uzun zaman sayesinde oldukça hızlı geçmişti) hepimiz biraz keçileri kaçırmış gibiydik. Bu akşam dışarı çıkacağımı duyunca ne tepki vereceklerini bilemiyordum.

Yaptığım telefon konuşmasından sonra yatak odasından çıkınca herkesin günlük uğraşlarla meşgul olduğunu gördüm. Matilda bir köşede uyuyor, Milo temizlik yapıyor, Ezra pencerenin önündeki koltuğa yayılmış kitap okuyor, Bobby ve Peter poker oynarken Jack laptop'ıyla kanepede oturuyordu.

Bobby, Milo'nun yaptığı sebzeli lazanyayla ağzını doldururken, "Yemekleri özlediğin oluyor mu?" diye soruyordu Peter'a. Yemek masasında oturmuş, eski poker fişleriyle kâğıt oynarlarken Bobby bir yandan da akşam yemeğini yiyip Cola Zero içiyordu.

"İnsan yemeklerinin tadı berbat," dedi Peter kafasını kartlarından kaldırmadan.

"Biliyorum. Ama insanken mutlaka sevdiğin yemekler vardır. Biliyorum, kan harika bir şey falan ama eskiden yemeklerden aldığın o tadı hiç özlemiyor musun?"

"Ben nachos ve gazozu özlüyorum," dedi Jack kanepede oturduğu yerden, dikkatle laptop'ının ekranına bakıyordu.

"Annem harika turta yapardı," dedi Peter, bir an düşüncelere dalmış gibi durduktan sonra kendine geldi. "Ama kan kat kat daha iyi, o yüzden hayır, yemekleri gerçekten özlemiyorum."

Kimse odanın ortasında dikildiğimi fark etmemiş gibi göründüğünden öksürerek boğazımı temizledikten sonra, “Abner aradı. Ajans’a gitmem gerekiyor,” dedim.

“Harika!” dedi Jack laptop’ını kapatarak.

“Harika mı?” diye sordum şaşkınlıkla, bu arada Jack ayağa kalkmıştı. “Beklediğim tepki bu değildi.”

“Dükkâna gitmem gerek,” dedi Jack. “Jeroen sistemle ilgili bir sorun yaşıyor, dükkâna gidip sistemi resetlemem gerek. En fazla otuz dakikamı falan alır, sonra eve döneceğim.”

Başımı iki yana salladım. “Dükkâna gidemezsin.”

“Eğer Ajans şehrin diğer ucuna gitmende bir sorun görmüyorsa benim dükkâna uğramamda da sorun yok demektir.”

“Aynı şey olduğunu sanmıyorum.”

Jack omuz silkti. “Ajans’takiler dışarı çıkmanı söylediğine göre o kadar endişeli olmasalar gerek. Ayrıca eve yakın olacağım ve hemen geri döneceğim. Sistem resetlenmezse binlerce dolar kaybedip bir sürü müşteriyi de kızdırabiliriz.”

“Ben eğitimliyim,” dedim.

“Ve hedefsin. Bense değilim,” dedi. “Dışarı çıkmak senin için güvenliyse benim için de güvenli demektir. Ne diyorsun... senin için güvenli mi?”

“Ezra.” Ezra’ya döndüm. “Bana yardım et.”

Kitabının üzerinden bizi izleyen Ezra, “İkinizin de bir yere gitmemesi gerektiğini düşünüyorum,” dedi oldukça sert bir şekilde.

Tekrar Jack’e döndüm. “Gitmek zorundayım. Bu benim işim, hepimizi güvende tutmam gerekiyor.”

“Evet, ben de işim için gitmek zorundayım, benim işim de mali durumumuzu iyi tutmaya yarıyor,” dedi kararlı bir sesle. Tartışmanın faydası olmadığını anladım, gerçekten haklıydı.

“Pekâlâ,” dedim yumuşayarak. “Ama yanına bir kazık al ve dikkatli ol.”

“Ben her zaman dikkatliyim.” Beni çabucak öptükten sonra fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden ayakkabılarını giyip anah-tarlarını aldı. “Seni seviyorum, döndüğümde görüşürüz.”

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Bobby Jack gittikten sonra.

“Hayır, hepimizin dışarı çıkmasının manası yok. Çok geçmeden dönerim.”

Asansöre binip yerin altındaki otoparka indim. Donuk mavi lambaların çoğu patladığından otopark loştu ama bu kadarı iyi görmem için yeterliydi.

Otopark bugün tamamen doluydu, bizim arabalar da dipte kalmıştı. Jack’in Mercedes’imin yanına park edilmiş DeLorean’ını görünce kendi kendime söylendim. Arabasını almasını söylememiş olsam da alır diye umuyordum ama şehir merkezinde ulaşım yürüyerek daha kolay olduğu için Jack genelde işe yürüyerek giderdi.

Arabamın kilidini açmıştım ki arkamda yankılanan ayak sesleri duydum. İçgüdüsel olarak olduğum yerde donup kaldım, nedenini hemen anlayamasam çok geçmeden durumu kavradım –duyduğum kalp atışları bir insan için fazla yavaş ve sessizdi.

Ve şimdi arkamdan bana doğru yaklaşıyordu.

Arkamı dönünce Cate Brennan’ı gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, koyu renk gözleri onu İrlanda’da gördüğüm zamanki kadar vahşi ve çılgınca bakıyordu.

“Seni tekrar görmek ne güzel Alice,” dedi sivri dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye homurdandım.

“Cyrus işe yaramazın teki olmasaydı iş buraya gelmeyecekti,” dedi alaycı bir sesle.

“Sen Basarab Hanedanı’ndan mısın?” diye sordum şoka girerek.

“Şu beceriksizleri mi diyorsun? Yapma ama.” Cate kötü kötü güldü. “Cyrus’ı Prag’dan tanıyordum, spor olsun diye avcılarının işini bitirmekle övünüp dururdu.”

“Bana komplo kurmadığından emin olmak için Peter’ı takip ediyordum,” diye açıkladı sertçe. “Biraz araştırma yapınca seninle ilişkisi olduğunu ve senin Olivia adında bir vampir avcısı tarafından eğitildiğini öğrendim. Açıkçası Peter’ın beni öldüresiniz diye ikinizi gönderdiğini sandım, o yüzden de sana dikkat etsin diye Cyrus’ı peşine taktım.”

“Ne iş yaptığımı herkese söyleyen sensin yani.”

“Kendi ellerimi kirletmeden seni öldürecek birini bulmak istiyordum ama anlaşılan kendim yapmak zorunda kalacağım.” Kalın kaşlarını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. “Peşine düşeceğimi bilmen gerekirdi. Her şeyi mahvettin. Böyle kurtulmana izin veremezdim.”

“Yapma Cate. Evini sen kendin yaktın.”

“Başka seçeneğim var mıydı?” Neredeyse bağırarak konuşuyordu. “Yıllardır gizlenmişken beni *ifşa ettin!* Ben onca zamandır Elise’i koruyordum ve...”

“Elise’i mi koruyordun?” diye sözünü kestim sınıtarak. “Sen hayal mi görüyorsun? Onu öldürdün ve cesedinden ayrılamadın! Saplantılı bir seri katilden farkın yok senin.”

Kıpkırmızı dudaklarını aralayarak hırladı. “Seni aptal sürtük.”

Cate üzerime atılacakmış gibi çömelince yumruk atmak için kolumu geri çektim. Bütün gücümle yumruğumu indirirken hâlâ yolumdan çekilmesini ya da bana karşı koymasını bekliyordum. Ama olduğu yerde kaldı, yumruğu yiyince yüzündeki kızgın ifade yerini şaşkınlığa bıraktı.

Arka üstü yere düştü. Ezilmiş burnundan ve şişmiş dudaklarından kan damlarken yüzünü ellerinin arasına aldı. Vampirlerin kemikleri insanlarınkinden çok daha güçlüydü -bu da yumruğumu daha etkili hale getirmişti- ama et insanlarınki kadar kolayca dağılıyordu, bu yüzden yüzü kanlar içinde kalmıştı.

Omzumu döndürüp ceketimin astarının içinden bir kazık çektim ve arabaların arasından çıktım. Cate yan tarafına yuvarlandı, bana küfrederken hâlâ burnunu tutuyordu.

“Yüzüme vurmak da ne demek?” diye inledi. “Bir kadının yüzüne vurmaman gerekiyor.”

Cate’in kanının keskin kokusu kapalı alanı doldururken, “Açıkçası seninle dövüşmenin daha zor olacağını sanıyordum,” dedim.

“Devralmamda sakınca var mı?” diye sordu Peter, ben Cate’le uğraşırken sessizce otoparka gelmişti. Dişlerini sıkıyordu ve koyu renk gözleri daha önce hiç görmediğim kadar sert bakıyordu.

Kazığı ona verip geri çekildim. “Senindir.”

Gözlerine yaşlar dolan Cate ayağa kalkmaya çalışıyordu. Peter elinde kazıkla tepesine dikilince Cate onun önünde diz çöktü. Yüzünün vurduğum sol tarafı şişmişti ama şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Ağzından ve çenesinden kanlar akıyordu, tişörtünün önü kan içinde kalmıştı.

Gözyaşları kanıyla karışırken yalvarırcasına, “Peter,” dedi. Karmakarışık olmuş siyah saçları ıslak yüzüne yapışmıştı. “Her şey yanlış anlaşıldı. Geçen sefer ne dediğimi bilmiyordum.”

“Elise’in ölmeden önceki son anlarını anlatmanı istiyorum,” diye hırladı Peter kısık bir sesle.

“Ne? Ben...” Cate donup kaldı. “Peter bunu yapma. Elise yapmanı istemezdi.”

“Olabilir ama Elise artık burada değil.”

Cate hıçkırdı. “Peter, lütfen.”

“Bana cevap ver Catherine!” diye kükredi Peter, Cate onun sesindeki öfkeyi duyunca büzülüp kaldı. “Elise’le neler oldu?”

“Yapmak istememiştim,” dedi Cate inleyerek. “Onu öldürmeyi falan planlamamıştım. O âna kadar öyle bir niyetim yoktu. Şarkı söyleyerek eşyalarını topluyordu, buna dayanamıyordum.”

“Ne yaptın?” diye sordu Peter kısık sesiyle hırıldayarak.

“Elimde bahçe işlerinde kullandığım tırmık vardı, arkasını dönüp bana baktı ve *Lütfen yapma* dedi.”

Peter derin derin soluduktan sonra nefesini tutarak sordu, “Yapmaman için sana yalvardı, yani arkadaşına, öyle mi? Ve sen yine de onu öldürdün, ha?”

Cate başını iki yana salladı. “Kazaydı. Öldürmeyi düşünmüyordum.”

“Elise’in yalvardığı gibi yalvar bana,” dedi Peter usulca. “Yalvar bana, sen nasıl dinlemediysen benim de dinlemeyeceğimi bilerek yalvar.”

“Peter.” Cate gözlerini Peter’a dikti. “Bunu yapmana gerek yok. Bu onu geri getirmez.”

“Sayende asla gelmeyecek.”

Cate gözlerini kapatıp yalvardı. “*Lütfen* Peter.”

Peter kazığı havaya kaldırıp doğruca Cate’in göğsüne indirdi. Cate’in kemiklerinin kırıldığını duydum, soluğu kesilerek yere yığıldı. Peter çömelip birkaç saniye cesedin başında durduktan sonra ayağa kalkıp kazığı Cate’in göğsünden çıkardı.

“Bununla ilgili yapmamı istediğin bir şey var mı?”

“Şimdi uğraşacak zamanım yok, o yüzden...”

İçinde Milo’nun arabasının anahtarlarının da bulunduğu anahtar halkamı cebimden çıkardım, anahtardaki düğmeye ba-

sıp Lexus'ın bagajını açtım. Milo'da ilkyardım setinin yanı sıra birkaç battaniye ve muşamba da vardı çünkü benim kardeşim her zaman tedbirliydi.

Peter'la birlikte Cate'in cesedini muşambaya sardık, sonra cesetle kazığı Milo'nun arabasının küçük bagajına koyduk. İyice gizlemek için cesedin üstüne bir de battaniye örttüm.

“Ajans'tan dönünce icabına bakarım,” dedim bagajı çarparak kapatırken, sonra da Peter'a döndüm. “Burada ne arıyorsunuz sen?”

Omuz silkerek kapattığım bagaja baktı. “Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm, aşağı inip bir bakayım dedim.”

“Cate'i öldürmek nasıl bir duygu?”

Düşünürken kaşları çatıldı. “Güzel. Bunu yaptığıma memnunum.”

“Memnun olmana sevindim ama şimdi gitmem gerek,” dedim, Ajans'ın elinde önemli bilgiler olabilirdi, o yüzden daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum.

Peter arabamın yolcu kapısına doğru yürüdü. “Ben de gelsem mi? Eski günlerin hatırına.”

Gözlerimi devirdim. “Peki. Yeter ki bir an önce gidelim.”

Ajans'a vardığımızda Abner lobiyi arşınıyordu. Normalde Arkaya tarayıp kafasına yapıştırdığı saçları şimdi dağınıktı ve alnına dökülüyordu. Kravatı gevşetilmişti, eski filmlerde doğum servisinde volta atan babalara benziyordu.

Biz içeri girince durdu, kalın kaşları şüpheyle havaya kalktı.

“Bu kim?” diye sordu Peter’ı göstererek.

“Peter. Kayınbiraderim olur,” dedim, geçmişimiz göz önünde tutulduğunda rezilce bir açıklama gibi geliyordu ama gerçek buydu.

“Ona güvenebilir miyiz?” diye sordu Abner, Peter ise omuz silkmekle yetindi.

“Evet, güvenebiliriz,” dedim.

Abner *hımm* dedikten sonra başını salladı. “Cidden tartışacak zamanım yok, hadi.”

Onu izlememizi işaret etti, sonra dönüp enerjik adımlarla Ettie’nin odasına doğru yürümeye başladı.

“Ne buldunuz?” diye sordum.

“Ettie, Basarab Hanedanı’nın liderini bulduğunu düşünüyor,” dedi Abner omzunun üzerinden, o esnada Ettie’nin odasına varmıştık.

“Yani şu anki lideri,” diye düzeltti Ettie Fransız aksanıyla. “Geçmişte başka liderleri olmuş ama şimdiki daha bir hırslı gibi.”

Storlar indirilmişti, bunu ilk kez görüyordum, kalın gri kumaş şehrin bütün ışıklarını dışarıda bırakıyordu. Odadaki tek

ışık masa lambasından ve Ettie'nin üzerine eğildiği MacBook'un ekranından geliyordu.

Ettie bilgisayardan başını kaldırıp gözlerini Peter'a dikti.

"Yalnız gelmesini söylemedin mi?" diye sordu Abner'a gözlerini Peter'dan ayırmadan.

"Söylemedim ama aileden biri olduğu için..." Abner kararı Ettie'ye bırakmak için sözünü yarıda kesti.

"Lobide bekleyebilirim," dedi Peter. "Ben sadece Alice'in yalnız gelmesinin güvenli olmadığını düşünmüştüm."

Ettie ince uzun parmaklı elini sallayarak laptop'ına döndü. "Kalabilirsin. Alice sana güveniyorsa sorun yok."

"Peki, Basarab Hanedanı lideri," dedim konuyu tekrar önemli meselelere getirerek. "Kimmiş bu adam?"

"Adam değil, kadın," dedi Ettie sertçe. "Ve karşılaştığımız en yaşlı vampirlerden biri olduğu için bir sürü isimle anılıyor. Lenore, Christabel, Clarimonde, Lilith, Mircalla gibi. Dracul'un kızı olduğunu iddia ediyor, babasının tasarladığı vampir türünü geri getirmekte de son derece kararlı."

"Bu kadar çok isim değiştirdiyse o olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Peter.

Ettie bilgisayarın üzerinden Peter'a baktı, koyu renk gözlerinde delici bir bakış vardı. "Elimizde kapsamlı kayıtlar var, en önemlisi de fotoğraf delilimiz var."

"Kendisine bir sürü mürit bulmuş ama sağ kolu özellikle dikkatimi çekti," dedi Abner. "Onu sizin düğününüzde görmüştüm çünkü."

Ettie bize ekranı göstermek için bilgisayarı çevirdi. Açık duran birkaç küçük fotoğraf dağınık görüntülerden oluşan bir albüm meydana getiriyordu. Fotoğraflardan bazıları karanlık ve bulanıktı, bu da bana kapalı devre kamera sistemiyle çekildiklerini düşündürdü, birkaç tanesi Instagram'dan ya da Snapchat'ten alınmışa benziyordu çünkü selfie tarzında net ve parlak fotoğraflardı.

Kadının saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu, dolgun dudakları bütün fotoğraflarda yapmacık bir gülümse-

meyle hafifçe kıvrılmıştı. Yanık teni parıltıyor, koyu renk gözleri ekrandan doğruca bana bakıyordu.

“Lanet olsun, bu Aisha,” dedi Peter nefesi kesilerek.

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordu Ettie, bütün bunların ne anlama geldiğini dehşet içinde kavramaya başladığımdan sesi bana önemsiz bir mırıltı gibi gelmişti.

“Eskiden kardeşim Jack’le çıkıyordu ama altı yıl kadar önce ayrıldılar,” diye açıkladı Peter, sesi çok uzaklardan geliyordu.

Ağzım kurumuştı, yine de sakince sormayı başardım, “Lider, Aisha’nın birlikte çalıştığı lider, adı Liesel mi?”

Abner afallamışa benziyordu. “Nereden biliyorsun?”

Ense kökümüne bir ağrı saplandı, ağrıyı ve içime yayılan panik duygusunu hafifletmek için şakaklarımı ovaladım.

“Fotoğrafi var mı?” diye sordum şimdilik Abner’in sorusunu duymazdan gelerek. “Görmem lazım.”

“Var tabii.” Ettie telaşla bilgisayarda bir şeyler yazdı, bir taraftan da açıklama yapıyordu. “Elimizdeki bilgiye göre Tepeluş soyadını kullanıyor. Anlamı *Küçük Kazıklı Voyvoda*, Dracula Kazıklı Voyvoda olarak biliniyor çünkü.”

Aisha’nın görüntüleri ekrandan kaybolup yerlerini çabucak ince yapılı bir kadının fotoğraflarına bıraktı. Kamera kayıtlarından alındıkları için hepsi de karanlık ve bulanıktı ama Liesel’i vücuduna oturan trençkotuyla ve narin yüz hatlarını sertleştiren kararlı ifadesiyle sokakta yürürken gösteren yakınlaştırılmış bir fotoğraf vardı.

Bu oydu. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde oydu. Jack’e hayran kalmış gibi görünen, aptal gibi Jack’in ruh eşi olduğundan şüphelendiğim kadın.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Peter endişeyle. “Ama nereden?”

“O ve Aisha sokakta karşımıza çıktı. Liesel, Jack’ten büyüledi, biz de sandık ki...” Durumun ciddiyeti kafama dank edince sözüm yarıda kaldı. “Ah, lanet olsun. Basarab Hanedanı benim peşimde değil. Jack’in peşinde.”

Yol boyunca deli gibi Jack'i arayıp durabilmem için eve dönerken arabayı Peter kullandı ama ne aramalarım ne de mesajlarıma cevap verdi. Bu arada eve varmıştık, aramalar direkt sesli mesaja düşüyordu ama yine de aramaya devam ettim, sanki bir mucize olup cevap verecekmiş gibi.

Jack'in ismini haykırarak koşup daire kapısını hızla açtım. "Jack! *Jack!*" Oturma odasına koştum. Milo, Bobby ve Ezra delirmişim gibi baktılar bana. "Jack nerede?"

"İş yerinde. Unuttun mu?" dedi Bobby.

Milo ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Peter, o anda benim olabileceğimden çok daha soğukkanlıydı. "Galiba ruhu olmadığı için birileri onun peşinde."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Bobby.

Peter durumu açıklarken -Jack'i bulmak için ofisten fırlamadan önce Peter, Abner ve Ettie'ye çabucak anlattıklarımın andığı kadarıyla- ben de telaşla dükkânı aradım. Telefon çalarken şakağımı ovup Jack'in açması için dua ediyordum.

"*Jack'in Mahvedilmiş Hayatı*, buyurun ben Jeroen."

"Jack orada mı?" diye sordum neredeyse sözünü keserek.

"Şey, hayır. Bugün gelmedi," dedi Jeroen şaşkın bir sesle. "Alice, sen misin? Jack geleceğini söylemişti ama henüz gelmedi."

Telefonu yüzüne kapattım, kabalık etmek için değil, zamanın tükendiğini bildiğimden. Tıpkı Elise'in uyardığı gibiydi ama

o tehlikenin Peter'la ilgili olduğunu söylemişti. Neden Jack olduğunu söylememişti? Jack'i korumam gerekiyordu. Bilseydim onu gözümün önünden asla ayırmazdım.

"Onu buldun mu?" diye sordu Ezra beni dehşet verici düşüncelerimden sıyrarak.

"Hayır. İşte değil, evde değil. Telefonunu açmıyor. Galiba onu kaçırdılar. Onu kaçırdılar ve ben nerede olduğunu bilmiyorum, ona ne yapacaklar bilmiyorum."

"Emin misin?" Peter yanıma yaklaştı. "Jack daha önce kaçırıldığında hissetmiştin. Hastalanmıştın, hatta kusmuştun galiba."

"Jack'in canını yaktıkları içindi," dedi Ezra üzgün üzgün. "Eğer Alice şu anda bir şey hissetmiyorsa demek ki canını yakmamışlar."

Güçlkle yutkunarak fısıldadım. "*Henüz.*"

"Onu nasıl bulacağız? Nerede olabilir?" diye sordu Milo.

"Liesel veya Aisha'yla birlikte. Ve Basarab Hanedanı müritleriyle," dedim.

Bobby kapıya doğru yürüdü. "Gidelim öyleyse."

"Nerede olduklarını bilmiyorum!" diye bağırdım çığlık atmamak için, sonra derin bir nefes aldım. "Ettie bana söylemez. Yalnız başıma gitmemi istemiyor. Çok tehlikeli olduğunu, Ajans'ın toplu bir saldırı planlaması gerektiğini söylüyor.

"Ama zaman yok ki," dedi Peter kederli bir sesle.

"Biliyorum!" dedim sertçe. "Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Abner," dedi Bobby kendinden emin bir tonla. "Abner yardım eder. Jack'le ilgili olduğunu söyle ona. Anlayacaktır."

Başka seçeneğimiz yoktu, zaman tükeniyordu ve başımın ağrısı giderek artıyordu, o yüzden telaşla Abner'ı aradım ve telefon çalarken nefesimi tuttum.

"Hâlâ ofiste misin?" dedim Abner telefonu açtığı anda.

"Hayır. Az önce çıktım," dedi Abner. "Her şey yolunda mı?"

Korkunç bir baş dönmesiyle daireyi arşınlamaya başladım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, her yerime ateş ba-

sıyordu. Korkudan midem bulanıyordu, tek istediğim Jack'i sağ salım geri almaktı.

"Hayır, hiçbir şey yolunda değil," dedim. "Jack'i kaçırdılar."

"Emin misin?"

"Eminim. Ama onları nasıl bulacağımı bilmiyorum. Nereye bakacağımı bilmiyorum."

"Oraya geliyorum," dedi anında.

"Çok iyisin ama gerek yok," dedim. "Ben sadece Liesel'ı nerede bulacağımı öğrenmek istiyorum."

"Ben de bu yüzden geliyorum zaten. Seni ona götüreceğim."

Abner'in klasik Porsche Coupe'sinin yolcu koltuğunda en-dişe içinde oturduğum uzun yolculuk sırasında el ve ayak bileklerim ağrımaya başladı. Bunu stres ve gerginliğe verip diğer olasılıkları düşünmemeye, ağrının Jack'le bir ilgisi olmadığına inanmaya çalıştım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sızlandım koltuğumda kıpırdanarak.

İki saatten fazladır yoldaydık, Bobby, Abner'in arabası-nın daracık arka koltuğuna sıkışmıştı, Ezra ve Peter ise benim Mercedes'imle arkadan geliyorlardı. Hollanda'yı geçeli çok ol-muştu, Belçika'nın güneybatı bölgesinin derinliklerine iler-liyorduk. Güneşin doğmasına yalnızca birkaç saat kalmıştı ve Basarab Hanedanı'yla gündüz vakti karşılaşmak yararımıza mı yoksa zararımıza olurdu bilemiyordum.

"Liesel yerini gizli tutmaya çalışıyordu," dedi Abner.

Ağrıyan bileğimi ovuşturarak inledim. "Saçmalık."

"Neredeyse geldik," dedi Abner. "Elimden geldiğince hızlı kullanıyorum, neredeyse rekor bir sürede oraya varmış olacağız."

"Liesel'in Amsterdam yakınlarında yaşadığını sanıyordum," dedi Bobby arka koltuktan.

Bobby'nin bizimle gelmesi epey tartışmaya yol açmıştı, özellikle de Milo'yla, ama vampirlerin yatağına gidiyorduk, bulabileceğimiz her türlü desteğe ihtiyacımız olduğunun far-kındaydım ve Bobby de yetenekli bir avcıydı. Bu kez arbaletini

de yanına almıştı, yalnızca çok zor durumlarda kullandığımız bir silahtı bu.

Jack'in geri dönmesi ya da bir vampirin araması ihtimaline karşı Milo, Matilda'yla evde kalmıştı. Peter, Aisha'nın bizi kışkırtacak ya da Jack'i rehin almaya kalkışacak kadar aptal olabileceğini düşünüyordu.

"Hayır, şehirlerin fazla yakınında yaşamak isteyeceğini sanmıyorum çünkü insanlardan nefret ediyor," dedi Abner. "Buraya sadece Jack'i aramak için geldiğini düşünüyoruz."

"Neden?" Bobby öne eğilip koltukların arasından kafasını uzattı. "Aradıklarının Jack olduğunu nereden biliyorlar?"

"Bu akşam Alice ve Peter gittikten sonra Ettie'yle bunu biraz konuştuk," dedi Abner. "Biraz araştırma, biraz da şans diye düşünüyoruz. Aisha bir süredir Liesel'la birlikte Jack gibi birini arıyormuş. Geçmişe duyduğu özlem ve düğün ilanı, Jack'i yeniden görmek için düğününüze gelmesine sebep olmuş ama orada Jack'in artık farklı biri olduğunu görmüş."

"Ama nereden anladı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Tam olarak bilmiyorum ama ruhu olmayanlar galiba bir koku yayıyorlar ve gözlerinde farklı bir bakış oluyor. Bildiklerimiz gerçeklerden ziyade efsaneler. Aisha, Liesel'in yanında becerilerini geliştirdiği için ruhu olmayanların yaydığı kokuyu alabiliyordu."

"Neden Jack'i o gece kaçırmadı? Düğünde mesela?" diye sordu Bobby.

"Vampir avcılarının ve Ajans'ın öfkesini üzerlerine çekmeden önce yanılmadıklarından emin olmak istiyorlardı sanırım. Liesel o yüzden ikide bir Jack'in karşısına çıkıp duruyordu. O ve Aisha tahminen Jack'i bir süre izledi, medyuma gittiğini gördükleri zaman da kadını sıkıştırıp durumdan emin oldular. Sonra da kadını öldürdüler, böylece biri neyin peşinde olduklarını anlayana kadar iş işten geçmiş olacaktı."

"Yani iş işten geçti mi diyorsun?" diye sordu Bobby. Dikiz aynasından bir bakış fırlatınca omuzlarını silkmekle yetindi.

“Bir vampirin bedenini ele geçirmenin ne kadar süreceğini bilmediğimi söylüyorum,” dedi Abner kelimeleri özenle seçerek.

Sonra sessizliğe gömüldük. Gözlerimi etrafımızı saran karanlığa diktim. Düzlükler yavaş yavaş yerini uzaktaki Arden Dağlarının yükseltilerine bırakmaya başladı. Çiftlik arazileri sık ormanlıklara dönüştü, Abner anayoldan ayrılıp medeniyetten uzaklaşan dolambaçlı bir patikaya saptı.

Sonunda kayalık bir dağın önünde ağaçlar yerini bir açıklığa bıraktı. İlk önce dikkat çekecek bir şey görünmüyordu ama sonra Abner’in arabasının farları dik bir yamaçtaki basamakların üzerine vurdu. Abner farları kapatıp arabayı park etti, benim gözlerimse yukarıya, Liesel’in meskenine çevrilmişti.

Kayaya oyulan basamaklar doğrudan dağın içine açılan çok sayıda girişe çıkıyordu. Basamakların hepsi zamanla yapranıp solmuştu ama oymaları şaşırtıcı derecede detaylıydı, kapı girişlerinin iki yanında Roma stili sütunlar yer alıyordu.

“Burası da ne böyle?” diye sordu Bobby hep birlikte arabadan inerken. Ezra ve Peter da arkamıza yanaşıp arabadan indiler.

“Bunlar eski mezarlar,” dedi Abner. “Barbar bir imparatorluk zamanında yapılmışlar, savaşta ölenleri buraya gömüyorlarmış. Adı Áiweins Dáuþeins.”

“Liesel burada mı yaşıyor yani?” dedi Peter bir kaşını kaldırıp taştan mezarı göstererek.

“Tam ona göre bir yer, değil mi?”

“Peki, planımız ne?” diye sordu Bobby teçhizatını yüklenerek. Bilek kılıflarına fazladan kazıklar ekleyip omuz çantasını platin arbalet oklarıyla doldurdu. “Şatoya dalmamızı mı istiyorsun?”

Ezra kaşlarını çattı. “Ben gizlice sızarsınız diye düşünmüştüm. Biz Peter’la gizli giriş var mı diye bir göz atabiliriz.”

“Olduğunu sanmıyorum,” dedi Abner. “Liesel içeri sızmak çok zor olduğu için burayı Basarab Hanedanı’nın karargâhı olarak seçti.”

“Yine de körlemesine içeri dalmaktan daha iyi bir yol bulmamız lazım,” dedi Ezra.

“Alice, içeri girmeden önce konuşmamız gereken bir şey var,” dedi Abner, sonra ona bakmam için elini koluna koydu. “Eğer geç kaldıysak ne yapacağımızı konuşmamız lazım.”

“Eğer Jack öldüyse durumun değişmeyeceğini...” diye başladım ama sonra Abner’ın neden söz ettiğini anladım. “Jack yaşıyorsa ama artık kendisi değilse mi demek istiyorsun?”

“Söylendiği gibi Dracul gibi şeytani ve güçlü biri tarafından ele geçirildiyse onu sağ bırakma riskine girebilir miyiz bilmiyorum,” dedi Abner.

Başımı iki yana salladım. “İçindeki kötü ruhu kovmayı falan deneyemez miyiz?”

“Bu benim becerilerimi aşar, ayrıca Dracul ona yaklaşma şansını bize tanır mı bilmiyorum,” dedi Abner. “Eğer sadece bedeni ele geçirmiş ama beslenmemişse hâlâ zayıf olacaktır, onu durdurmak için tek şansımız bu olabilir.”

Güçlkle yutkundum. “Onu öldürmekten mi bahsediyorsun? Ve tabii bu arada Jack’i de öldürmekten?”

“Dracul onu ele geçirdiyse Jack zaten çoktan gitmiş olacak,” dedi Abner. “Onu Jack’in bedeninden çıkarmamızın tek yolu bu olur. İstedğin buysa ben yapabilirim, sen de yapabilirsin.”

“Ben...” Dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissetsem de nefes alıp verişime odaklanmaya çalıştım. “Yapamam.”

“Ben yaparım,” diye söze karıştı Peter kendinden emin bir sesle. Ona bakınca gözlerindeki kararlılığı gördüm. “O benim kardeşim, onu ben vampir yaptım. İş oraya gelirse. Yapmak mecburi olursa. Bunu yapması gereken benim.”

“Ya da içeri girip çok geç kalmadan Jack’i kurtarabiliriz,” diye öneride bulundu Bobby.

Bileklerimdeki acı birden fazlalaştı ve artık kaybedecek zamanım olmadığını anladım. Bobby haklıydı. Kayadaki basamaklardan yukarı çıkmaya başladım ve içinde yanan ateşten dolayı parıldıyor gibi görünen, tam ortadaki en geniş kapıya yöneldim.

“Alice, ne yapıyorsun?” diye seslendi Abner arkamdan.

“Tehlikeyle yüzleşeceğim,” dedim. Bobby’nin bana yetişmek için arkamdan basamakları tırmandığını duyabiliyordum.

Diğerleri de peşimizden geldi. Ayağımızın altında ufalanan basamaklardan yukarı çıktık. Ana kapının önündeki açıklığa varmak üzereydim ki Aisha kapıdan dışarı çıktı. Üzerinde tam da bir tarikata uygun tuhaf, bordo bir cüppe vardı.

“Bizi gerçekten de buldun,” dedi ben ona doğru yürürken, serin rüzgâr cübbesini havaya savurdu. “Ekibini de mi getirdin? Ne kadar hoş.”

Önünde durdum, arkasındaki mezarın içini görebiliyordum. Duvarlara asılmış meşalelerden donuk sarı bir ışık yayılıyor, bu da içeriye daha bir mağara havası katıyordu. Bir düzine cüppeli vampir bizi izleyerek bekliyordu ama aralarında ne Liesel ne de Jack vardı.

“Nişanlımı geri istiyorum,” dedim.

Aisha sırttı. “Bunun için çok geç.”

“Hayır, değil,” diye direttim. El ve ayak bileklerimdeki ağrı Jack’in hâlâ benimle iletişimde olduğunu gösteriyordu, yani ölmüş ya da ele geçirilmiş olamazdı. Henüz. “Hissedebiliyorum. O hâlâ burada.”

“Belki cesedi, ama Liesel işini bitirdiğinde ondan da geriye bir şey kalmayacak,” dedi Aisha gülerek.

Kendinden fazla emin bir şekilde sırttığını görünce bana bir şey söylemeyeceğine emin oldum, yani bana faydası dokunmayacaktı. Küçümseyen bakışlarla bana bakarken derin bir nefes aldım ve fark ettirmeden elimi arkama götürüp belimdeki kazı-ğı kavradım.

Şimşek hızıyla -Cyrus gibi vampirleri kışkırtıran ve ciddi ölçüde enerji ve dikkat gerektiren bir çabuklukla- kazı-ğı doğruca kalbine sapladım. Aisha farkına varamadı bile. Yüzündeki küstah ifade yerini şoka bırakarak öldüğü son âna kadar.

Aisha yere yığılırken mağaranın içindeki vampirler bize saldırmak için kapıya akın etti.

“Hadi şu işi bitirelim,” dedi Bobby arbaletini kaldırarak.

Bobby'nin arbaleti üzerime atlayan dev gibi vampiri haklayarak ne kadar işe yaradığını anında kanıtladı ama ne yazık ki daha uğraşılacak bir sürü vampir vardı.

Aisha'nın işini bitirirken hızlı davranmak için o kadar çok enerji harcamıştım ki artık bir vampire göre fazla hızlı hareket edemiyor, imkân buldukça saldırıları savuşturmakla yetiniyordum. Kaç tane vampir olduğunu sayamıyordum, mezarlarla bağlantılı tünellerden birkaç vampir daha çıkmıştı.

Bana öfkeli bir kobra gibi tıslayan bir dişi vampire kazık saplarken kafamı kaldırıp sayma fırsatı buldum, içeride en az on üç vampir vardı ve öldürdüklerimizi saymamıştım.

Yararımıza olan tek şey Basarab Hanedanı müridi olan vampirlerin çoğunun oldukça genç, aptal ve kibirli olmasıydı. Bu, giydikleri gülünç cüppeleri ve arkadaşlarını yere serdiğimizi gördükleri halde tırnaklarını çıkarıp üstümüze atlamakta neden ısrar ettiklerini açıklıyordu.

Ne var ki kuvvetli ve öfkeliydiler, bir tanesi omzumdan bir parça et koparmıştı ki kazığımı sapladım. Hâlâ dövüşebiliyordum ama en sevdiğim ceketimi mahvetmişti ve havaya kanımın kokusu yayılıyordu.

Bana Rusça bağırıp duran kısa boylu bir vampirle boğuşurken Abner'ın bir hırıltı kopardığını duydum. Başımı çevirip bakınca başka bir vampirden aldığı son derece keskin duran bir savaş baltasını havaya savurduğunu gördüm. Baltayı iki eliyle

tutarak sallayıp aynı anda iki vampirin birden kafasını uçurmayı başardı.

Rus vampiri öldürmek için elimi cebime soktuğumda bütün kazıklarımı kullandığımı fark ettim. Vampir dişlerini gıcırdatarak üstüme gelince kafasına attığım tekmeyle onu yere yapıştırdım. Dizimle göğsüne bastırıp ellerimle iki yandan sıkıca kavradığım kafasını yukarı doğru çekmeye başladım. Uluması yalnızca bir saniye sürdü, sonra omurgasından ayrılan kafasının çıkardığı *pat* sesini duydum. İşimi sağlama almak için kafasını koparıp bir kenara fırlattım.

Etrafıma baktığımda içerideki Basarab Hanedanı üyelerinin en az yarısının icabına baktığımızı fark ettim. Muhtemelen mezarların yan taraflarındaki odalarda hâlâ saklananlar vardı. Ayrıca Avrupa'nın ve dünyanın her tarafına dağılmış olanlar da vardı tabii.

Ama şimdi onlara kafa yoramazdım. Sadece gözümün önündekilerle uğraşabilirdim, Jack'i geri alana kadar yoluma çıkanlarla. Ajans ben işimi bitirdikten sonra tarikatın geri kalanını yok etmek için bir saldırı planı oluşturabilirdi nasılsa.

Abner savaş baltasıyla vampirleri öldürme konusunda harika iş çıkarıyordu, Bobby de arbaletiyle iyi gidiyordu. Giysileri kimi yerinden yırtılmıştı, kafasındaki yaradan kan akıyordu, elinde de bir ısırk izi vardı ama bundan kötülerini de görmüştü.

Odanın karşı tarafında, az önce öldürdüğü vampir cesedinin başında dikilen Peter'la göz göze geldik, içinde bulunduğumuz mağaraya açılan tünellerden birini işaret etti. Bir şey söylemese de gözlerinden ne demek istediğini anladım. Ekibi, geri kalan vampirlerle dövüşmeye bırakmanın zamanı gelmişti. Bizim gidip Jack'i almamız gerekiyordu.

Tünele önce ben daldım, Peter hemen arkamdan koşarak geliyordu. Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve tünellerin hepsi karanlıktı, biri dışında. Bu tünelin içinden çok zayıf beyaz bir ışık vuruyordu. Liesel ve Jack'i bulmak için en iyisinin bu ışığı takip etmek olduğuna karar verdim.

Tünel kıvrılarak dağın derinliklerine doğru gidiyordu. Duvarlar gitgide birbirine yaklaşıyor, içerideki hava soğuyordu. Zemin dikleşmeye başlamış, tünel yukarıya, tepeye doğru yönelmişti. İçerisi küf ve çürük kokuyordu... ta ki burnuma tanıdık, bal gibi tatlı, metalik bir koku gelene kadar.

Bu Jack'in kanının kokusuydu. Doğru yoldaydık.

Sonunda tünel silindirik şeklinde, tavanı yüksek bir odaya açıldı. Burası bana bir çan kulesini hatırlatmıştı, şimdi beyaz ışığın nereden geldiğini görebiliyordum. Tavanda bir delik vardı, ayın ve yıldızların ışığının içeri dolmasına izin veren daire şeklinde geniş bir açıklıktı bu.

Kulenin her iki tarafında ikili sarmal gibi kıvrılarak yükselen merdivenler vardı. En yukarıda, merdivenlerin on metre kadar yükseklikte birleştiği yerde bir sahanlık göze çarpıyordu. Sahanlıktaki iri yarı iki vampirin arasında devasa bir odun parçası duruyor, kocaman bir kızılçam gövdesinden koparılmış gibi görünüyordu.

Jack de oradaydı işte, ay ışığı doğruca üzerine vuruyordu. Başının üstünde bağlanmış olan elleri bir çiviyle sabitlenmiş,

ayak bileklerine de kazık saplanmıştı. Üstü çıplaktı, göğsüne kan ve ter damlıyordu, başı önüne düşmüştü.

“Jack!” diye bağırdım ama hiç tepki vermedi.

Liesel beni görünce alaycı alaycı gülümsedi, batı tarafındaki merdivenlerin ortasında duruyordu. Biz içeri girdiğimizde zaten merdivenlerden iniyordu ama şimdi adımlarını hızlandırmıştı. Peter, Jack’in başında bekleyen iki vampirle dövüşmek zorunda kalacağı doğu yönündeki merdivenlere koştu, ben ise Liesel’la yüzleşmek için aşağıda kaldım.

Liesel, “Kaç yaşında olduğum hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu merdivenlerden inerken.

“Hayır, umurumda da değil,” dedim. Gözlerimi Liesel’dan ayırmamaya çalışırken arada bir merdivenleri çıkan Peter’a göz atıyordum.

“538 yıldır hayattayım.” Cübbesi arkasından basamaklara sü-rünürken dalgın bir tavırla uzun sarı saçlarına dokundu. “Ve beş yüzyılın çoğunu babamı canlandırmanın bir yolunu bulmaya, türümüzü hep istediği gibi yönetmesi için onu geri getirmeye çalışarak geçirdim. Ölümsüz ve ruhsuz bir beden bulmak ne kadar zor, biliyor musun?”

“Jack ruhsuz değil,” dedim hışımla. “Kalbi, beyni ve duyguları var. Ölü babanı içine koyabileceğin bir kabuk değil o.”

Liesel uğursuz bir gülüşle kıkırdadı. “İşte seninle anlaşılamadığımız nokta burası. İhtiyacım olan kesinlikle o. Babamla birlikte yönetimi ele almak için sabırsızlanıyorum.”

“Kusura bakma ama birkaç yıl daha beklemek zorunda kalacaksın,” dedim Liesel en alt basamağı da indiğinde.

Bana doğru yürürken gülümsemesi daha da arttı. “Buradan Jack’le birlikte elini kolunu sallayarak çıkmaya izin vermeyeceğim. O artık benim.”

Peter, Jack'in yanındaki muhafızlarla dövüşmeye başlayınca itiş kakış sesleri duydum ama gözlerimi Liesel'dan ayıramayacağımı biliyordum. Liesel etrafımda daire çizerek dolaşırken aklıma hiç kazığım kalmadığı geldi. Onu ellerimle haklamanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

“Babam...” diye söze başladığı anda saldırıp yüzüne bir yumruk indirdim, karşı koyma şansını bile bulamadı.

“Baban çok da umurumdaydı,” diye hırladım ama çoktan ayağa kalkmış üzerime geliyordu.

Beni sırtüstü yere fırlatıp üstüme atladı. Ağzını kocaman açtığından köpek dişlerinin çok uzun olduğunu gördüm, ortalama bir vampirinkilerden çok daha uzundu. Fazla yaşlı olduğundan mı yoksa geldiği iddia edilen soydan dolayı mı böyleydi acaba?

Bir eliyle boğazıma sarılıp diğeriyle sağ kolumu tutarak beni yere yapıştırdı, onu üstümden atmaya çalıştığımda dehşetle fark ettim ki benden çok daha güçlüydü.

“Dracul'un hüküm sürmesine yardım etmek istiyorsam beslenmem gerek,” diye tısladı sivri dişlerinin arasından. “Senin gibi bir *Dhampyr* mükemmel bir yemek olur doğrusu.”

Liesel üzerime eğilirken onu itmekten vazgeçip elimi aşağıya, karnına indirdim. Dişleri tam etime geçecekken parmaklarımı karnına batırdım. Şaşkınlık ve acıyla uludu, doğrulunca bana daha çok hareket alanı tanımış oldu.

Liesel ıglık atarken sıcak i organlarına geçirdiğim parmaklarımı yukarı doğru ittirdim, beni itmeyi denedi ama artık çok geçti. Elim göğsünde yavaş yavaş atan kalbini kavramıştı. Niyetimin ne olduğunu anlayınca mavi gözleri kocaman açıldı, tüm gücümü kullanarak elimi hızla aşağı çekip kalbini karnından dışarı çıkardım.

Bir saniye kadar öldüğünü fark etmemişti sanki ama sonunda vücudu yere yığılıverdi. Kalbini cesedinin yanına attım ve iyice emin olmak için izmemin topuğuyla üstüne basarak bütün gücümle ezdim.

Tam kafamı kaldırdığım anda muhafız vampirin gürültüyle yanıma düştüğünü gördüm. Dşmeden önce mi ölmüştü bilmiyordum ama parçalanmış vücudundan akan kanlara ve tuhaf bir açıyla bükülmüş boynundan fırlayan kemiklere bakılırsa şu an l olduğu kesindi.

Diğer vampir de sahanlıkta l yatıyor, Peter aceleyle Jack'e saplanmış kazıkları çıkarıyordu. Ben merdivenlerden yukarı koşarken Peter, Jack'i tahtadan indirip kollarına aldı. Jack ayakta duramayacak kadar gszld. El ve ayak bileklerinden kanlar akarken kendini kardeşine bırakmıştı.

Peter, Jack'i tutarken, "Tuttum seni," diye fısıldadı. "Her şey düzelecek."

"Jack!" diye bağırdım yanlarına varıp dizlerimin üzerine yıkılırken.

Jack'in gözkapakları kımıldadı, hafif inledi ama hepsi bu kadardı. Teni solgun ve soğuktu, onu bu kadar hasta ve korkunç gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

"Kana ihtiyacı var," dedi Peter.

"Bu o mu?" diye sorarken nefesim daralıyor, gözlerime yaşlar akın ediyordu. "Hâlâ Jack mi?"

Peter dişlerini sıkarak bir an Jack'e baktı. "Bilmiyorum." Sonra bana baktı, gözlerinden çaresizlik okunuyordu. "Onu hissedebiliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

“Onun hissettiklerini hep hissederdin. Jack’i hâlâ hissedebiliyor musun?”

Konsantre olmak için gözlerimi kapattım ama tek hissettiğim kendi paniğim ve mide bulantımdı. “Hayır. Galiba çok güçsüz.”

Peter bileğini ısırıp Jack’in ağzına götürdü ama Jack kımıldamadı bile. Jack’in başını arkaya eğip kanını onun ağzına akıttı, parlak damlalar Jack’in aralık dudaklarının arasına damlıyordu.

Sonunda Jack yutkunmaya başladı. Başlarda güçsüzdü ama sonra kanları yutmaya başladı, az sonra da Peter’in bileğini tutup dişlerini onun etine geçirdi.

Peter acıyla yüzünü buruşturdu. “Bu kadar yeter.”

Jack’i iterek kendinden uzaklaştırdı, Jack ise sessizce inledi. Peter kolunu yukarı kaldırıp kanının pıhtılaşmasını beklerken emekleyerek yanlarına sokulup Jack’i kucığıma çektim.

“Jack, uyan,” dedim alnındaki saçları geri çekerek.

Gözkapakları tekrar kımıldadı, sonra çok yavaşça açıldı ve mavi gözleri bana bakmaya başladı. “Selam güzelim,” dedi uyku uyku sırtarak. “Yine mi öldüm?”

O anda hissettim –Jack’ten insanın uykusunu getiren bir mutluluk yayılıyordu. Dracul gibi uğursuz ve kötü bir şeyin Jack gibi nazik, sıcak ve harika bir his yayabileceğini hayal edemiyordum.

Gözümünden bir damla yaş süzülürken, “Onu hissedebiliyorum,” dedim Peter’a. “Bu o. Bu Jack.”

Peter’ın yüzüne büyük bir rahatlama yayılırken bana gülümsedi. “Tanrıya şükürler olsun.”

İşte o anda Elise’in beni ne için uyardığını anladım. Bunca zaman Peter’ın tehlikede olduğunu sanmıştım –aslında dolaylı olarak o da tehlikedeydi. Peter sevdiği birini daha kaybetmeye dayanamayacağını söylemişti bana, kardeşine nasıl baktığını görünce Peter’ın Jack’ten daha çok sevdiği pek kimse olmadığını anladım.

Jack’i öldürmek onu mahvedecek olsa da beni bu görevden kurtarmak için, Jack’in bir canavar olarak yaşamaması için, in-

sanları korumak için gönüllü olmuştu. Eğer geç kalmış olsaydık eminim Peter yapması gerekeni yapacaktı ve bu Jack'in olduğu kadar onun da sonu olacaktı.

Yüzünü ellerimin arasına alarak Jack'e baktım. “Bir daha ölmene izin yok.”

“Hiçbirimizin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum,” dedi Peter da. Bunu duyunca Jack ona baktı.

Halsizce güldü, her zamanki dinç gülüşünün bir gölgesi gibiydi bu. Yine de her zaman yaptığı gibi tüylerimi diken diken etmişti.

“Yemin ederim bu son olacak,” dedi.

Tünelden geri dönerken Jack destek almak için bana yaslanıyordu. Mağaraya vardığımızda Ezra, Abner ve Bobby'yi bir ceset yığınının başında bulduk. Abner ve Ezra birkaç yara almıştı ama çabucak iyileşecek türden yaralardı bunlar. Bobby'nin yaraları daha çoktu, Ezra derin bir yarayı sarmak için Bobby'nin yanına çömelmişti.

"Hey, Jack yaşıyor!" diye bağırdı Bobby, sesi hem bitkin hem de son derece mutlu çıkmıştı. Bu arada Ezra, Bobby'nin bacağı-nı cübbeden yırttığı bir kumaş parçasıyla sarıyordu.

"Öyle görünüyor," dedi Jack cılız bir gülümsemeyle.

"Liesel'in icabına bakıldı mı yani?" diye sordu Abner, bunu bana sorduğu halde bakışlarını Jack'ten ayırmıyordu.

"Evet, Alice onun kalbini söktü," dedi Peter.

Bobby hayretle ağzını açarak bana baktı. "Birinin kalbini söktün ve ben bunu kaçırdım, öyle mi?"

"Kulağa geldiğinden daha da iğrençti, hiç de havalı bir şey değil," diye geçiştirdim onu.

Abner, Jack'i daha dikkatli incelemek için ceset yığınının bir adım uzaklaştı, gözlerinde beni rahatsız eden bir şüphe vardı. "Nasılsın Jack?"

"Daha iyi zamanlarım olmuştu ama iyileşeceğim." Ağır ağır iyileşmekte olan bileğine bakmak için kolunu havaya kaldırdı. "O tahtada epey asılı kaldım, Liesel da ilahiler falan okuyarak beni bir şeylerle yakıp duruyordu. Babasının ne kadar muhte-

şem ve güçlü biri olduğundan, buraya geldiğinde neler yapacağından bahsediyordu hep.”

Abner yavaşça iç çekti. “Seni ele geçirmeye çalışıyordu.”

“Evet, anlamıştım zaten,” dedi Jack.

“Durun biraz. İşe yaramadığını nereden biliyoruz?” diye sordu Bobby, Abner’ın düştüğü şüpheye düşerek. “Jack şu anda Dracula falan olabilir.”

“Bana sadece benim bilebileceğim bir şey sorun,” dedi Jack.

Hâlâ bana yaslanıyordu ve gayet kendisi gibi görünüyordu. Kanlar içinde ve bitkin olsa da normaldi. Ama zaten bedeni ele geçirmenin esprisi buydu. Beden değişmiyordu ki.

“İlk ne zaman öpüştük?” diye sordum şakayla karışık, onun Jack olduğunu zaten kalpten hissediyordum.

Jack dudak büktü. “Yapma ama. Tam tarihini kaydetmemiştim. Uzun zamandır seni öpüyorum.”

“Hayır, buldum.” Bobby ayağa kalkıp topallayarak Jack’e doğru yürüdü. “JR’ı kim vurdu?”

“Ne?” diye sordu Jack şüpheyle. “JR Ewing’den mi bahsediyorsun sen, şu eski televizyon dizisi *Dallas*’taki hani?”

Bobby omuz silkti. “Evet. Dracula birkaç yüzyıl önce öldüğüne göre popüler kültürden haberi yoktur diye düşündüm.”

“Öyleyse bana son yüzyılda olmuş herhangi bir şey sorabilirsin,” dedi Jack. “Devlet başkanının kim olduğunu ya da doğum günümü. Bu tür şeyler.”

Bobby kollarını göğsünde kavuşturup hiç istifini bozmadı. “Evet, sormadım ve sen de henüz soruya cevap vermedin, bu da şüphe uyandırıyor.”

“Otuz yıldan fazla oldu,” dedi Jack. “Hatırlamıyorum. Bir kadındı galiba. JR’ın metresi miydi, neydi? Bilmiyorum.”

“Bence oldukça yaklaştı,” dedim bir nebze rahatlamış hissederek.

“Yolda giderken Google’dan kontrol edebiliriz,” dedi Bobby.

“Dönmemiz gerek,” dedi Abner, demek ki o da artık Jack’ten şüphe etmiyordu. “Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var, ayrıca

Basarab Hanedanı'ndan birileri daha çıkıp gelirse burada olmak istemeyiz.”

“Böyle bir olasılık var mı sence?” diye sordu Ezra.

“Şu anda kaç tane aktif üyeleri olduğunu tam olarak bilmiyoruz,” dedi Abner. “Ajans'a gidince Ettie'yle konuşacağım. İşler çıkışından çıkmadan geri kalanını dağıtmak için bir plan yapacağız.”

Amsterdam'a dönerken ön koltuğu Bobby'ye bırakıp Jack'le birlikte Abner'ın arabasının arka koltuğuna sıkıştım. Jack mümkün olduğu kadar uzanmış, bacaklarını kucağıma koymuş, ellerimi ellerine almıştı.

“İlk öpüştüğümüz tarihi hatırlamıyor olabilirim ama sana evlenme teklif ettiğimi gayet net hatırlıyorum,” dedi usulca.

Ona gülümsedim. “Onu ben de hatırlıyorum.”

Ellerimi alıp nazikçe öptü. “Bu olanlardan sonra daha fazla beklemek istemiyorum. Senin için de uygunsa mümkün olan en kısa zamanda evlenelim istiyorum.”

“Ben de,” dedim içtenlikle.

60

On Beş Gün Sonra

Jack'le sözümüzü tutup düğünümüzü elimizden geldiğince çabuk yaptık. Jack resmi belgeleri de almakta ısrar etmişti -gerçi evlilik ruhsatı almak için kullandığı evrakların hepsi sahteydi- ve bu mesele onun için bu kadar önemliyse benim için de önemliydi.

Jack devlet dairesi çalışanlarını etkilemeyi başarmış, bu sayede işleri çabucak halletmişti ve tam olarak on beş günde evlilik iznimizi almıştık. Böylece temmuzun sekizine denk gelen salı gününün akşamı, güneş batarken dairemizin teras bahçesinde toplandık.

Sadece en yakın aile üyelerimizin hazır bulunduğu küçük bir kutlamaydı. Annem, Leif, Mae ve Milo oradaydı. Ezra töreni yönetmek için internet üzerinden yetki belgesi almıştı, boynuna şakayıklardan bir çelenk takılan Matilda çiçeğimizi taşıyordu.

Nedimem Bobby'ydi, bunun üzerine fazla düşünmek gerekmemişti çünkü en yakın arkadaşımın o olduğu ortadaydı. Jack'in sağdıç seçimi ise epey çekişmeli olmuştu ama Jack, Peter için de sorun yoksa yanında onun olmasını istemişti.

Jack sağdıç olmasını istediğinde Peter hiç tereddüt etmeden, "Evet. Kesinlikle," dedi. Sonra kucaklaştılar, Jack rahatlamış ve

heyecanlı görünüyordu. Bunca zamandan ve yaşadığımız bunca şeyden sonra tekrar gerçekten kardeş olduklarını hissediyorlardı.

Jack'le büyük günün bütün ayarlamalarını yapıp gerekli işleri hallettik. Bu arada Mae, Milo ve annem de son hazırlıklarımızı yapabilelim diye süsleme işini üstüne aldı. Ben uzun, beyaz bir elbise giymiştim, Jack de beyaz gömlek ve gri kumaş pantolon giyyordu. Kabul etmeliyim ki ikimiz de hiç görünmediğimiz kadar iyi görünüyorduk.

Çiçeklerle, sevgiyle ve sevdiklerimle dolu terasa çıkınca gözlerime yaşlar doldu. Mihraba doğru yürüyebileceğimiz bir yolumuz yoktu, ikimizle yürüyecek birileri de, o yüzden Jack elimi tuttu ve Ezra'nın önündeki yerimizi almak üzere yürümeye başladık.

“Bugün bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim,” diye başladı Ezra içten bir sesle. “Sanırım hepimiz uzun süredir bugünü bekliyorduk.”

“Bazıları diğerlerinden daha da fazla bekledi,” dedi Jack usulca, bunu duyunca güldüm.

Ezra törene Jack'in seçtiği bir şiiri okuyarak başladı, Jack bu şiirin aklına hep beni getirdiğini söylerdi. E E Cummings'in *Önce Duygular Gelir* şiiriydi bu. Ezra şiiri okurken Jack'in ellerini tutup gözlerine baktım ve daha önce kimseyi Jack'i sevdiğim kadar sevmediğimi anladım, kendimi o anda Jack'le orada olmak dışında hiçbir yerde düşünemiyordum.

Ezra biraz daha konuşup sevgiden, aileden, sonsuzluktan ve aramızdaki bağlılıktan bahsettikten sonra sıra soru cevap kısmına geldi, bu da törenin sona yaklaştığı anlamına geliyordu. Kendimi beklenti içinde titrerken buldum.

“Sen, Jack Hobbs, yaşadığınız müddetçe Alice'i yasal eşin olarak kabul ediyor musun?” diye sordu Ezra.

Jack kocaman gülümsedi. “Ediyorum.”

Ezra bana döndü. “Sen, Alice Bonham, yaşadığınız müddetçe Jack'i yasal eşin olarak kabul ediyor musun?”

“Ediyorum,” dedim. Kafamı o kadar hızlı salladım ki Jack dayanamayıp güldü.

“Ben de internetin bana verdiği yetkiyle sizi karı koca ilan ediyorum. Artık gelini öpebilirsin.”

“Nihayet,” diye fısıldadı Jack. Eğilip beni tutkuyla ama nazikçe öperken ben de kollarımı ona doladım, göz ucuyla bu ânı ölümsüzleştirmek isteyen annemin fotoğraf makinesinin flaşını gördüm.

Öpüşmemiz bitince Jack hafifçe yüzüme dokunup dudaklarımı sildi. “Rujun bozulmuş.”

“Teşekkürler,” dedim kıkırdayarak.

“Size ilk defa Bay ve Bayan Bonham’ı takdim ediyorum!” dedi Ezra, tüm aile alkışlamaya başladı.

Başımı çevirince Milo ve Mae’in mutluluktan ağladığını gördüm, hoparlörlerden Florence and the Machine’in bir şarkısı yükseliyordu. Jack elimi tutup havaya kaldırırken Leif konuklara yeni yakılmış maytapları dağıtmaya başladı.

Sarhoş değildim ama en son ne zaman bu kadar kendimden geçtiğimi hatırlamıyordum. Başım dönüyordu -ama hoş bir baş dönmesiydi bu- ve yanımda kocamla parti salonunda gezinirken ayaklarım yere basmıyor gibiydi, hayatımda hiç böyle delicesine mutlu olmamıştım. Gecenin sonunda gülümsemekten yüzüm acıyordu ama yine de kendimi gülümsemekten alamıyordum.

Sonra lacivert gökyüzünün altında Jack’le ilk dansımızı yaptık, başımı omzuna yaslamıştım. Göğsünde atan kalbini hissedebiliyordum. Jack, “Seni çok seviyorum Alice,” diye fısıldadı. Ama bunu söylemesine gerek yoktu. Güneşin doğacağından ve ayın batacağından nasıl eminsem Jack’le sonsuza dek birlikte olacağımızdan da öyle emindim.

19 Temmuz 2014

Peter hep birlikte İrlanda'ya gitme fikrini ilk kez geçen haftaki düğünümüzde topluca sohbet ederken ortaya atmıştı.

“Çok ani olduğunu biliyorum, gelemeyecekseniz bunu anlarım,” dedi kaçamak bakışlarını üzerimizde gezdirerek. “Ama bunu Elise’in doğum günü için yapıyorum. Gömülü olduğu yere, Bláthanna Gorma’ya gideceğim, siz de gelerseniz mutlu olurum.”

“Ne zaman?” diye sordu Jack, kolunu omzuma atmıştı.

“Temmuzun on dokuzunda,” dedi Peter.

Jack bana baktı. “Gelebiliriz sanırım. Yani Alice işten kaçabilirse.”

“Ajans, Basarab Hanedanı’nın işini bitirdiğinden beri ortalık sakin,” dedim.

Biz Jack’i kurtardıktan sonra Ettie biraz araştırma yapmış ve Áiweins Dáuþeins mezarlarındaki vampirlerin çoğunun daha yeni dönüşüm geçirdiğini keşfetmişti. Haklarından o kadar kolay gelebilmemizin nedeni de buydu.

Ama Liesel ve baştaki üyelerden bazıları -Aisha ve muhafızlar gibi- orada olduğundan biz onları da öldürünce Basarab Hanedanı başsız kalmış bir yılanı dönmüştü. Ettie diğer ajanları

görevlendirip Liesel'in yerine geçmeye kalkabilecek yüksek rütbeli tarikat üyelerini ortadan kaldırtmıştı, bu da isyan homurtularını bastırmışa benziyordu.

Muhalef vampirler tekrar saklandığından Amsterdam vampirleri sessizleşip daha barışçıl olmuştu.

“Yani gelebilir misiniz?” diye sordu Peter, sesi hem rahatlamış hem gergin çıkıyordu.

“Evet, gelebiliriz.”

“Nereden çıktı bu?” diye sordu Ezra. Hepimiz gülümseyip baş sallarken -biraz da kendimizi düğünün mutluluğuna kaptırmış olduğumuzdan- bir tek Ezra kaygılı görünüyordu. Gözleri endişe doluydu, yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı.

“Bir süredir düşündüğüm bir şeydi,” dedi Peter, ne var ki bu Ezra'nın yüzündeki endişeyi silemedi. “Artık zamanının geldiğini düşünüyorum. Orada olmanız benim için gerçekten çok önemli.”

Böyle bir ricayı reddedemeyeceğinden Ezra da razı oldu, böylece temmuzun on dokuzunda sekizimiz birden kiralık bir minibüse doluştuk ve öğlen güneşi arabanın camlarından içeri süzülürken İrlanda'ya doğru yola çıktık.

“Bunu gündüz vakti yapması şart mıydı sanki?” diye söylendi Jack. “Çok mantıksız.”

Mae koyu renk güneş gözlüklerinin üstünden dik dik Jack'e bakarak “Oraya Peter için gidiyoruz, o nasıl isterse öyle yapacağız,” dedi. “Peter için gün ışığında birkaç saat uyanık kalmaya dayanabiliriz.”

“Elbette,” dedi Jack. “Ben sadece sebebini anlamıyorum.”

“Peter oraya gittiğimizde anlayacağımızı söyledi,” diye hatırlattım Jack'e. Peter bu *olay* hakkında bize çok az bilgi vermiş, sadece doğru gün ve saatte orada olmamıza yetecek gizemli cevaplarla yetinmişti.

Bobby camdan bakmak için arka koltuktan öne doğru eğildi. “Nereye gidiyoruz? Elise'in evine bu yoldan gidilmiyor.” Bobby'nin işe yarayan yeteneklerinden biri de buydu, yönler ve haritalar konusunda mükemmel bir fotografik hafızaya sahipti.

“Elise’in evine gitmiyoruz,” dedi Ezra. Sesi endişe doluydu, tıpkı Peter bu maceraya atılmaktan ilk bahsettiği zamanki gibi.

“Ne?” diye sordu Bobby. “Peki, nereye gidiyoruz?”

“Moher kayalıklarına. Bir öğleden sonra evlendikleri yere.”

Kayalıklara ulaşmamız çok sürmedi. Manzara son derece nefes kesiciydi. Parlak zümrüt yeşili çimenler, gri renkte sivri kayalar ve kayalara çarpan koyu mavi dalgalar.

Ezra minibüsü park etti, park yerinden ayrılıp tepeyi tırmanmaya koyulduk, kayalıkların en yüksek noktasının burası olduğunu belirten bir tabelanın bulunduğu O’Brien’s Tower’ı geçtik. Güzel bir yaz günüydü, gökyüzünde tek tük bulutlar vardı ve kayalıklara yaklaştıkça ılık rüzgâr giderek kuvvetleniyordu.

Sonunda Peter’ı gördük. Sırtı bize dönük vaziyette uçurumun kenarında duruyordu. Jack ona seslenip el salladı, Peter adeta ağır çekimdeymiş gibi dönüp bize baktı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Biz yarım daire şeklinde etrafını çevirirken, “Hepinizin gelmesine çok sevindim,” dedi. “Bu günü çok düşündüm. Nasıl olmasını istediğimi... bunu yapabilmenin daha bir sürü yolu vardı ama bence en iyisi bu. Böyle ailemle birlikteyken.”

Ezra başını iki yana salladı. “Peter, yapma.”

O anda kafama dank etti. Peter’ın tek gerçek aşkının doğum gününde, etrafımızı saran manzaraya bakarken burada tam olarak ne aradığımızı anladım. İçim keder ve panik duygusuyla dolarken nefesim daralmaya başladı.

“Neler oluyor?” diye sordu Bobby. Bakışları birimizden diğerine gidip geliyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Bu kararı almam kolay olmadı.” Peter derin bir nefes aldı. “Gerçek şu ki yeterince yaşıyım. Yeterince yaşadım ve ölmeye hazırım. Elise’in yanına gitmeye hazırım.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Jack. Sesinde korku ve acı birbirine karışıyordu. “Bizi buraya kendini öldürmeni seyrederim diye mi çağırdın?”

“Öyle değil.” Peter başını iki yana salladı. “Bu bir intihar değil. Ben hayatımı yaşadım, hem de çok *uzun* bir hayat. Artık sonuna geldim. İçimin derinliklerinde buradaki vaktimi doldurduğumu hissedebiliyorum. Bunu anlayıp kabullenmek zor çünkü bedenim bu hayatı kendiliğinden terk etmeyecek. Ama bu sadece bir vampir hilesi, bir illüzyon. Ruhum bundan sonraki hayata hazır. *Ben* hazırım.”

“Peter, ciddi olamazsın,” dedi Mae nefesi kesilerek.

“Sen bir vampirsin!” diye karşı çıktı Bobby. “Bu delilik.”

“Araştırdım, uçuşumun yüksekliği 210 metre,” dedi Peter sakin bir sesle. “Her şeye son vermek için yeter de artar bile.”

“Bunu yapamazsın Peter,” dedi Milo.

“Biraz konuşalım.” Ezra soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Peter’a doğru yürüdü ama Peter bir adım gerileyip uçuşumun kıyısına daha da yaklaştı. “Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı.”

“İyi niyetle böyle davrandığınızı biliyorum ve bunu anlayabiliyorum,” dedi Peter hüzünlü bir gülümsemeyle. “İntihar etmeye kalkan siz olsaydınız ben de sizi vazgeçirmeye çalışırdım. Ama bunalımda değilim. Üzgün ya da öfkeli değilim. Hayatımın çoğunu öyle geçirmiş olsam da artık değilim. Uzun zamandır ilk kez gerçekten huzurluyum. Bir sürü şey başardım ve bunların bazıları gerçekten harikaydı. Ama şimdi bu ölümlü bedeni geride bırakıp öbür tarafta Elise’in yanında olmaya hazırım.”

“Ya öbür taraf yoksa ne olacak?” diye sordu Bobby.

“Öyle bile olsa bu dünyadaki zamanım doldu,” dedi Peter.

Ezra tamamen çaresiz görünüyordu. “Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim, yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yok,” dedi Peter son derece kararlı bir sesle.

“Peter,” dedim yalvarırcasına. Gözlerim yaşlarla doluydu ama Peter sadece başını iki yana salladı.

“Sizi buraya davet etmem acımasızca gelebilir. Ama kafanızda soru işareti kalmasın diye her şeyi bilmenizi ve beni anlamanızı istedim, bunun son vedaımız olduğunu bilerek vedalaşalım istedim. Herkes bu şansa sahip olamıyor. Hepinizi *çok* seviyorum.”

Sonra yanımıza gelip bizlerle kucaklaşarak veda etmeye başladı. İlk önce gözyaşlarını saklamadan ağlayan Mae'e sarıldı.

Kucaklaşırlarken Jack burnunu çekiyordu, "Pisliğin tekisin ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Peter.

Sıra bana gelince sıkıca sarıldı ama ilk başta ikimiz de bir şey söylemedik. Ona sıkıca sarılıp bu ânı hafızama kaydetmeye çalıştım. Böylece onu tam olarak şu anki haliyle hatırlayabilirdim, kollarımın arasında güçlü ve kendinden emin duruşunu, elleriyle beni hafifçe kavrarken kalbinin göğüs kafesinde nasıl attığını.

Yüzümü boynuna gömdüm, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Derin bir nefes alıp kokusunu içine çektim, elma ya da orman kokusuna benzeyen keskin ve taze bir kokusu vardı ama bugün bu kokuya okyanusun tuzu da karışmıştı.

"Seni seviyorum," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Biliyorum. Ben de seni hep sevdim." Sonunda beni bıraktı ama önümde biraz daha durup yanağımdaki yaşı sildi. "Hoşça kal Alice."

"Hoşça kal Peter."

Peter, Ezra'ya doğru giderken Jack kolunu bana doladı. Sahiplenir gibi değil, sadece beni rahatlatmak için, beni ve kendini. Ona yaslanıp başımı omzuna dayayarak Ezra'nın serinkanlılığını koruyabilmek için nasıl mücadele ettiğini izledim.

Fazla bir şey söylemedi. Sadece Peter'a sıkı sıkı sarıldı, acıtacak kadar sıkı sarıldığını biliyordum. Bir an onu hiç bırakmayacak sandım ama sonunda bıraktı. Mae gelip kolunu Ezra'ya doladı.

Peter geri geri uçurumun kıyısına doğru yürüdü. Arkasında güneş batıyor, rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu, bize gülümserken daha önce hiç olmadığı kadar dingin görünüyordu. Gözleri Elise'in evinde onu hatırladığı zamanki kadar parlaktı, sonra derin bir nefes aldı.

Bir adım geri gidip bize al salladıktan sonra, "Sonraki hayatta görüşürüz," dedi ve atladı.

Güneşin hoş sıcaklığını tenimde duyuyor, ayaklarım yerden kesilecek gibi hissediyordum. Gözlerimi mavi çiçek tarlasının içinde açtım ama bu kez çiçekler bana saldırmıyor ya da beni toprağın içine çekmeye çalışmıyorlardı. Sadece üzerinde dinlenmem için yumuşak bir yatak oluşturuyor ve havayı tatlı kokularıyla dolduruyorlardı.

Yavaşça ayağa kalktım, tarlada tek başımaydım. Bu rüyayı görmeye başladığımdan beri ilk defa ayağa kalkabiliyordum. Çıplak ayaklarımla çiçeklerin arasından usulca yürüyerek tepeden aşağı doğru inerken hafiften bir sesin geldiğini duymaya başladım. Güzel, berrak bir ses tüm tepeye yayılıyordu, sonunda Elise göründü.

Neşeyle gülümsüyordu, hiç görmediğim kadar mutlu bir hali vardı, bana doğru yürürken eski bir İrlanda aşk şarkısı söylüyordu.

“Sana teşekkür etmeliyim Alice,” dedi yanıma gelince. “Sonunda onu huzura kavuşturdun.”

“Onu huzura kavuşturmadım, ölmesini hiç istemedim.”

İçten ve neşeli bir tavırla güldü. “Kimseyi huzura kavuşturamazsın. Bunu kendilerinin yapması gerekir. Ama sen ona yardım ettin. Sonunda huzura erebilmesi için gerekeni yaptın.”

“Peter mutlu mu peki?”

“Evet. İkimiz de mutluyuz. Bir daha asla kavuşamayacağımızı sanıyorduk, düşlediğimden bile harika hissediyorum.”

Etrafımdaki boş tarlalara bakındım. “Peter burada mı? Onu görebilir miyim?”

“Hayır,” dedi Elise hüzünle. “Buraya gelip seni görebileceğini sanmıyorum.”

“Neden daha önce gelmedin? Neden Ezra’ya değil de bana geldin?” diye sordum.

“Hep Peter’ı beklemiştim, onu görmeyi, ihtiyacı varsa ona yardım etmeyi,” dedi Elise. “Ama ona ulaşmama asla izin vermedi. Ne yaparsam yapayım ona ulaşamadım. Yıllar sonra bir gün bir kapı açıldı. Kapıdan girince tarlada seni gördüm, beni bekliyordun. Seni görür görmez tehlikeye karşı uyarmam ve zamanın kısıtlı olduğunu bildirmem gerekiyordu. Bütün bildiğim buydu, bana verilen bilgi bu kadardı. O yüzden daha fazla bir şey söyleyemedim ama bir şekilde Peter’ı kurtarman için sana yardım etmem gerektiğini biliyordum.”

“Onu kurtardım mı bilmiyorum ama umarım yardım edebilmişimdir.” Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Onu özlüyorum.”

“O da sizleri özlüyor, mutlu olmanızı ve onu bağışlamanızı umut ediyor.”

“Mutluyum, bağışlanacak bir şey var mı bilmiyorum,” dedim. “Gitmesine izin vermek çok zordu ama sanırım onu anladık. Uzun, acı dolu bir hayat yaşadı ve yeni hayatına geçmeye hazırды.”

“Kesinlikle.” Elise gülümsedi. “Anlamana sevindim.”

“Bu seni bir daha görmeyeceğim anlamına mı geliyor?”

“Gelecekte ne olur bilemem ama seni tekrar ziyaret edeceğimi sanmıyorum. En azından burada ve bu şekilde.”

“Peki, seni tanımak güzeldi Elise.”

“Benim için de seni tanımak bir zevkti Alice.” Hafifçe dizlerini bükerek beni selamladı. “Peter ve ben sonsuza dek sana borçlu kalacağız. Bizi bu kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim, umarım sen de mutlusundur.”

“Sanırım mutluyum,” dedim, Elise yavaş yavaş gözümün önünden silinmeye başladı.

Her zamankinden de ulvi bir gülüşle ortadan kayboldu. Etrafımdaki her şey sıcaklık yayarak beni ısıtan parlak, beyaz bir ışığın içinde yok oldu.

Gözlerimi açtığımda beni ısıtanın Jack olduğunu anladım. Kollarıyla beni sarıp kendine çekmişti, yatağımızda yatıyorduk. Sırtım ona dönüktü, yüzüne bakmak için arkamı döndüm.

“İyi misin?” diye mırıldandı ben kımıldanırken.

“Evet. İyiyim.”

Gözlerini açıp bana baktı. “Yine o kötü rüyayı mı gördün?”

“Aslında çok güzel bir rüyaydı,” dedim kollarına sokulurken. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Başımın üstüne bir öpücük konurdu.

“Sonsuza kadar seninle olmak için sabırsızlanıyorum.”

Sıcacık güldü. “Ben de. Ama başlamadan önce birkaç saat uyusak iyi olmaz mı?”

“Tabii. Nasıl olsa dünya kadar vaktimiz var.”